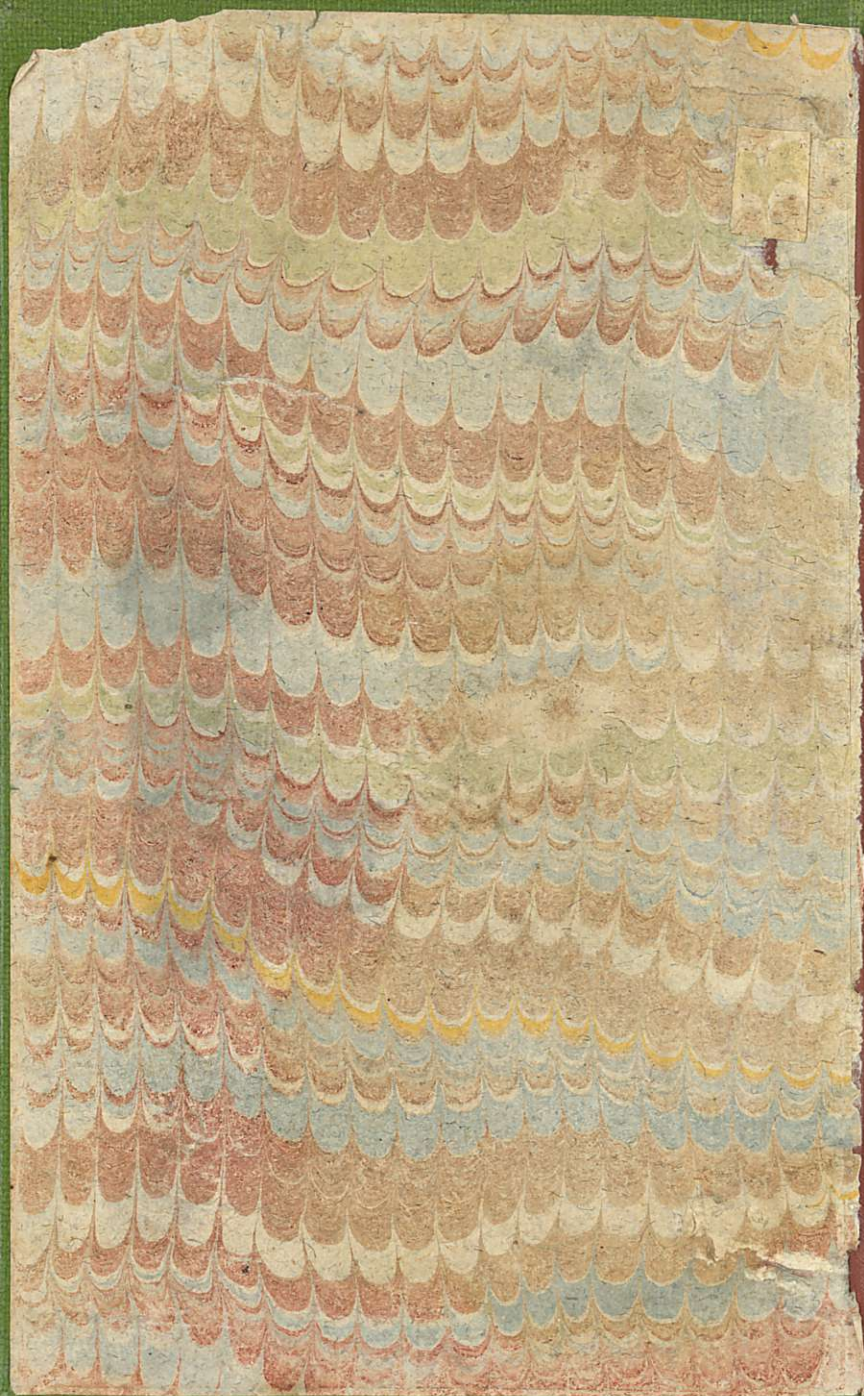

I. Ståhlberg. NÅDE - SPEGEL.

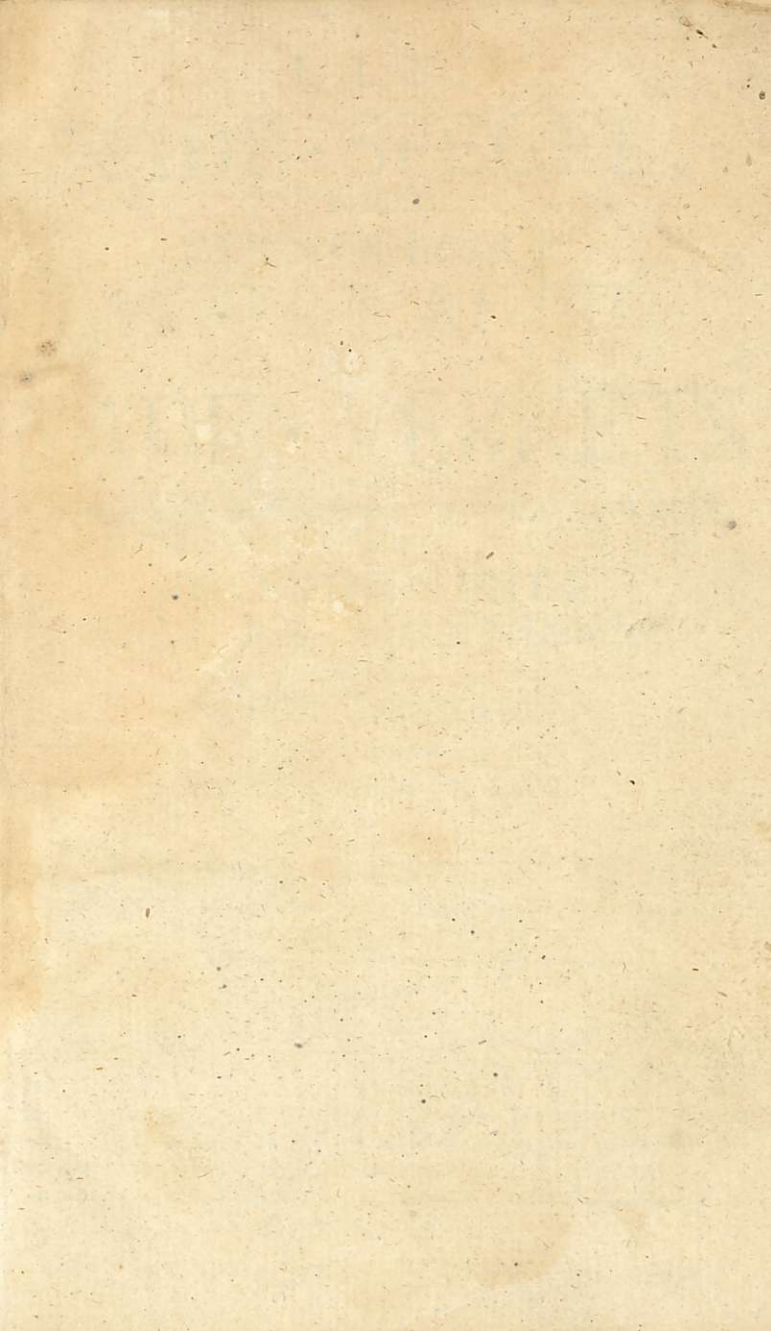
1780

H.Y.K.

I. J. N.

NÅDE - SPEGEL,

ELLER

EVANGELISKT

SKALDE - QVÅDE,

OM

NÅDE - VERKETS

BEGYNNELSE; FORTGÅNG

OCH

FULLKOMNANDE
HOS EN MENNISKA;

HVARAF

TRE SÅNGER

JÄMTE BIFOGADE

ANMÄRKNINGAR

HÄRMED UTGIFVAS AF

ISRAEL STÅHLBERG,

PASTORS ADJUNCT VID FINSKA NATIONELLE
FÖRSAMLINGEN I STOCKHOLM.

BUDDEUS.

-- Qui autem omnino christianorum nomine veniunt, longe sublimius, in quo occupentur, sibi subministrari argumentum, intelligunt. Ad laudes enim diuinas decantandas, ad opera Numinis sanctissimi celebranda, ad salutarem doctrinam propagandam, & alius inculcandam, ad pios sanctosque adfectus excitandos, quidquid poetice facultatis habent, sibi conferendum esse, recte arbitrantur.

STOCKHOLM,

TRYCKT HOS JOHAN A. CARLBOHM, 1780.

Imprimatur.

Stockholms Consistorium,
d. 14 Decembr. 1779.

Ad mandatum

N. INSULIN.

Ven. Conf. Notar.

ESAI. 55: 1, 2.

NU VÅL, ALLE J, SOM TÖRSTIGE ÅREN, KOMMER
HIT TIL VATN, OCH J, SOM ICKE PENNINGAR
HAFVEN, KOMMER HIT, KÖPER OCH ÅTER: KOM-
MER HIT, OCH KÖPER UTAN PENNINGAR OCH
FÖR INTET, BÅDE VIN OCH MJÖLK. HVI LÅG-
GEN J UT PENNINGAR DÅR INTET BRÖD ÅR?
OCH EDART ARBETE, DÅRAF J INTET MÅTTE
VARDEN? HÖRER MIG, OCH ÅTER DET GODT
ÅR, SÅ SKALL EDOR SJÅL FET VARDA I VÅL-
LUST!

KONGL. MAJ:TS
HÖGTBETRODDE MAN

OCH

SVEA RIKES

ÅRKE - BISKOP,

SAMT

UPSALA ACADEMIENS

PRO - CANCELLER,

HÖGVÖRDIGSTE HERR DOCTOR

CARL FREDRICH
MENNANDER.

Högvördigste Herr Årke - Biskopen
tillågnas dessa ringa Blad, i djupaste ödmjukhet. At sådant Höggunstigt up-
tages,

tages, dårom gör jag mig öfvertygad.
Högvördigste Herr Arke-Biskopens Hö-
ga Egenskaper tillåta icke at tro annat.
Grönske det Svenska Sion i långliga
Tider under Högvördigste Herr Arke-
Biskopens Visa och Nitfulla Styrfel! Så-
dan är den Önskan, under hvilken
med djupaste Vördnad framhårdar at
vara

HÖGVÖRDIGSTE HERR DOCTORENS,
ÄRKE-BISKOPENS

Осн

PRO-CANCELLERENS

Aldraödmjukaste Tjenare,

ISRAEL STÅHLBERG.

FÖRETAL.

Gunstige Låfare! Här förelägges Dig en *Nåde-Spegel*, eller et *Evangeliskt Skalde- Qvåde om Nåde-Verkets Begynnelse, Fortgång och Fullkommande hos en Menniska*; Af hvilket Dig nu öfverlämnas *Tre Sånger*. Den Första innehåller *Guds vännliga Tal til Menniskan*; Den Andra *Den af Guds Tilltal rörde och bevekta Menniskans upriktiga Bekännelse och hjerteliga Långtan samt Tilflykt til Nåden i Christo Jesu*; Den Tredje föreställer *Den nu mera Trogne Själens Förhållande i Nåde-Ståndet*. Och härtill är man sinnad at med Tiden (vill Gud!) bifoga en Fjerde Sång, under Namn af *Den Trogna Själens Flyttning ur Tiden i Evigheten, och därpå följande Saliga Tillstånd*.

Finner Du nu G. L. häruti något som är godt och nyttigt, så priså Gud, enligt det bekanta Davids: *Icke ofs HERre, icke ofs, utan Dino Namne gif årona*; anmärker Du åter något, som är sämre eller ock helt och hållet felaktigt, så föreställ Dig den ofullkomliga och allestädes felande Menniskan.

Hvad man likvål vågar förfåkra Dig om, är en fullständig Undervisning eller handledning till Saligheten, och all möjlig noggrannhet i tankar och uttryck vid det, som egentligen är Theologiskt och rörer vår Guda-Lära.

På fina ställen äro Anmärkningar bifogade under Texten, icke i anseende til någon i Poësin förekommande otydelighet och mörker, utan til bedagande af något gagnande ämne, hvartil Texten gifvet anledning, men som i bunden stil, ej kunnat få beqvåmligen föreställas, åtminstone icke utförligen, afhandlas.

Mätte för öfrigit den Christna Religionen och Himmelska Sanningen förekomma Dig, äfven i desse Blad, så dråpelig, så hög och Majestätisk, som den i sig sjelf är, och tillika göra saliga intryck på Ditt hjerta, til et fullkomligt Sjelf-årfarande af Dets öfvernaturliga och Gudomeliga kraft: hvartill Dig önskes Guds rika Nåd af Højden!

RÅTTELSER.

Sid. 30	rad. 19	står	Guda-skålar; läs: Guda-strålar.
— 75	— 22	—	finnas; läs: finnes.
— 78	— 1	—	Hår; läs: Här.
— 79	— 18	—	desamma; läs: det samma.
— 82	— 30	—	få vida; läs: fåvida.

NÅDE-

NÅDE-SPEGEL,

ELLER

EVANGELISKT SKALDE-QVÅDE,

OM

NÅDE-VERKETS

BEGYNNELSE, FORTGÅNG

OCH

FULLKOMNANDE

HOS EN MENNISKA.

INTRADET.

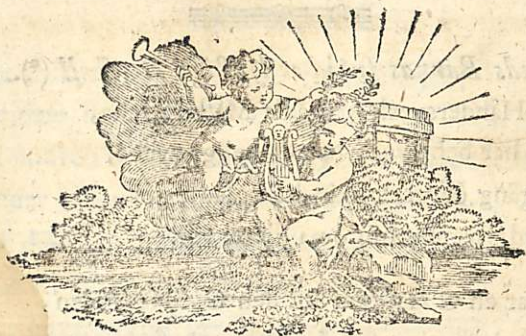
Jag i mitt glada Bo på Lutans strängar rör,
Jag sjunger NÅDENS VERK, som Menn'skans
sällbet gör;
Då Himmelens Monark, det böga Majestätet,
Som strålar på sin Thron, på böga Guda-Sätet,
Tilltalar oss och lär, förkunnar oss sitt Råd,
Och, evigt kärleksfull, tillbjuder oss sin Nåd;
Då Menn'skan af Guds Ord uti sitt Samvet slagen,
Och af Guds Kärleks-Röst i Hjertat kraftigt dragen,
Till Nåda-Stolen flyr, till Jesu öppna famn,
Och ber om Nåd och Hjelp i Jesu dyra Namn;
Där Menn'skan får i Tron sin Jesu Fullhet njuta,

Och

Och sig med fröjd och sång uti Hans armar sluta,
Och smaka i sin Sjal en ousfäjligh Frid,
Af rika Segrars vinnst, i all sin Lefnads Tid;
Där hon omsider får i Hårligheten hamna,
Och Jesum, uppenbart, sin Frälserman omfamna,
Och med Guds Helgons Hår, i de Utvaldas Bo,
Låssjunga för Dets Thron, uti en evig Rö.

Kom därför hit du Folk! som Sällhet tråget
söker,
Men på en Villo-Väg din Ofärd verkligt öker.
Ej finnes Salighet, ej något verkligt godt,
När i Naturens Stånd man Nåd ännu ej fått:
Ej finnes Salighet på Verldens stolta höjder,
Ej något verkligt godt i yra Lustans fröjder,
Ej Rikedomars Makt vår Sällhet dana kan,
Ej höga Herrars Gunst till Lyckan föra an.
Blott Nådens stora Verk det kan vår Sällhet göra,
Och ofs til Lyckans höjd, i Guds Förening, föra,
At njuta Frid, och Ro, och Fröjd, och evigt godt
I Jesu Vingars skygd, i aldrabögsta mått.
Så i en präktig Dal i Almens skugga hvilat
En munter Herda-Flock, kring fåltet Hjorden ilat
Till strida Källors kant, och gräsrikt bete bar.
O! hvilken Vällust-ström till Guds Förening drar:
O! hvilken Himla-Skatt, at Gud och Jesum äga;
Det kan alt Jordens Guld, all Verldens prakt upväga.

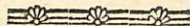

FÖRSTA SÅNGEN.

GUDS VÅNLIGA TAL
TIL
MENNISKAN.

Statt stilla Vandringsman! betrakta hvad du är,
Och lär at känna mig, hur jag dig hafver kår:
Hör Ordet af min mun; jag vil i kärlek fåga
Hvad dig nödvändigt är och du bör öfvervåga.
*Mit Namm är Jehovab, som Jord och Himmel gjordt,
Som alt i ordning ståldt, och skickat på sin ort,
Då Solen, Karlavagn på Himmelns Fäste fördes,
Och Ånglars spel och klang i Ljusens boning hördes,
Et beligt pris och låf af Morgonstjernor all,*

Och af Guds Barnas fröjd et ljufligt återskall ().*

Du är mit Händersverk och ådla Måsterstycke,
 Hvari Jag har behag och har et heligt rycke,
 Hvars vålgång öfveralt min hela glädje gör,
 Hvars ofärd däremot mit öma hjerta rör.

Du var en Guda - Son uti den Gyldne Tiden,
 Som på sin vingar bar förnöjlighet och friden;
 Du var min egen Bild, mig var du hårligt lik,
 På Visdoms dyra guld och åkta Dygder rik.
 Som Jag alt skapat har mit Namn til pris och åra,
 Och af min Salighet åt andra få beskåra;
 Så var din Sällhet stor, du njöt en Himla fröjd,
 Ty si, du ägde mig, som ensam gör förnöjd.
 Dit hjerta var mit Hus, mit Tempel och mit Rike:
 Du var så årefull, at ingen var din like.
 Du bodde i en Trakt, som ljuflig var och skön,
 Som dig tilägnad var til rimlig Nåde-lön,
 I Edens Paradis, i blomster - prydda Länder,
 Vid räcka Vattu-fall, vid klara Älvens stränder,
 Vid Pifon, Gihon, Phrat, Hidekel, i det land,
 Där Jord, och Haf, och Luft var gifvet i din hand;
 Där altings öfverflöd åt dig var färdiglagat,
 Och du til dit behof och til din fröjd feck tagat;
 Där kreaturens hop godvilligt tjente dig,
 Och på den minsta vink för dig framstälte sig;
 Där tusend' Foglars fång din hörsel' ljuft förnöjde,

(* Hiob. 38.

När de at låfva mig sin klara stämma höjde;
 Där nejdens söta lukt du drog med andans dråkt,
 När blomstren rördes vid af morgon - vådrens flåkt;
 Där under Liffens Träd du kranfar kunde flåta,
 Och af des ädla frukt med ädelt nöje äta.
 Det var en salig spis, det var et Ångla-bröd,
 Som dig bevara skull' för sjukdom och för död.

Du var, som Jordens Kung, i mit *Förbund* uptagen (a):
 Obrottsligt och i Helgd du skulle hålla Lagen;
 En evig salighet dig ämnad, lofvad var,
 Med all den ro och fröjd mit Himla-rike har:
 Beprydd med hårlighet, Gudomlighetens stämpel,
 Du skull' ur Tiden gå til Hårlighetens Tempel.

Men ack! Hvad är du nu? Hvar är din salighet?
 Hvar är dit Paradis? Hvar Edens rolighet?
 Ack! ja, o Menn'skobarn! det kan mit hjerta fåra,
 At du af idel svek har låtet dig bedåra.
 Du åt på Ormens råd, och åt en dödlig bit:
 Du fatte ej på mig, på Gud din Tro och lit.
 Nu är du viken af från Konungsliga vägen,
 Från mit *Förbund*, mit Ord, min Vilje och min Sägen:
 Du är aldeles skild från mig en helig Gud;
 Och har förlorat så din oskattbara skrud.
 Nu är du stygg och led: dit hjerta är förenadt

(a) Om detta *Förbundet* i nästföljande Anmärkning.

Med Satan, hvilken har din fällhet dig förmenat:
 Nu har du Satans Bild, du är den Ormen lik,
 Som lög at du skull' bli på Guda - visdom rik.
 Men fi, nu är du blind, och ser ej klara dagen;
 Ty Härlighetens Sol är från dit hjerta ragen:
 Du famlar af och an i Otrons svarta natt;
 Där Satan mörkfens band och kedjor på dig fatt.
 Din vilje är förskämd: du älskar dig och verlden:
 Du gräfver i din synd: du hänger blott vid flården.
 Dit finne köttligt är, en fiendskap mot mig,
 Fastän mit Hjerta är af kärlek fullt til dig.
 Du älskar ej din Gud: du älskar ej din Nästa,
 Med hvilkens undertryck du föker eget bästa.
 Nu tjenar du ej mig, din kärleksrike Gud:
 Du kan ej hålla mer mit hålfosamma Bud.
 Du är din egen Gud, du på dit Altar röker,
 Du framför alla ting din egen åra föker.
 Dit hjerta sväller up uti sit öfvermod,
 Som Hafvet stiger högt vid håftig vattu-flod:
 Din falska höghet gör, at du ej ser och märker
 Dit grufveliga sår, fast såret dödligt värker.
 Din lusta bränner dig, och synden smakar väl;
 Men ve det söta gift, som skadar kropp och själ!

Nu är du drefven ut från Edens fälla parker:
 Du måste flyktig gå i Jordens ödemarker:
 Du måste föda dig uti din anlets syett,

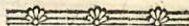
Och låra hvad det är at draga ljuft och ledt.
 Du måst omsfider dô; du får ej mera äta
 Af Liffens föra frukt, och ljufva dagar mäta
 I Paradisisk ro, med fröjd och idelt godt;
 Nej, sorgen äfven är din korta Lefnads lott.

Si allting är förvändt! och nu är hela Jorden,
 För din olydna skull, af mig förbannad vorden;
 För din, o Menn'sko-Barn! ty du är skyldig til
 Din Moder Evas brott; du gör ej hvad jag vil (b).

A 3

Min

(b) At våra Första Föräldrars Synd och Afvikelse ifrån deras med Gud ingångne Förbund (Hof. 6: 7.) tilräknas hela det Menniskliga Släktet, se vi tydeligen af Rom. 5: 12, 16, 17, 18, 19. Och vi finne billigheten därpå, då vi betrakte at Adam förestälde hela Mennisko-släktet, dels på et *Moraliskt* sätt, ej annorledes än en Konung i Förbunds ingående med andra Makter föreställer alla sit Rikes Invånare och gör Förbundet äfven för efterkommanderne gällande; dels på et *Naturligt* sätt såsom en Stam-Fader, af hvilken Blod och hvilken Afkomlingar vi allesamman äre (Apost. G. 17: 26. Ebr. 2: 11): til följe hvaraf hans Natur, som genom Fallet vardt oren, äfven verkligen och så aldeles utgudet sig i vårt sköte, at vi nu öfverträde Förbundet icke mindre än Adam, Hof. 6: 7. Skulle våre Förste Föräldrar blifvet bestående, hade säkert deras Lydna och Trofasthet i Förbundet blifvet oss tilräknad eller ansedd såsom vår egen (hvaraf dock icke följer, at sattet at ernå Saligheten skulle blifvet under *Verk-Förbundet* det samma som under *Nåde-Förbundet*, eller at Adam varet såsom någon slags Frälsare at anse; Ty den, Lagens oändeliga fordringar fullgörande, Fullkomligheten och Lydnan, hvilken vi nu under Nåde-Förbundet blott genom Tron på Christum göre til vår egen, skulle då blifvet oss alla medfödd, och Adam, ehuru dess Lydna skulle hafva ändt oss til godo, hade ej ändå annorledes varet at anse än et Förbunds-Hufvud, en Stam-Fader, med hvilken alle dess efterkommande skulle varet jämngode): Och hvarföre skulle då icke tvärtom deras Fall varda oss tilräknadt? Den allrådande och kärleksrike Guden, då han icke

Min Lag fördenfkull dig i hamn och håll förföljer (c),
 Fastän du flyga tycks, och dig för Lagen döljer.

Ve

ville handla med Adam såsom med en Underhafvande och Tjenare, utan såsom med en Vän, en Jordens Monark, hvilken var skapad til Dets Belåte, uptog Han honom i sit Förbundskap, och tillade honom som Stam-Fader rättigheten at vara et Förbunds-Hufvud för alla Efterkommande, til deras välgång och salighet. Då nu Adam, såsom Förbunds-Hufvud för hela Slåktet, å sin fida bröt Förbundet, så var det ju tillika af hela Slåktet, hvilket då uti Honom på fått och vis existerade, brutet, eller hela Slåktet hade därtill lämnat et samtycke; hvilket Moralisterne kalla *Consensum interpretandum*. Och var detta ovedersågeligen *Grunden* därtill, at brottet alla menniskor tillräknades. Nu, om Adams efterkommande, genom den naturliga Födelsen, af denne sin Stam-Fader icke undfått Dets onda och syndiga natur, utan (hvilket likväl var omöjligt) blifvet rene och helige födde til verlden; så hade väl Adams Förbunds-brott icke kunnat dem tillräknas, ty den medskapade fullkomliga rättfärdigheten hade innebegräpitt motsatsen til Synd och Syndens lön eller straffet, och utvist at samtycket til brottet, blifvet genom någon slags våg uphåfvat och om intet gjordt: Men äfven så litet skulle blotta Födelsen af syndig såd, ensam betraktad, kunnat medföra någon delaktighet i våre Förste Föräldrars Synd, om icke det som sagt är, varet til grund: I hvilken händelse icke heller Arf-synden och de Verk-synder man gör, lika som af en nödvändighet, kunde tillräknas och tilföra något *positivt* straff: Då likväl jämfst Barnen, som dö i Moder-lifvet, skulle gå evigt förlorade, (Joh. 3: 36.) ehvar Gud, i afseende på Christi allmänna Förtjenst, på et utomordentligt fått ej verkade Tron hos dem. Marc. 10: 14.

Så böre vi förstå ofs-tillräknandet af våra Första Föräldrars Synd. Så böre vi äfven denna Låran yrka och försvara. Annars öppnar man oförmärkt Portarne för *Socinianismen*, hvilken icke underlåter at undergräfvat och anfalla Religionen äfven i vår Tid. Ho ser icke, at då man söker at förmörka Låran om Nödvändigheten af Christi *Tillfyllestgörrelse* för ofs, och Christi *Rättfärdighets* ofs-tillräknande i Rättfärdiggörelsen, man äfven förut bör rödja ur vägen ofs-tillräknandet af Adams *Synd*, i anseende til den starka jämnförelse, som dem emellan göres i det ofvan anförde Rom. 5.

(c) I et ondt Samvete. Annars förföljer Lagen i sig sjelf ingen; ty den är helig, och Budordet heligt, och rättfärdigt, och godt. Rom. 7: 12.

Ve dig! om ej min Nåd får åter hjälpa dig;
 Då är du utan hjälp fördömd evinnerlig.
 Ej hjälper tårars mängd, ej andra torra brunnar;
 Och därför noga märk hvad Jag dig nu förkunnar.

„*Jag är en evig GUD; Jag är all Salighet;*
 „*Och är på alla rum i min Fullkomlighet:*
 „*Jag är en Allvis GUD, Rättfärdig och Allrådlig,*
 „*Barmhertig, Kärleksfull, Långmodig, Mild och Nådig:*
 „*Jag är en enda GUD; men dock Personer Tre,*
 „*Och bor uti et Ljus, som intet kött kan se.*
 När Jag från evighet insåg dit Falls elände,
 Då mellan Mig och Son *Förbundet* redan hände
 Om dit Förlofsnings-fätt ur evigt ve och qual,
 Och Satans öfvervåld, och plågor utan tal.
 „Han ville Mandom ta och gå til sjelfva Döden,
 „At fria dig ur Död och föra dig ur Nöden;
 „Jag ville däremot uptaga det för godt,
 „När en fann Gud och Man skull' lida för dit brott:
 „Han ville i din stad bli dömd och grufligt flagen,
 „Och af alt hjerta nöjd, upfylla hela Lagen;
 „Jag ville gärna se din Frid och Salighet,
 „Och skänka dig all Fröjd hos mig i evighet (d).

A 4

Och

(d) Onekeligen fara de vilse, som påstå at vid detta eviga Frids-Förbundets uprättande afseende på Återlösningens-Verket lika som gått förut och upväckt Kärleks-affecten hos Gud til Menniskoflägtet; ty Guds Kärlek, Barmhertighet och Vålvilja var verkligen, efter vårt begrep, såsom något föregående, såsom en Driffjäder, såsom det förste *Principium* härvid, i anseende hvar til det tydeligen heter: *Så älskade Gud världen, at Han utgaf*

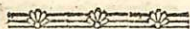

Och denna Trösten blef i Eden re'n utropad,
 Där Adam med Guds Nåd af Nåd vardt öfverhopad;
 Ty HERRANS egen Röst til Satan sade så,
 Det skulle Qvinnans Såd hans Gerning nederflå.
 Den Nåden är ock re'n för alla uppenbarad,
 Och i den Helga Skrift på många Rum förklarad:
Förlofsnings-Året har til sin fullbordan gått,
 Och alt hvad i Guds Ord är blefvet förefpåt.

Guds Son har stigit ne'r och verklig Menn'ska blifvit;
 Och Gud har verldens Skuld på Honom ensam skrifvit.
 Han Helig aflad blef uti en Jungfrus Qved:
 Ty si, Guds Ande sjelf kom öfver Henne ned.
 Hans dyra Hufvud hår med Glädjens Olja smordes,

Når

sin enda Son; Joh. 3: 16. Men Socinianerne kunna ändå föga hämta häraf någon styrka för den vilsefarande mening, at Gud, emedan Han älskade Menniskorna, kunde han ätven utan Återlösning eller Försoning förlåta dem synderna, göra dem saliga, m. m.; ty Guds kärlek til Menniskorna och Återlösningens-verket voro här aldeles ouplösligen förenade och likasom slätade innom hvarannan, så at om det sednare varet borttaget eller åfsidosatt, hade det förra icke heller haft rum. Om neml. det skulle varet omöjligt och emot Guds egenskaper stridande at återlösa Menniskorna, såsom det emot Dets höga egenskaper stridde at gifva åt Djefvarne någon Frälsare, så hade Gud icke heller kunnat mer älska den fallna Menniskan än Hans kärlek kunde sträcka sig til Djefvulen och hans Änglar. I korthet sagt: Fast Gud med hat och affky ansåg synda-giftet, som Satan hos menniskan nedfänka skulle, var hon icke dets mindre Guds eviga Kärleks och Barmhertighets Föremål; hvilket hon dock, til följe af Guds Helighet och Rättfärdighet, icke vara kunnat utan Mellankommande Återlösning och Försoning. I en sådan söt öfverensstämmelse äro Guds höga egenskaper sinemellan. At en sådan natur är Guds *Helga Kärlek*,

Når Han til din *Propbet*, din *Præst*, din *Komung* gjordes:
Han smordes med Guds kraft, at Han, som Gud och Man,
Gudomeliga ting och Under göra kan.

Si! vid Hans Fødslo-stund båd' Jord och Himmel rördes,
Och frøjd, och pris, och låf i klara luften hördes.

Førskræckte Herdar få, på marken vid sin Hjerd,
Nytt lif af Ångeln's fång och Himla-Skarans ord:

I dag år Frålsarn fødå! I Højden Gudi åra!

På bela Jorden Frid! Behag til menn'skor kåva(e)!

Hans Namn år ganska stort och öfver alla Namn,
Det JESUS CHRISTUS år, och år din fällhets Hamn.

Hans Förhud skoren blef, som budit var i Lagen,
Fastån Han Helig var, och ren at blifva tvagen.

Det spåda Barnets Blod, som nu utgjutes här,

Det af Försonings-Blod en helig Förstling år.

Han härligt växte til i Visdom, Nåd och Styrka,

Och var et Himmelskt Bud at Himlens Sanning yrka,

Och var til evigt Lif en söt och ljuflig lukt

För dem, som ville tro, och göra Bättrings frukt.

Men först *Johannes* går och högt i öknen ropar:

„Nu, kommer, träder fram J Folk i stora Hopar, - - -

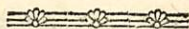
„Och låter döpa Er i Jesu Christi Namn;

„Han Eder taga vil uti sin Nådes Famn. - - -

„Si, denne år *Guds Lamb*, som *verldens synd borttager*,

„Och med sit dyra Blod et syndigt Folk rentvager.“

Försonarn blir ock döpt uti Jordanens Flod,

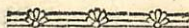
Dår vid en helgad strand en samlad skare stod.
 Han gerna låter sig utaf en Menn'ska dôpa,
 At Menn'skan åfven få fr. Dóden återkôpa;
 At all Råttfårdighet skul. olifva få upfyldt,
 Och Lónen gifvas dig af Nåd och ofórfkyldt.
 Han ser Guds klarhets Ljus, och ser på Dufvo-vingar
 Guds Ande komma ner: en Róft från Himmeln klingar:
Du åst min kære Son, i dig behagar mig.
 Förunderan, frójd och låf bland Folket rójer sig.

Upfyld af Andans kraft Han nu til Óknen hastar,
 Dår vilda Djuren bo och Pelikanen rastar:
 Han fôdes med Guds Ord; men har ej annat Brôd,
 At få betalas skull' för syndigt ófverflôd.
 Hår frestas då Guds Son i fyratio dagar,
 Af Satan, som förgift och ondt i verlden lagar:
 Han frestas blott för dig, at verka dig en kraft
 Mot Satans skott och mord, dem han i sinnet haft.
 Se'n gamla Draken var uti sin arg het bunnan,
 Och med den Helga Skrift hånvist och ófvervunnen;
 Han til sit pinorum och mórka hákte far,
 Dår han sit Hufvud-flott och Regemente har.

Men Christus tråder fram och börjar at predika
 I Städer och i Land, för fattiga och rika,
Et nådigt HERRANS år, en evig Himmelsk Fréd,
 Ty Han är en Prophet, från Himmeln kommen ned,
At de sorgbundna tróst, och frid, och frójd förkunna,
Och kranka hjelp och bot, och låkedom förunna,

At öppna blindas syn, och fångar frihet ge,
 Som i sit mörka rum ej kunnat ljuset se.
 Han spridde allestäds en Evangelisk Låra,
 Och var en Esterfyn, at söka HERRANS ära:
 Han lärde på et fått, som sorgsna hjertan tog;
 Ty i Hans Ord och Tal var andlig fötma nog.
 Han sparte ej dårhos at hårda hjertan väcka,
 Och deras falska nit och helighet uptåcka;
 Ty si, med våldighet Han stoppar Lårdas mun,
 Och visar dem enhvar på rätta Sannings-brunn.
 Han gjorde Underverk, at verlden skulle märka,
 Det Han Messias var, som allting kunde verka,
 Och hjälpa up det Folk i jämmerdalen bo;
 At de med helig fröjd på Honom måtte tro.
 Fast i förnedrat Stånd Han Tråla-skapnad hyste,
 Dess höga Guda-börd dårunder ofta lyfte.
 Nu genom tjocka moln Han låt en stråle se,
 Nu hela Solens Ljus en Himmelsk klarhet ge.

Se'n nu på många fått sit höga Kall Han visat,
 Och få i alla ting sin Faders vilje prisat;
 Så faller in den tid, Han skall til döden gå,
 Och dödens bitterhet med döden smaka få.
 Men si, Han ville först at Påska-Lambet njuta,
 Sin egen förebild och skugge-verket sluta,
 Och ville fåtta in et högre Sacrament,
 Som var et kärleksfullt och viktigt Testament;
 Ty när Han Brödet gaf, då gaf Han sin Lekamen:
 Och si, Guds dyra Ord de åro Ja och Amen!

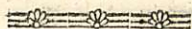

Han gaf sit fanna Blod, då når Han Kalken gaf,
I hvilket verdens synd skull' lik'fom gå i qvas.

Nu blir Han kallad hä'n och til den Orten tågar,
Dår på en fasslig plats Guds grymma vrede lågar,
Dår Lagen spelar fritt på verdens öfverdåd,
Och i sit fulla nit fördömer utan nåd,
Dår afgrunds svafvel-ström och svarta floden rinner,
Och en ofäjl原因eld ur djupa kulan brinner.
Hit störtar Herden sig i en förkräcklig nöd,
At rycka Fåren ut ifrån en evig död.
Han dricker vredens kalk, och grufflig plåga känner,
Når Pino-rummets eld uti Dets hjerta bränner,
Når Ormen skyndar fram och stinger i Hans häl,
Och spruta vil sit gift uti Hans Kropp och Sjal.
Hår offras ödmjuk Bön, med rop och strida tårar,
För hela verdens synd, som JESU Ande fårar:
Hår flyter blodig svett utur hvarenda led,
Som faller klimpevis på kämpe-platsen ned.

Hit rycker hastigt an en stor beväpnad skara:
Med stafvar, svärd och blafs de i förtjusning fara.
Förr'n morgonrodnan syns och dagen börjar gry,
Uti en bister natt går jägar-bornens gny,
At Hinden, som är trött med bundar efterjaga,
Och hinna up dets spår och Hinden fången taga ().*
De fatta JESUM här med hård och mordisk hand,
Och lägga oförtjent på JESUM tunga band:
De leda Honom bort til andeliga Fäder,

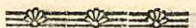
(*) Pf. 22: 1.

Som Ulfva-hjertan ha, men gå i Fåra-kläder.
Han måste bunden stå för deras Råd och Rätt,
Och bli handterad, hörd, på oråtrådigt fätr:
Han blir af menn'sko-barn tiltalad, utskämd, hådad;
Af egna kreatur kindpustad och forsmädad:
Hår spottas Han i syn, hår binds hans ögon til,
Här vittnar mängen falskt, och talar hvad han vil.
Han slåpas hån at stå för verldslig Dom til rätta;
Ty folk, som törstar blod, det vil sin lusta mätta:
Han finnes utan fak, men dömes lika väl;
Ty Domarn ofta är af menn'sko-fruktan träl.
Han blir med glädje-skri af ondas rote tagen,
Och på sin helga Kropp hudflängd och sönderslagen:
En Purpur-mantel blir Hans Konungsliga drägt,
Och Rö uti hans hand til Kunglig Spira räckt:
En Törne-krona görs och på Dets Hufvud tryckes:
Likt när til Ape-spel en fåvitsk man utsmyckes:
En böjer sina knä, en ann' ger smäde-ord,
En ann' slår hårda slag, men alla andas mord.

*O! huru ganska djupt Guds enda Son förnedras,
Ät alla menn'sko-barn uphöjas, åras, bedras:
Den Himla-Drottens näpft, förnedring och besvär,
Din frid, du låga Stoft! och din uphöjning är.*

Han ledes ändtlig ut til Hufvudskalle-platsen,
Där Han utaf sin kalk utdricker sista satsen,
Och hela verldens skuld på sina skuldror bär;

Ty si, han hjertligt var i hela världen kår.
 Han fästes vid sit kors, och jåmmerligen fåras,
 När händer, fötter grymt med spikar genombåras:
 Han ryter, båfvar, bryts, Han täljer all sin ben;
 Och däraf fröjdar sig af folket hvar och en.
 Här tappas dagen bort, och klara ljuset ändas,
 Och sjelfva Solen målt' i idel mörker vändas;
 Ty svartas afgrunds djup på jorden flyttas skall,
 När Han det fulla straff utstår för Adams fall.
 När smålek, blygd och skam Dets hjerta sönderbråkar,
 När han i hårda qual och håftig ångest råkar:
 När Han, i djuper dy nedfånkt, sin Ande quål,
 Och vattu-böljan går alt up in til Dets Sjal;
 Han, lik en simmand' trött den floden snart fördränker,
 Af Dödens grymhet tryckt, på Liffens Fader tänker,
 Och ropar til sin Gud, som nu fördolde sig:
Min GUD, min GUD, hvi har du öfvergifvit mig?
 När tungan vid hans gom af torst och torra lådar,
 Sin trångtan efter dryck Han sist för andra bådard,
 Och tar af gallans saft, fast Han dets bårtska vet,
 At dricka ut en skål til almån salighet.
 När alt fullkomnadt år, Han nu sin Ande fänder,
 Med rop och hõga röst, uti sin Faders händer:
 Hans õgon lyckas til, Han böjer hufvu't ner,
 Han blåser Anden ut, Han kan ej tala mer.

*Si nu Guds rena Lamb för dig på korset dråpet,
 At ej dit hjerta må för döden varda håpet:*

*Si Christum på et tråd förbannad af Guds Lag,
At den på dig ej får et dylikt bugg och slag (f).*

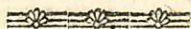
Hans fida ftinges up , at Vatn och Blod utrinner ;
Och det om Döpselen och Hans Nattvard påminner :
Mot syndenes förgift af Christi fido-får
En kraftig läkedom och fjåla-balsam går.

Han är ock nederfänkt i jordens famn i griften ,
Som af Propheters mun var förefagt i Skriften :
Han förde verdens synd med sig i grafven ner ,
At Moses med sin Lag ej finner synden mer.
Han nedersteg i kraft til mörka fånga-huset ,
Då Satan blef bestört vid syn af Himla-ljuset ,
Då afgrunds svarta Här stod håpen och förstörd ,
När en förskräcklig dom blef låsen och afhörd.

Han år i Seger-prakt upstånden från de döda ,
Igenom hårda sten , och utan hjelp och möda ,
Igenom egen makt och Fadrens hårlighet ,
Til menn'sko-slägtets fröjd , och des rättfårdighet.
Hans hufvud år uphöjdt , Han öfver bergen skådar ,
Och fiendernas Här med föttren evigt trådar :
Med fröjd och klar basun Han up til höjden for ,
Där idel salighet och idel glådje bor.

Des

(f) *Christus hafver förlossat oss ifrån Lagens förbannelse , då Han
vardt en förbannelse för oss , Gal. 3: 13. Härmed får dock
ingen i Otrons och Naturens tilstånd , såsom en fiende til Gud
och Lagen , (Rom. 8: 7.) , vårja sig emot Lagen. Ty Apo-
stelen lærer helt annat flertådes , och i följande 14 versen he-
ter det straxt: På det Abrahams vålsignelse komma skulle öfver Hed-
ningarna i Christo Jesu , och vi så undfå måtte Andans löfte
NB genom Trona.*

Dets fanna Gudoms glans ej mer bland målnen prålar:
 Dets Guda-anfikt mer än tufend' Solar strålar:
 Han är et MAJESTÅT med hårlighet bekrönt,
 Och sitter på sin Thron med evig Säd belönt (*).
 Han skal regnera vidt, i Himmeln och på Jorden.
 O! huru stor och fäll år Dets Förfamling vorden!
 Til Sions fröjd och hågn år Spiran i Dets hand:
 Han villigt styra skal sit återvundna Land:
 Han bor i Sion sjelf, och Sions fällhet danar,
 Och på Guds högra hand för allas vålgång manar.

Så år altfamman gjordt, som nån'sin göras kan,
 Til verdens salighet, af verdens Frållferman;
 At Lagen är upfyldt, at världen är försonad,
 Och från et evigt straff i evighet förskonad:
 At Döden evigt död, at Satan med dets Här,
 Den stolta Dödens Kung med kådior bunden år:
 At Himmeln öppen står och Helfvetet tillutet,
 At alt tilgifvet år, som syndat år och brutet.
 I verden öfver alt år nu en salig Tid,
 På jorden altomkring rättfärdighet och Frid:
 En evig kärleks eld uti mit hjerta brinner,
 Och Menn'ko-flågtets skuld Jag mig ej mer påminner (g).

Nu

(*) Ef. 53: 10.

(g) I desse Stropher föreställes icke den *Enskildta Rättfärdiggörelsen* (Justificatio specialis), hvarmedelst Gud i sin rättvisa Dom förklarar, det en människa redan gått öfver ifrån naturens och vredenes til Nådenes saliga Tillstånd, och har en nådig sina synders förlåtelse, samt år rättfärdig NB uti Christo och Hans förening, Phil. 3: 9. Rom. 8: 1. 2 Cor. 5: 21. Eph. 1: 7.

Nu vil jag fåga dig mit Råd och mit Beslut,
 At frukten må håraf slå på dit Hjerta ut:
 Hvad anstalt blifvet gjord at dig delaktig göra
 Af samma Salighet, det skal du nu få höra.

Vid Gihons rika strand dit olycksfall är gjordt;
 Din lycka nu kan ske på lika nöjsam ort:
 I Paradiset sågs din Salighet försvinna;
 Si, i et Paradis du Salighet skal finna.
 Jag har i Sion lagt en lustig Edens-Gård,
 En ljuflig Blomster-park, som är i Hennes vård;

B

Dår

Es. 45: 24, 25, af blotta Nåd för Christi skull, genom Trona på Honom, Rom. 5: 1; utan här föreställes den *Allmänna Rättfärdiggörelsen* (Justificatio generalis s. fundamentalis), som skedd, då *Christus*, hvilken, såsom den andre Adam, föreställer hela det menniskliga Släktet, för vår rättfärdighet skull blifvit upväckt, (Rom. 4: 25), och rättfärdigad i Andanom, (1 Tim. 3: 16); om hvilken Rättfärdiggörelse det heter, at *Gud var i Christo, och försonade verlden med sig sjelfvom, och förebrådde* (eller tilräknade) *dem intet deras synder*, 2 Cor. 5: 19. Doctor *Rambachs* förklaring öfver ofvannämde 1 Tim. 3: 16, är denna: „*Gott ist gerechtfärtiget im geist, d. i. „durch die kraft der göttlichen Natur aus dem Grabe erwecket, „und von schuld und strafe losgesprochen. Da nun aber Christus, „als der andere Adam, das gantze menschliche geschlecht - - „vorgestellet, so ist zugleich in seiner Person das gantze menschliche geschlecht gerechtfertiget, und von sünd und fluch losgesprochen worden,*“ Rom. 5: 18. 2 Cor. 5: 14. Eph. 2: 5, 6. *Erkenntnis der warheit zur Gottseligkeit*, s. 348 följ. Den Himmelska Härskarans Sång vid Frälsarens Födelse innehölt redan något hithörande. Och i Dan. 9: 24, är denna Almänna Rättfärdiggörelsen äfven vackert föresagd och afmalad, där det heter: *Sjuttio veckor äro bestämde öfver dit Folk, och öfver din helga Stad, så skal öfverträdelsen blifva förzagen, och synden betäckt, och misgärningen försonad, och den ewiga rättfärdigheten framhaft - - varda.*

Där man har Ångla - Ro och angenåma stunder,
 Och åter Liffens frukt uti des's gröna lunder.
 Hit kan du stiga in så naken som du går;
 Et Löf af Liffens Tråd du här til klådnad får;
 Det all din Synda-Blygd, din nakenhet betäcker,
 Och vällust, frid och frögd i själen lifligt väcker.
 Det Paradiset är GUDS EVANGELIUM,
 Och finns i hårlig prakt på alla Jordens Rum;
 Ty Ordet är omfördt på snälla Örna-vingar,
 At Nådens ljufva Röst kring hela världen klingar.
 Med recken, underverk det Ordet stadfäst är:
 Nu eld och himmelskt då'n et kraftigt vittne bär:
 Nu med Martyrers blod det villigt underskrifves:
 Nu blott med Ordets svärd Tyrann på flykten drifves.
 Och si Des's Sanning röjs uti des's egna Art,
 Där Tydligheten ses i Hemligheter klart,
 Där Höghet, Majestät uti des's Enfald lyser,
 Och en Gudomlig Tyngd hvartenda Uttryck hyser.
 Hvad håri bjudes dig, med Tron bör tagas mot;
 Ty annars finnes ej för döden någon bot:
 Af Christo Liffens Tråd du bör i Trone äta,
 Och dig uti Hans Ord och Nåde-Löften flåta.

Men vil du ej det tro och hålla det för sannt,
 Så äger du ju ej nå'n Återlösnings-pant:
 Du är väl återlöft, men dig bör däraf veta,
 Och dig et Frihets -Bref i Nåde-ordet leta.
 Til skånks, för ingen ting det gifves dig i hand,

Men så at du blir lös från syndens hårda band:
 Här bjudes nåd och lif åt dig, som är i nöden,
 Men ej at blifva qvar i andeliga döden (h):

B 2

Den

(h) Förbindelsen, som är emellan den *Förlåtande* och *Helande* Nåden, (Pl. 103: 3), hvilken man här och på flera andra ställen velat utmärka, förtjenar i synnerhet vår omtänka, på det Evangelium icke må blifva missbrukat til köttlig Säkerhet. Ty såsom Adams Synd ej kunnat oss tillräknas, om vi icke genom den *Naturliga Födelsen* medtaget des önda och fördärfvade Natur (Not. b); äfven så kan icke heller Christi Rättfärdighet varda oss tillräknad med mindre at vi genom den *Öfvernaturliga Födelsen* af Gudi, som består i *Christi Lifs meddelande genom Tron*, undfå Christi sinne och likhet med Honom. Som Otron uphåfver och om intet gör vårt Samtycke, hvilket på fått och vis i vårt Förbunds-Hufvud Christo vid Återlösning-Handlingen influerat; så bör det samma verkeligt göras och stadfästas genom Tron, hos en och hvar af oss särskildt, under en verkelig tillämpning af Återlösning-Handlingen på oss själf och en NB lefvande Förtröstan på det, som vårt Förbunds-Hufvud Christum för oss utträttat. Och så vida denna Tron endast gör oss delaktiga af Christi Rättfärdighet och Förtjenst, och hon tillika på nytt föder oss eller tillför oss Christi Lif; så följer, at det är en ouplöslig förbindelse emellan den *Förlåtande* och *Helande* Nåden. Härmedelst håftar dock icke något egenligt *Vilkor* vid de Evangeliska Nåde-Löften, utan blott en *Ordning*, den Gud förelagt, den sakernas natur och Evangelii ändamål fordra. Och at vi måtte inse denna Ovilkorligheten och den skilnad, som ändå är emellan Lag och Evangelium, emellan den *Helande* och *Förlåtande* Nåden; så är til märkande, at Tron, ehuru den pånyttföder, likväl icke anses i *Rättfärdiggörelsen* såsom någon *inneboende Egenkap och Dygd* (qualitas inhærens), utan allenast såsom et *Christi Rättfärdighet emottagande Medel* eller en Christum emottagande Hand, värdig och rik, icke i sig själf, utan i hänseende på Christum, hvilken hon, som sin *Öfversta Präst*, omfamnar. Jag säger med sin *Öfversta Präst*; ty ehuru Tron, som rättfärdigar, emottager och undfår hela Christum såsom sin *Prophet, Öfversta Präst och Konung*, så är dock Trones föremål, såsom eller såvida hon rättfärdigar, Christum endast i sin *Öfversta-Präst-Ämbete*. Denna Theologernas allmänna anmärkning är af myc-

Den Salvan finnes dår', som botar Adams fall,
 En evig låkedom, som aldrig blifver all;
 Men du bör låta fritt dig åfven därmed låka:
 At taga Låkar'ns råd och hjelp du ej bör neka.
*Jag bar på Sions Berg tilvredt et gåstabåd,
 En måltid för alt folk af hårligit fjörråd,
 Af fetö, och af mårq, af kråfeliga Råtter,
 Af Råtter dem man blott på Kungars taffel fætter.
 Et Himmelskt Manna-bröd är här den sälla spis,
 Åt alla delas ut, mit belga Namm til pris:
 Et Nektar rinner jämt och Skålen öfverflöder*

Af

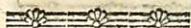
ken betydighet *in praxi*. Om en Upväckt och om sin Salighet bekymrad Sjal (hvars Afbild litet fram bättre, men i synnerhet i *Andra Sången* är tecknad), som känner sit Syndelände, i hånseende til Synda-Förlåtelsen ser på Christum, som sin *Prophet* och *Konung*, hvilken således bör hafva gifvet henne genom sin Ande i Ordet en lefvande kundskap i Salighetsvägen och fullkomligen härskat öfver henne; så kan det falla henne in, under hennes villrådighet, at tänka: ho vet om och huruvida alt sådant hos mig skedd och är riktigt? Men om hon, under sit eländes känsla, vänder sine ögon helt och hållet bort från sig sjelf in på Jesum, såsom sin *Öfverste Präst*, hvilken i hennes ställe fullgjordt hela Guds Lag och lidit hennes Synders straff, iakttagande det Ordet, som låger, at Gud gör *den ogudaktiga rättfärdigan* (Rom. 4: 5); si då har hon en helt annan grund at bygga uppå, som intet kan förekomma henne bedrägelig och omskiitelig, som hennes eget hjerta. Och just därmedelst upkommer hos henne den äkta Tron, som ändock tillika omfattar och åger hela Christum ej allenast såsom sin *Öfversta Präst*, utan ock som sin *Prophet* och *Konung*: så at utom Jesu Förening icke ändå kan existera någon *Rättfärdiggörelse*, fast den sker utom menniskan i Guds Dom och endast för Jesu *Rättfärdighets* och *Öfv. Präst-Ambete* skull. (Jämf. Not. g). Och dessa anmärkningar torde kunna leda oss närmare in på förståndet af det, som frambättre förehålles.

Af klart och ljusligt Vin, som styrker, fröjdar, föder (*).
Men si, til Sions Berg bör menniskan skynda sig,
Når Jag at skicka bud hvar dag bemödar mig,
Och ropar dagen ut, tiltalar, lockar, bjuder,
At det til alla håll och verdens ändar ljuder;
Ty den som uteblir, han får ej någon del
I Sions Salighet. Det är defs eget fel.
Du har af nåde rätt til Nåd och Nådens Håfvor;
Men dig bör taga mot, få Nåd, som Nådens Gåfvor.
Jag är din egendom, och du har rätt til mig;
Du är min egendom, och Jag har rätt til dig;
Men ack! du nytjar än dig sjelf, du nytjar verden,
Och verden nytjar dig til tjenst i synd och flården;
Och Gamla Ormen bor med Otrön i dit bröst,
Du åter lyfsnar på och lyder Ormens röst.
Bli ej det grymma Djur ut från dit hjerta slutet,
Så är det uppenbart, du Jesu Blod förskutet,
Då är ej något kvar, som lif och hållsa ger,
Då måste kropp och själ til afgrund sjunka ner;
Dår ur den grymma göl upgår en brinnand' bölja,
Den kolsvart luft och rök med evigt mörker hölja;
Där ångsligt rop och vrål, där tandagnisflan, gråt,
Qual, hetta, hunger, torst, beståndigt följas åt.

Nu därför til min Röst dit själa-öra luta,
Du skal bekomma lif och saligheten njuta:
Kom til mit Gåstabåd, mit hjerta saknar dig:

(*) Ef. 25.

Stå ej min nåd emot, men bli förent med mig.
 Si, JESUS väntar dig, och räcker sina händer
 At taga dig emot til salighetens länder.
 Han kastar näten ut på djupet och på grund,
 Om du skull' fångad bli, det vor' en salig stund!
 Han Herden är, som dör, och ger sit lif för Fåren,
 Som alltid följer rätt sin fåta Hjord i spåren,
 Och letar efter den, som nu förvillad är;
 Ty just til sådant Får Han Herda-sinne bår.
 Han står för hjertats dörr och klappar utan ända,
 Och vil en fattig Själ från syndens vågar vända:
 Han vil i hjertat bo, det är allena Hans,
 Han vil upfylla det med härlighet och glans.
 En Brudgum, som år kär, han trångtar efter Bruden,
 Han Bruden skåda vil iklädd med Bröllops-skruden.
 Du JESU dyra Brud! dig JESU kärlek drar;
 Ty ila fort, och kom! ej mer förhårdad var!
 Han år dit hjerta vård: Se Skruden hur den prålar!
 Se Kronans höga dyrd och klara Guda-skålar!

Nu år det fuller fant, at du ej komma kan
 Af en naturlig kraft til Gud din Frälserman;
 Ty du år andligt död: en död ej kan sig röra:
 Du har ej andligt Lif: hvad kan en liflös göra?
 Du vill ej heller gå från synden til din Gud;
 Ty hjertat stformar grymt emot Dets Helga Bud:
 Du har en köttslig smak, hvarmed du rådslag plägar;

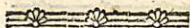
Så at du hatar Gud och älskar egna vågar.
 Du kan alsintet *tro* af egen håg och kraft,
 Men vål inbilla dig at du all Tro har haft:
 Dit hjerta litar ej på det som Ordet säger,
 Fast Ordet tusend'fallt Jord, Himmel öfverväger.
 Du kan ej finna på hur' Gud är kärleksfull,
 Och dig förlåter alt för JESU Christi skull;
 Långt mera vil du sjelf din Gud med offer blidka,
 När det dig faller in at någon Bättring idka.
 Men märk, o Menn'skobarn det noga märkas bör,
 Emedan menn'sko-kraft din fällhet aldrig gör:
 Det är Guds Andes Verk at menn'skan saliggöra;
 Och därför' vil Han sjelf den Nåden fritt utföra,
 Sjelf taga henne ut från mörksens väldighet,
 Sjelf föra henne fort til JESU salighet (i).
 Den Helge Ande vil igenom Ordet verka,
 Hvarmed Han är förent; det man därpå kan märka,
 At den, som Ordet blott emot i fanning tar,
 Den JESUM i sin själ och JESU Ande har.

Ty kan du ej din synd på något fått ursäktä,
 Och säga du är svag, at så din sak förfäktä:
 Guds Nåd är mäktig nog igenom Ordets fast,
 Som Ande är och Lif, och är Guds egen kraft.

B 4

Om

(i) Jag tror, at jag icke af mit eget förnuft eller kraft tro kan, eller komma til min HERra JESUM Christum; utan den H. Ande, m. m. 3 *Tros Art.*

Om du ej står emot och dig mot Nåden häfver,
 Och ej med egit verk Guds stora Verk förqväfver (k);
 Så skal uti din själ et härligt ljus upgå,
 Och du med helig fröjd Guds fullhet njuta få.
 Den Helge Ande skal med ögon-falva smörja
 Din nu tillyckta syn; då får du vål förspörja,
 Dels huru, blind och hård, du syndat tusend'fallt,
 Dels huru Gud af nåd dig dock förlåter alt,
 At du är full af får, at dig all fällhet felar,
 At JESUS dig motta'r, och synda-fåren helar,
 At du är lik en graf upfyld med dödas ben,

At

(k) *Du låt din egen Verk bestå, at Gud sjelf i dig verka må.* Sv.
 Pf. B. N:o I. v. 4. TO-ME ERGAZOMENO - - EIS DI-
 KAIOSYNE. Rom. 4: 5. „Intet skadar vålmenande fin-
 „nen mera, än äfven det, när de icke lärdt dag och natt där-
 „efter sträfva, at de måtte lefva af Tron, utan mera bekymra
 „sig om egen rättfärdighet, och blifva hängande vid förutfat-
 „tade omdömen och plågsfeder. Sådane ärfara aldrig rätt i si-
 „förvillat och sammanblandat tillstånd, hvad en lefvande JESUS
 „är: Ty de NB aflåta intet ifrån deras egna verk, de löpa
 „för Christi Lif, och underhålla et eget lif, hvilket likväl bor-
 „de dö ehuru skenbart det är: Ty få länge det lefver, kan
 „JESUS icke aldeles härka. Han vill at menniskan skal til ho-
 „nom öfverlåta alt, sin bön, sina goda gärningar, sin andakt;
 „på det at Han må lefva i henne, och icke mera hon, såsom
 „Paulus säger och bekänner. Således blifver Kristus vida skild
 „ifrån sådane själar, och de gå bort i många år, förr än de
 „få af honom en sann lifskraft. Men NB uphörer man på
 „en gång at omvända sig sjelf, at göra sig sjelf from och he-
 „lig; si då måste Gud begynna at lefva. Han kan ej låta det
 „blifva; Han måste ingjuta sit nya Gudomeliga Lif, när det
 „egna lifvet utkastas, och hjertat blifver blott och ledigt.“
 Pred. på 1 Påsk. Dag. tryckt i Stockh. 1744, under Titel:
*Frälsaren JESUS Kristus af Orron död hållet och i Tron lef-
 vande besunnen.* s. 5.

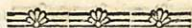
At JESU dyra Blod gör dig i sanning ren.
 Då får du känna qual och syndens kraft af Lagen,
 Men röna likalets, at du blir ljusligt dragen
 Af Lifvens söta Ord til JESUM, hvilkens kraft
 I Själen gjutes ia med sjelfva Lifvets saft.

När så dit motståndets gift får af Guds Ande dämpas,
 At Låkedomens kraft kan på dit hjerta lämpas:
 När från Fördomars natt befriad mer och mer,
 Du Sanning med begär och glädje-stråla fer:
 När, under finnes lugn och under andlig hvila,
 Du blott til Nådens - Stol i stillhet börjar ila (1);
 Så gifves Tron åt dig, med Tron Guds Son til skänks,
 Med Sonen evigt Lif, hvori din Död fördränks,
 Med lifvet Lifvens Ljus, med ljuset ljusens vapen
 Mot verld, och kött, och blod, och mot den gamla draken,
 Med vapen mannamod och idel seger-da'r,
 Med segrar en Triumf, som verlden aldrig har.

B 5

Si

- (1) Detta *ilandet til Nåda - stolen* är det, som under Not. (h) sades om en upväckt Syndares seende på JESUM, såsom sin *Öfverste Präst*. Det bör ske, så mycket möjligt är, under *sinnes-lugn*, under *andelig hvila* och *hjärtans stillande*, på det tillämpningen och tillägnandet af Christi Förtjenst icke måtte blifva et eget verk, utan et Guds Verk. Men det är ändå et *ilande*, d. å. *alfvarligt*, *träget*, *beständigt*, *kraftigt*, *fast*, *beslutet*, på det at det icke måtte blifva någon köttlig Sakerhet eller en *fanatiskt quietisme*: Dock likväl endast i så måtto *alfvarligt*, m. m. som det förr Trons itändande och Christi Lifvs meddelande vara kan; ty den andeliga döden innebeger, äfven under den *förberedande Nåden*, ännu mycken trälaktighet och en slags orklöshet och vanmakt i alt; såsom däremot det andeliga Lifvet gör alt lifaktigt, fritt och förmöget.

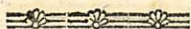

Si då är all din fynd uti Guds dom tilgifven,
 Du är rättfärdiggjord, Du saligt är inskrifven
 I Liffens helga Bok ibland Guds barnas tal,
 Med fång, och spel, och klang i Salems Frögdesal.
 Si då är du förent med Himla-Majestätet;
 Dit hjerta är Dets Thron och sjelfva Guda-fåtet.
 O! det är något stort, som ingen ann' förstår,
 Ån den som i sin själ den sötman njuta får.
 Du är Guds helga Hus, Treenighetens Tempel,
 Där JESUS ENSAM ALT är Helgedomens Stämpel.
 „Hvad JESUS Christus har altsammans tilhör dig;
 „Och all din skröplighet Han åter tar på sig:
 „Hvad ljustigt dig tilförs, det Christo sjelf tilföres;
 „Hvad dig okärligt görs, det Christo äfven göres:
 „För dig, I dig, Med dig Han lefver, verkar, gör,
 „Och himlens rena fröjd och vållust med sig för.“

I sådant Enings-band Guds Beläte förklaras,
 Som nu uprättadt är hos dig, och uppenbaras
 I tankar och i ord, och alla göromål,
 Som Gudi täckas väl, fast verlden dem ej tål.
 Då växer Trones frukt, som ljustig vållukt delar,
 När helig väderpust på själens Trägård spelar:
 Då är en trogen Själ i Gud och JESUM kär,
 Som hennes dyra ALT och *Högsta Goda* är.
 Hon vil ej mista Gud, om verlden alt vil skänka,
 Och om hon skulle få med tusend' Kronor blänka:
 Gud är för henne hög; men verlden altför låg:

Gud är allena god; dit flyger hennes h:ig.
 Hon älskar som sig sjelf och utan tvång sin Nästa,
 Och föker utan lön och affigt allas bästa:
 Hon bjuder ut sin tjenst at gagna hvarje man,
 Och smakar något fällt i fall hon tjena kan.
 I alla göromål är Lagen hennes Regel,
 Och Christi Lefnad är en klar och helgad Spegel,
 Hvari hon skåda får den sanna Dygdens bild;
 Och Spegeln aldrig är från Lagens Taflor skild.
 Då är Budordet ljuft och ligger jämt i minne;
 Det följes oförmärkt af et förnyadt sinne:
 Man är väl fri och lös från Lagens tvång och hot;
 Men si, man gör dock ej des bud och sägen mot.
 Då är det Själens fröjd at Korsets tunga bära:
 Hon höga saker får i korsets skola lära.
 Den har et Åre-stånd, som Christi smålek bär;
 Men utan Christi kors man utan Åra är.
 Det är et ljufligt ok, en lätt och lustig börda.
 Du ädla Christen får den ädla frukten skörda,
 At Gamla menn'skan dör, den Nya växer til,
 At det får aldrig ske som Gamla Adam vil.
 Si, all' ting äro ny! se'n menn'skan ympad blifvit
 I frisk och helig Stam, och sig åt Jesu gifvit:
 I Christo Liffens Träd hon bär en helig frukt;
 Där kan hon sprida ut en ljuflig Christi lukt.

Men märk! hon bör med Tron i sjelfva Trädet blifva,
 Och ej til goda verk, som grenens frukter, klifva;

Ty frukten delar ej åt grenen någon saft,
 Och goda verk ej ge åt menn'skan andlig kraft.
 Men likt et frodigt träd i grenen vätska sänker,
 Så Kristus, Liffens Tråd, de föta safter skänker,
 Til Själens fulla lif, då hon sig Christo ger,
 Och som ovärdig, arm på Dets Försoning ser.
 Detsutom är det så, at *Verk* alsintet gälla,
 Om man på Lagens väg all'samman skulle ställa;
 Men Tron, den äkta Tron den väger Lagen opp,
 Med Jesu i sin famn och Jesu Lefnads lopp.
 Den känner idel synd, men vet at Gud nedfänker
 All synd i hafvets djup, och ej på synden tänker;
 Ty si, Guds egen Son i Syndar'ns ställe står,
 Som sig Hans helighet med Tron tilägna får:
 Fastän en trogen Själ fullkomlig renhet fattas,
 Af Jesu helighet hon ren och helig skattas (m).

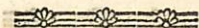
Men

(m) Häruti ligger hela Christendomens och Trones hemlighet: och ingen annan än den, som ärfaret och inser alt detta, kan vara rättskaffens *ödmjuk af hjertat*, Matth. 11: 29. Det strider ej emot hvartannat at vara *Fattig i Andanom* (Cap. 5: 3) och ändå vara beprydd med alla *Andans Fruktar* (Gal. 5: 22), hvilket här i följande Stropher vises. Men den som olyckligtvis har låtet sig intagas och förtjusas af sin inbillade helighet, han är, under all sjelstagen andelighet och ödmjukhet, högmodig och upbläst, och inser fördens skull intet på et lefvande sätt nödvändigheten af *den Rättfärdighet*, som af Gudi kommer genom Trona, Phil. 3: 9. Afmålning på en sådan lämnar Apostelen i Col. 2: 18, 19. *Låter ingen* (säger han) *taga eder Lönen ifrå, den som vandrar efter egen godtycko i Ängla-ödmjukhet och andelighet, i de ring han aldrig sedt hafver, och är förgäfvos upbläst i sit köttliga sinne, och håller sig icke vid hufvudet, af hvilko hela lekamen genom leder och ledamot kraft får och tillsammansbänger och tilväxer i den förökelse, som Gud gifver.* Vidare här om under Not. (o).

Men juft med sådan Tro hon blir på Dygder rik(n),
 Och altid mer och mer sin HERra Christum lik:
 En sådan Tro den gör at lifvets vätkor flyta
 Af Christo Jesu fritt, at krafter aldrig tryta:
 Den är i öfning jämt at verka Guds behag,
 Och hennes ädla verk förädlas dag från dag.
 At rotad bli håri, man bör det ordet märka
 Som talar blott om Nåd; det kan allena stärka
 Uti *Anfåknings-stund*, då Själén fruktar mord,
 Men nu i fanning blir fast mer utkorad gjord;
 Då Trones ädla ljus tycks flockna och försvinna,
 Men verkligt växer til och börjar klart at brinna.
 Den blir allena stark, som tidt och ofta går
 På Evangelii fällt, där himmelskt nöje rår,
 Där allting af Guds nåd och kärleks-fötma smakar,
 För en Christ-trogen Sjal, som verdens ro förfakar (o).
 Från

(n) Jag är Vintråd, J åren Grenarna; den som NB blifver i mig,
 och jag i honom, han bär NB mycken frukt: ty mig förutan
 kunnen J intet göra, Joh. 15: 5.

(o) At Guds heliga Lag är altid en Trogen Sjal för ögonen, så
 mycket mer, som den är skrefven i dets hjerta (Ebr. 8: 10),
 det är redan ofvanföre omrördt; men lifaktigheten och kraften
 til alt godt utflyter dock endast af Nåde-ordet eller Evangelio,
 emedan ingen Lag är gifven, som kan lefvande göra (Gal. 3:
 21): så at en Trogen Sjal härrskar öfver synden därföre, at
 hon icke är under Lagen utan under Nådene, Rom. 6: 14.
 En outhörlig upmärksamhet på Evangelii Ord är fördenskul nö-
 dig, fårdeles i *Anfåknings-stunden*, hvilken altid har sin saliga
 affikt och verkan. Den rätta Vägen til den saliga Evigheten är
 Frälsaren JESUS med sin Förtjenst (Joh. 14: 6), på hvilken
 Tron går ända rätt fram och alla *Goda Gärningar* följa efter,
 lika som skuggan följer kroppen. Afvägarne äro dels et kött-
 sligt sinne, hvartil hörer äre-girighet, penninge-lyftnad, vållust,

Från Städrens buller skild hon bor på Landets bygd,
 Uti en blomster-dal och under Trådens skygd:

Hon

likfällighet med världen, hat, vrede, afvund m. m. dels *Egen Rättfärdighet*, hvilken innefattar självald Gudstjenst, trældom under Lagen, förlåtande på goda gärningar och egen förmåga, högmodigt förlustande i den invärtas heligheten och andeligheten, o. f. v. Då nu en Trogen Själ af vidlådande okunnighet och svaghet är nära at taga et eller flera steg på någondera af desse afvägar, så vil den gode Guden förekomma hennes afvikelse, hvilket merendels sker under mindre eller större Anfäktning, i ty, at Gud då kraftigt visar henne dess fel, samt mer och mer liksom drifver henne til Frälsaren, hvilken hon altid i Evangelio finner och omfattar. Om menniskan vil gå det *köttliga sinnets* väg, så får hon nu årfara, at den Inneboende Nådens verkan, at det ej går an at tjena två Herrar, Gudi och Mammon, at Christus och Belial ej kunna förlikas, och at den som vil vara världenes vinn måste blifva Guds ovänn. Medlet at under detta komma åter i lugn, är dock ej annat än blotta Evangelium, i hvilket den under anfäktningen segrande Tron håller sig tätt in til Christum. Om hon åter vil gå *Egna Rättfärdighets-vägen*, så låter den Inneboende Nåden henne veta huru mycket ondt och syndigt henne vidlåder, hvaraf hon åter lifligare infer nödvändigheten af Christi Förtjenst, och blifver *fattig i andanom* mer och mer. Om denna andeliga fattigdomen, utom hvilken ingen Tro kan bestå, är nyss handlat under Not. (m): man vil endast här göra en nödig anmärkning, at denna fattigdomen *utom* anfäktnings-tillståndet består i en levande insikt och kännedom af sin egen ovärdighet, sin vanmakt at hjälpa sig själf, sit elände och sin synd, hvilken man altid med hat och afsky anser, utan at detta ändå förhindrar eller förminskar den Evangeliska, från all trälaktighet befriade och glada Sinnes-författning, som här rör hufvudsakeligen af Christi trogna omfattande, och därnäst däraf, at man känner och i verket finner sig vara upfyld af alla Andans Fruktar: Men *uri* anfäktnings-tillståndet är denna andeliga fattigdomen och kännedomen af sin synd och ovärdighet förenad med obehageliga och smärtande känslor, och i tankarne flygande tvifvelsmål, som äro oroande, ehuru de icke härska och råda; hvilket alt trycker närmare och närmare til Christum, då Tron, som af Evangelio nu utsuger all lifskraft

Hon Liljans söta lukt och ädla frukter njuter,
Och sig i Jesu huld, och hägn, och vård innsluter (*).

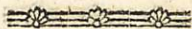
Den känner dessa ting, som är af Gudi smord,
Och til nytt Kreatur i Christo Jesu gjord:
Den Helge Ande sjelf skal nogsammt alt predika
För sina fåta Barn, at de ej tarfva vika
Ifrån den Vägen af, de troget vandra på,
På hvilken dårar jämst ej nödgas vilse gå (**).
Han skall dem leda sjelf med visdom och med styrka;
At hvarje Ledamot i Christi fanna Kyrka,
Beväpnad med Guds Ord och alt Guds Harnesk går,
Och i hvarenda strid en härlig seger får.

Dock ej blott häruti en Christen skattas salig.
Dess Himla-Lön blir rik, dess Salighet otalig,
Uti det fälla Land, där Tidens storm ej får
Om-skifta evigt lugn, som bland Guds Helgon rår:
Där evig fröjd och frid med sorg och strid ej blandas,
Där de Urvaldas Hop en evig vällust andas.
Den Gud och Frälserman han i sit hjerta har,
Den måste han ännu få *skåda* uppenbar:
Den Jesum han med Tron i Bön och Ordet möter,
Hos hvilken han sin tienst och andakt dagligt sköter,
Han skal *åtnjuta* få uti Guds Paradis,

Och

och söda, således i anfåktningen segrar och tiltar, om menniskan icke dämpar Guds Andes verkningar och uraktlåter de uplysningar hon af Ordet kan hämta.

(*) Salom. H. V. 7: 11, 12, 13. (**) Ef. 35: 8.

Och röna all Dets Nåd på outfäjligh vis.
 I Jesu ögons glans de kärleks-solar lysa,
 Som evig kärleks eld och idel kärlek hysa;
 När på den sälla Flock de stråland' ögon se,
 Et härligt återsken de Sällas ögon ge.
 Alt det blir Andens lort, när lefnads-ljuset släckes;
 Det blir ock Stofrets del, när det af jord upväckes,
 När menniskan härliggjord på Dome-dag upstår,
 Och af sin Förstes hand en härlig Krona får.

*Si här, o menn'skobarn! hvad HERren dig tillsäger;
 Jag, HERren, som är Gud, och alt allena äger;
 Jag, Jag som delar ut åt folket salighet.
 Ho vågar döma mig i min barmbertighet?
 Jag, Jag ger lif och fröjd at sorgsna hjertan lätta.
 Ho vågar för min Nåd och allmakt gränsof sätta?
 Jag vidgar Jordens krets och Himlen sträcker ut,
 Och ser från Hafvets strand til Oceanens slut.*

Alt, alt skal hända dig, om Gud får fria händer,
 Om du ej til Hans Nåd i Otro ryggen vänder.
 Det är dig redan sagt, på dig är kostat nog,
 Men Usle, om du dock alt det ur hogen flog;
 Din plåga är tilredd, du är den plågan värdig,
 Du är til Döden dömd och Domen är rättfärdig.

ANDRA SÅNGEN.

DEN

AF GUDS TILTAL

RÖRDE OCH BEVEKTE

MENNISKANS

UPRIKTIGA BEKÅNNELSE

OCH

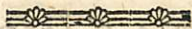
HJERTELIGA LÅNGTAN,

SAMT

TILFLYKT TIL NÅDEN

I CHRISTO JESU.

O! hvilkens röst och ord? Hvad är det som jag hör,
Som kommer åt min Sjal, och lif och blodet rör?
Hvad är det som få ömt uti mitt hjerta bränner?
Hvad är det som min själ få undransvärdigt känner?
O! är det icke Guds och Själ-Herdens röst,
Som ropar öfverljuddt och klappar på mitt bröst,
Som talar med min själ och skriar i mitt öra;
Med mig som aldrig förr den rösten velat höra.
Ack! huru har jag dock uti all blindhet gått,
Och mig på Nådens-Verk alsintet änn förstått:
Fast Nåde-Solen lyst, har jag i mörker famlat,

Och idel Vredens moln uppå mitt hufvud samlat.
 Hur skall jag brista ut? Hur är det med mig fatt?
 Jag vankar här ännu i Otrons svarta natt,
 Med Otrons Svepe-Duk betäckt och öfverdragen (*).
 O! at ock någon skymt skull' synas ren af dagen!
 Nog länge, länge nog i dystra fynda-hus
 Har jag mig undangömt för sjelfva Nådens ljus,
 At icke Satans Bild så noga skulle märkas,
 Men jag til kropp och själ i denna Bilden stärkas.
 Med så tilbunden syn har jag min Gud ej kändt,
 Men väl Hans kännedom på tusend' fått förvändt:
 Af Christo har jag hört, men ej i Trone vetat;
 En sådan kundskaps grad jag aldrig efterletat.
 Vål har jag ofta låst i mången gudlig bok,
 At vinna Lårdoms frägd och bli tillika klok,
 At Nådens fälla Stånd med gärning efterapa,
 Och mig för en och an i Ljusens Ängel skapa,
 At ock tillfälligt vis en flyktig kundskap ge
 Åt den, som äfven blind, ej kan så noga se;
 Men ej at låta mig ur syndens sömn upväcka,
 Och så min blygd, och skam, och nakenhet upträcka;
 (Ty fast mitt hårda bröst har ofta blifvet rördt,
 Har jag den nåden snart med Satans hjälp förstört);
 Ej för at Liffens Ljus och sjelfva Christum vinna,
 Och så den rätta Syn och Morgonstjernan finna;
 Ej at för Själens får et Hälso-plåster få,
 Och så från synd och död til lifvet öfvergå.

(*) Ef. 25: 7.

Ack ve! hvad har jag gjordt, hur har jag arme vandrat?
 Hur' har jag mot min Gud och HERra Christum handlat?
 Hans kärlek, godhet, nåd, är det som jag försmått:
 Det hjertat som är Hans har Satan nytja fått.
 Ej Löften eller Hot de kunnat mig beveka,
 At falla Gud til fot och Satan dyrkan neka:
 Ej JESU tårars mängd, ej JESU kärleks-röst,
 Ej JESU bittra död har värkat på mitt bröst.
 Si Testamentsens Blod! det jag har ringa aktat:
 Si Guds menlösa Lamb! det jag å nyo slaktat:
 Se mig en grym Tyran! som har utöfvat mord:
 Se fäseliga dråp vid JESU Nattvards-Bord!

Hur' har jag ej mig sjelf, min kropp och själ handterat,
 Och mig i raseri på tusend' fått marterat.
 I lustars yra gå och blindvis rusa fram,
 At nytja hvarje lem til synd och idel skam,
 At i et Bröderskap af verlden vänligt tagas,
 At af Sireners fång och visor ljusligt dragas,
 At bli af köttlig ro förtjusad och hänryckt,
 At i Delilæ famn och sköte bli inlyckt;
 Det har mitt Element och Hufvud-nöje varit:
 Så har min lefnadstid på Lastens vingar farit.

Si, äfven lika grymt jag mot min Nästa gjordt,
 Som aldrig änn' af mig upriktig kärlek spordt.
 Mit stolta hjerta städs de Ringa har föraktat,
 Och deras aktning blott och låford eftertraktat.
 Vål har jag stält mig lik de aldraringsta Män,

Men för at heta stor och ädel Menn'ko-vänn:
 Med ödmjukhet jag fökt at mera vördad blifva,
 Med ödmjukhet jag fökt til Årans höjder klifva.
 Om någon hinder lagt för mina ändamål,
 Den har utfupa fått min vredes bittra skål,
 Den har jag i mit hat på blicken fökt upåta,
 Likt skogens vilda djur hvaran inbördes fräta.

Men mäkt i HERrans Hjord har jag i vredesmod,
 Som Ulfvens Lego-Drång, utgjuta velat blod:
 De Sanna Christnas Hop har för mit öga sväfvat
 Som et förbannadt Folk, ty de ha efterträfvat
 At blotta allas blygd och rubba allas ro,
 Som i en köttlig frid bekymmerlöfe bo.
 Dem har jag fökt med list och konst at nederfälla,
 Och til et Ape-Spel för hela verlden ställa,
 Och med et Kåttar-Namn utmärka Hopen så,
 At jag uti min frid skull' få orubbad gå.
 O! hvilka dolfska mord, dem Mörkrets Kung tillreder,
 Igenom Verldens barn, dem han utrustar, leder,
 När de mot HERrans Folk med svärd och vapen dra,
 Fast de i Striden fjelf en skamlig ånda ta (p).

Hvad

(p) Alt det som i ofvanstående Målningar föreställes, kan väl icke i alla hänseenden inträffa på en hvar Upväckt Sjal: ty det gifves mycket *vilfälligt*, som rörers ens kfnad färskildt, och kan ej lämpas i alla fall på alla; men det *väsendreliga* här af, bestående i Syndens Kännedom, är så almant, at ingen rätteligen Upväckt Sjal gifves, som icke inser och erkänner sin blindhet och otro, sine synder emot Gud, sig fjelf och Nästan, hvilka varet til utbrottet mindre eller större, men nu, i et upväckt samvete, med skål förekomma henne så oändeligen store, som

Hvad skall jag säga mer; jag har få syndat svåra,
 Och jag har låtet mig af Satan helt bedåra:
 Hur fästigt är mit fall, hur farligt är mit får,
 Hur grufligt är det straff, som Syndas-Trälen får.
 Det har jag förr ej fedt: jag har i mörker varit,
 Ja, en beständig natt med vilja efterfarit,
 At jag min Syndas-Längd ej skulle se uti,
 Och så i all min fröjd förskräkt och häpen bli.

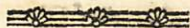
Nu är mit hjerta rördt af Gud, som fedt min våda,
 Som har mit öga vändt at på min lefnad skåda:
 Jag är utaf Guds Lag och af Hans Nåd upväckt,
 Och ser min grymma Bild, i alla ben förskräckt:
 Jag ser otalig skuld, och min misfgärning känner,
 Och smakar Syndens Rot, som i mit hjerta bränner:
 Jag ser at jag är sjuk i Gamla Adams-Sot,
 Ja, helt och hållet död, och lam til hand och fot (q).
Si, HERre, jag är född af syndig såd til verlden:
 Jag åter Dödens frukt fjelf under Lefnads-färden:
 Mit lif är idel död; ty Ormen taget har
 Ifrån min själ Guds Bild, därtill jag skapad var.

C 3

Sjelf

det himmelska Majestätet, som blifvet förolämpadt (Pl. 51: 6.);
 är stort och oändeligit. För öfrigit, har man trodt sig vara
 skyldig at göra denna Taffa lämpelig ej mindre til färskildta än
 almåna fall.

(q) Då tog synden tillfälle af budordet och upväckte i mig all be-
 gärelse; ty utan lagen var synden död. Och jag lefde for-
 dom utan lag: men när budordet kom, fick synden lif igen:
 Och jag vardt död: så fauns då, at budordet, som mig var
 gifvit til lifs, det var mig til döds. Ty synden tog tillfälle af
 budordet, och besvek mig, och drap mig dermed. Rom. 7:

Sjelf Satan för min syn nu outhörligt sväfvat:
 För Helfvetets Tyrann mit hjerta ängsligt bäfvat.
 Af Berget Sinai den Tråldoms Anden går,
 Som nu med blix och dån uppå mit hjerta rår.
 Jag fåfångt föker mig i bergens klyftor dölja;
 De flygand' synda-moln mig tätt med skuggan följa:
 Ur molnen Vredens-Skott och Lagens-Dunder hörs;
 Däraf min ande skräms och blodet häftigt rörs.
 Ej dagens klara sken min fruktan kan förjaga;
 Den matken ger ej ro, som mig har börjat gnaga:
 I nattens mörka krets ser alt förfärligt ut;
 Och ryda drömmars mängd på fönnen göra flut (r).

O! at

(r) Så plågar det tilgå hos rätt Upväckta Sjålar, hvilket af Davids Bot-Psalmer är at finna, hvarvid likväl Graderne af oro, fruktan, m. m. ankomma på en hvars förut i varande tillstånd och förda lefnad, på upväckelse-fåttet, som icke är enahanda hos alla, och åndteligen på Guds Andes visa förhållande efter omständigheterna: Men det öfverdrefna åter härvid, det härrör af de upväcktas naturliga benågenhet, til mera aktgifvande på Lagen och synden hos sig, än på Evangelium och rättfärdigheten i Christo. Det gifves böjliga och blödiga sinnen, som snart bevekta låta sig dragas in på Bårtrings- och Omvändelses-vägen. När desse under framstråfvandet til Guds och JEsu förening finna hos sig sin andeliga död och oförmögenhet til det goda, under det de begynna inse Lagens andelighet och oändeliga fordringar; så upkommer väl hos dem oro, fruktan m. m. men i lindrigare och mindre mått än hos dem som varet hårdnackade och ofta slaget Guds kallande Nåde-röst ur hågen: och kunna sådana Sjålar blifva goda Christne nog, om de blifva rätt handledde af Guds ord, genom den H. Skrifts eller någon annan grundelig Boks läsning, i synnerhet om de hafva tillfälle at komma i samtal och umgänge med någon i Guds vågar årfaren Christen. Det gifves ock Sjålar som, vid synnerlige händelser, midt i syndaloppet, blifva författe i den belågenhet, at de icke se annat för sig, än det eviga fördärfvet och döden, men hvilka, antingen i anseende til förut hafd eller i anseende til då undfången tilräc-

O! at jag vatten nog uti mit hufvud funne:
 O! at min' ögon jämt som strida källor runne:
 O! at mit ansikts kind begjöts med rårars-floed:
 O! at af Synda-Sorg jag kunde gråta blod;
 At jag af Synden tryckt ej skulle nederfänkas
 Uti Guds Vredes-Haf och af Guds vrede dränkas.

C 4

Men

kelig Evangelii kundskap, icke ändå lämna förtviflan rum (hvilket annars de fläste i dylika fall göra), utan, under förkastande af all egen åtgärd, straxt lämna sig på JESU oändeliga Nåd och Makt at saliggöra Syndare, emedan allt annat är dem nu likasom affkuret, och i barnslig enfaldighet med Fånga-Vaktaren (hvilken i Apost. G. 16: 27-34. omtalas, och hvars exempel här kan tjena til uplysning), emottaga nåden i Evangelii ord och komma til Tron på JESUM Christum. Hos sådane Själur går väl för sig allt det som til Upväckelsen hörer och här ofvanföre är anfördt, men allt sker nu i en sådan hast, at de icke kunna attendera til et hvert särskildt, utan fästa all sin upmärksamhet på JESUM allena, och få äfven därföre årfara des nåd, och det så mycket snarare, som deras strödde tankar och sinnen samla sig til hvila. Sådane händelser äro sällsynte och få til sägandes utomordentelige. Och det händer väl ändå gemmenligen, at sådane Själur i framtiden, förledde af den första hettan, af okunnighet och af oförsiktigt skrefne Altcetiske Böckers läsning, åter gå i et trällsamt eget verkaende, och dymedelt under Lag-tillståndet och förbannelsen, samt få således ytterligare känna Syndens och Vredens tryckande tunga, til des de vid det Evangeliska Ljuset på nytt leta sig fram til den välsignade Frihet, som JESUS har förvärfvat. Nu har det väl sin stora nytta at hafva känt Lag-Tillståndet alt igenom, emedan de Själur, som sådant årfaret, blifva de bästa och yppersta Christna, om de sedan komma til fullständig Evangelii Kundskap; men såsom ingen Tids längd för detta tillståndet finnes någorstädes i Guds ord förelagd, utan Gud vil göra en hvar ju förr des håldre delaktig af Välsignelsen i Christo JESU: så böra ock sådane betungade hjertan söka, det första som görligt är, at komma utur Trälldoms och Lag-Tillståndet til Nådens saliga Tillstånd, på sätt som redan på sine ställen i *Första Sängen* vist är, och ännu frambättre, enkannerligen i denna *Andra Sängen* och de härtil hörande anmärkningar, vid handen gifves.

Men ack! hür säger jag? Hur jämrar jag mig få?
 Hur vil jag i mit Tal Förtviflan låta rå?
 Hur kan jag nog förfagd för Vreden bäfva, ryfa?
 Hur kan jag väl om Gud få svarta tankar hyfa?
 Om Gud, som just är den, som nådigt bjuder mig
 En Himmel full med fröjd uti och genom sig:
 Hvi skull', vid Lagens hot, det i mit hjerta kläcka,
 Och Plågo-Andars Här nog stolte mig förskräcka,
 När Lagen af en an för mig fullbordad är,
 Och evigt slagen kull Tartarens stolta Här?
 Och hvad är det för Fynd, hvarmed jag vil försona
 En Högst Rättsfärdig Gud, at mig för straffet skona;
 Ty ack! hvad äret dock som menn'skan gifva kan?
 Hon är ju med sit Blod en rådlös Frälserman:
 Ej hjälper hennes Sorg, ej Tårefulla Kinder;
 Det tar ej Synden bort, är ej för Straffet hinder.
*Et Barn det är oss födt, en Son oss gifven är,
 En härlig Guda-Man, som allas synder bår.*
*Si, denne för vår Synd har sörgt och ångsligt gråtet,
 Och Han sit Guda-Blod för Synden rinnat låtet (f)!*

Du
 (f) Den under Omvändelsen städde Själén tycker sig finna däri
 någon lifa och hjert-lättning, om hon kan fälla tårar öfver sit
 elände. Därföre säger hon: Ty kommer jag nu ills fram---
 och ville gärna gråta blod, om det i mina krafter stod, at jag
 det kunde göra; men hon rättar sig sjelf snart behageligen: *Men
 ack! min blod och all min gråt kan ej min synd ofplana, Dit Blod
 o Jesu! bår m. m.* Ofta är hennes hjerta så klämt och så hårdt,
 känslan af des kallfönnighet så stor (Jvilket man kan hänföra til
 den Andeliga Fattigdomen, som går före Tron, Matth. 11: 5.),
 at hon icke kan fälla en enda tår, ehuru gärna hon ville. Men
 hvad skadar det? Då må hon se på Christum, som, för vår
 skuld och oss til godo, på sins Körtts dagar bar offerat Bön

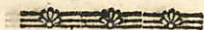
Du nåderike Gud! som nu mit hjerta rödr,
 Och mig så kärleks- fult på Båttrings- Vägen fördr,
 Du har förkunnat mig hvad jag har gjordt och brutet,
 Hur jag til mörksens verk förbund med Ormen sluret,
 Hur jag i köttligt nit, som et förloradt Får,
 I syndens tjocka skog bland Ulfvar blodig går;
 Men si, Du har ock sagt de nådefulla orden,
 At alt förlåtas skal som syndat år på jorden,
 Ej för en Menn'sko- Dygd, ej för en Tunna Gull,
 Ej för en ödmjuk Bön, men blott för Jesu skull (t).

C 5

Du

och Akallan, med starkt rop och Tårar, Ebr. 5:7. Det öfver sig heta och brinnande bemödandet at här framtråda med egna Offer och egna Öfningar, år ock mycket hinderligt för Trons itåndande, som fordrar et lugn å menniskans sida. (F. S. Not. 1.) SKRIVER säger i sin *Sjåle-Skatt* (4: de Del. 1. 669), at han kunde anføra exempel på Sjålar, för hvilka ingen bön, intet tröstande, intet sjungande, intet låsande (nemligen under eget bemödande at långa på sig Evangelium), ingen gråt, ingen ångslan, intet löpande hulpit, förr ån de åro blefne aldeles stilla, och lika som med döda hjertan och munnar sagt hafva: *Ecce morior Domine, ecce pereo, sicut voluisti, et tamen eris Deus meus et omnia*. Annars bedraga altför många sig, midt i Sårkerhets Tillståndet, på sina tårar, då de antaga dem för såkra Känneteckn til et Botfårdigt hjerta, och trösta sig dåråf. De af det *Sanguineiska* Temperamentet blifva så lättast bedragne. Dock år det vist, hvilket man bör bekånna, at i den fanna Båttringen tårar vid sine tilfållen fållas, men dåruti år ingen ting hufvudsakeligit och våsendteligit.

(t) Det ligger större makt dårpå, ån mången tror, at veta, det Synda-förlåtelsen sker, icke för någon vår Bön, utan blott för Christi skull. Så länge man ligger sjuk med almånheten i den vilfarelsen, at Gud af våra Böner skal bevekas til Nåd, til Christi rättfårdighets ofs-tilråknande och Syndernas förlåtande: så flyr man altid til sin Bön såsom til et Gud försonande medel, såsom til sin Frålsare, man attenderar mera til sin Bön, ån til Guds löften om Bönhörelsen, och om man tilågnar sig

Du har, o Fader! vist hvar Låkedomen finnes,
 Det dyra Apotek, där sjärens hålsa vinnes,

Dår

desse Löften, så sker det på den grund, at man genom Bönen bevekt Gud; häruti fortfar man sedan alt framgent, ofta så het som en brinnande bak-ugn (Hof. 7: 4.); men man kommer då icke til den rätta och enda Frålsaren Jesum, icke til den sanna Tron, som utesluter alt vårt eget och förliter sig på Christi förtjenst allena, samt därpå grundar hela sin Salighet. Du föreställer dig, o Menniska! Guds hjerta såsom hårdt och tillslutet, din Bön såsom Nyckelen, hvilken det uplåter. Hvar blir då Guds eviga kärlek? Hvar blir Frålsarens Förtjenst? Hvar blir det ordet Nåd? Eller hvad bevekta Gud at utgifva sin Son för dig, då du ej ännu var til och kunde uplåta din mun? Och hvartil var detta Sonens utgifvande nödigt, om genom Bönen kunde uträttas, det du i din naturs blindhet förmenar? Således bör man då hafva sig bekant, at Synda-förlåtelsen sker för Christi skull allena, och icke för vår Bön, om den rätta Tron skal få rum. Men sedan man vet detta, så bör man ock veta tillika at Bönen ändå är aldeles nödvändig icke allenast efter, utan ock före och under Omvändelsen: Ty just under Bönen (hvartil hörer aktgifvandet på det Prophetiske ordet, 2 Pet. 1: 19. Nådelöstens betraktande, tankarnes och själa-begärens upstigande til Gud och Jesum, hjertats och munnens samtal med honom, o. i. v.), får Gud tillfälle at visa den Botfärdige Syndaren, huru Dets hjerta brinner och lågar af evig kärlek til honom, huru Han af sin egen kärleksfulla natur är bevekt til all nåd, och huru Himmelens dörr är för honom genom Jesu Förtjenst fullkomligen öpnad, så at han nu har en fullkomlig frihet at gå in i det Heliga genom Jesu Blod, Ebr. 10: 19. Och utan denna Bönen kunde icke vår ande nalkas Guds Anda, och af Guds Andes verkan kunde ingen motsvarande effect hos oss upkomma; men under denna Bönen blifve vi dragne til Gud, vi tillkänna gifve vår vilje at följa, och den ena effecten af Guds Andes verkan upkommer hos oss efter den andra, til dess vi ändteligen finne oss vara författe i Guds och Jesu saliga Förening. Här af kommer det, at skriften så ouplösligen sammanbinder gifva med bedja, sinna med söka, uplåra med klappa, Luc. 11: 9. Hvarvid man dock bör föra sig til finnes det aldräneligaste Löftet: Och skal ske, at förr än de ropa, vil jag svara, medan de ännu tala, vil jag höra (Ef. 65: 24); ty här af styrkes Tron, och Bedjaren ledes til större upmärksamhet på Bönhörelsen än på Bönen. Än

Där svullnad, etterböld, spetelskan, onda sår,
 Där Ulfvens grymma bett och Ormens styng förgår.
 O! hur aldeles ljust Du mig har öfverhopat
 Med idel Nåde-ord, och hjerteligen ropat,
 At tråda blott och arm up til din Helgedom,
 Och taga mot til skänks en evig rikedom,
 Som är uti Din Son, min Löftes-Man förvarad,
 Och i Dit föta ord för alla uppenbarad,
 At den som utan hjälp, och tom, och naken går,
 En oförgånglig Skatt, sjelf Jesum Christum får.
 Ack! hör en Faders-röst, som så barmhertigt ljuder,
 Som hela verdens krets til Nådens fullhet bjuder.
 Det är så undrans värdt, det rycker hän min själ:
 Jag skådar ren en skymt utaf mit fanna Väl.
 Hvad skal jag i min själ med tankan öfverväga?
 Hvad skal jag förstå, hvad sista med mun och tungan säga?
 O! huru Himmels-bögt har HERren Folket Kärt,
 Som dock är mot sin Gud olydigt, fräckt, och tvärt (u)!
 Fördenskull vil jag nu til Dig, o Fader, hafva,
 Och mig uppå Dit ord för Nåda-Stolen kasta:

O! när

mer: Gud förmår rikeliga göra, öfver allt det vi bedjom eller
 tänkjom, efter den kraft som värkar i oss, Eph. 3: 20. Hu-
 ru Bönen för öfrigit i Nåde-Ståndet är en naturlig följd af det
 andeliga Tros-Lifvet och af Föreningen med Gud, samt utgör en
 väsendtelig del af Nåde-Ståndets saligheter, utom det at Bönen
 är en skyldighet emot Gud, därom skal i *Tredje Sängen* på sit ställe
 afhandlas.

(u) Under et sådant Guds nådes och kärleks betraktande, under
 sådana tankar och ord, blir den under Omvändelsen stadda Själ-
 len stundom likasom hänryckt, icke til en blind och från den
 fanna Religionen utdömd *Enthusiasme* (i hvilken de så kalla-
 de Enthusiaster, under föregifvande af omedelbara uppenbarelser,

O! när Du drager mig, jag vil då skynda fort
 In genom Himlens dörr och Liffens trånga port (v),
 At jag, som andligt död, må JESUM Christum vinna,
 Och uti Honom Lif och Saligheten finna!

Var sakta då min själ! ty HERrans hjälp är när;
 Och si, Brudgummen sjelf för Hjerter-dören är:
 Gif noga akt på allt som i Förståndet röres,
 Och hur din Vilje böjs, och du af Gudi föres;
 Ty HERren hafver fändt sin Vishets Ande ner,
 Som visar Lifvets väg och snälla vingar ger.
 Ack! ja, til Lifvets land mit hjerta häftigt längtar,

Lik-

under följd af sin egen orena andes ingifvelser, olyckligt framfara, icke annorledes än komme af sine sinnen), utan til en helig och djup förundran; Hvarvid ock Gud ofta låmpar sig efter hennes svaghet, medelst sinligt förnöjande, söta känningar och Nåde-blickar: då jämväl detta kan gå, hos den som är nog rik på Imagination, til en likhet af seende, åskådande; Hvilket allt hon ändteligen må med tacksamhet såsom et spenabarn emottaga och åtnjuta, men icke just sjelf sådant träget eftersträfva, såvida det kan hindra Trons upväckande och stadga, utan fast mer därpå låta sig lockas och dragas til Christi tronarna omfamnande, under all andelig fattigdom, tvärt emot allt sådant sinligt, emedan detta lifvet är en vandring i Trone, men icke i seende (Joh. 20: 29. 2 Cor. 4: 18. 5: 7. 1 Pet. 1: 8), och seendet eller åskådandet hörer til det tilkommande, Job. 19: 26, 27. Pl. 27: 13. Joh. 3: 36. 1 Joh. 3: 2. Så bör Tron grundas på det rätta Hälleberget: och då lära väl andeliga och beständiga känslor upkomma i stället för de sinliga och ostadiga; Hvilket frambättre skall göras mera tydligt.

(v) Otron och den Gamla Adam, som ej helt och hållet vill gå under, gör Himla-dören eller Liffens Port trång; annars är den hög, bred och vidöppen. Görer allenast portarna vida, och dörarna i verldene höga, at Arones Konung må draga därin, Pl. 24: 7.

Likfom en torstig Hjort til vattu-källan trängtar.
 Du Härligherens Gud! För mig til Lifvets Land
 Ur Dödens våldighet! För med Din egen hand
 Til Jesum Frälserman, dit jag med ögat sicker,
 Til Jesum Frälserman, dit å jag endast ricker.
 Så på et stormand' Haf de häpna Qvinnor se
 Åt närmsta Strandens skynt, och Styrman tråget be,
 At kofan endast fram, åt närmsta Hamnen ställa,
 Och under vågen ren af glädje tårar falla.
 Du Ljusens Ande, kom! uplys mit Sjåla-hus!
 Bestråla mit Förstånd igenom Ordets ljus,
 Til des at mörkret flyr, som vid Förståndet lådar,
 Och jag min Jesu Bild med Trones ögon skådar.
 Ingjut uti min sjål af Ordets söta saft,
 At viljan viljog blir och får en andlig kraft.
 Jag må förtvifla platt på egen kraft och styrka,
 Och ej på menn'sko-verk i höga saker yrka;
 Naturens Ape-spel det skal tillbaka stå,
 Och Gud allena fritt i hjertat verka få.
 Bered, o HERre, sjelf mit hjerta til Din Boning;
 Du som på Årans Thron regerar med förskoning.
 Si, HERren Zebaoth Han vil i hjertat bo:
 Med usla Menn'sko-barn är HERrans lust och ro.
 Välkommen Jesu fot! välkommen til mit hjerta;
 Så blir jag fri och lös från Dödens qual och smärta.
 Du äkta Menn'sko-Vån! Du Verldens Frälserman!
 Du som uti Din Död sjelf Döden öfvervann,

Du är et evigt Lif och Lifvets Springe-Källa;
 Lät då af Dig, med Dig det vatnet nu upvälla,
 Som rena kan min fjäl uti sit strida lopp,
 Som fyller mig med fröjd och lifvets välluft opp.
 Sätt på min nakna fjäl Rättfärdighetens Kläder,
 At jag i heligt prål för HERrans ögon träder:
 Du redan virkat har en hårlig Bröllops-Skrud;
 Brudgumme, kom och klåd på Din dyrtköpta Brud!
 O! dyra *Hälso-Brunn!* lät ur Din sido rinna
 Dit rosen-röda Blod; Jag vil allenast finna
 Min fanna Hälsos-dag uti Dit Guda-Blod;
 Det helar, botar alt, det styrker lif och mod.
 O! ljufva *Fridsens-Brunn!* som ro och friden skänker,
 Och hela Sions land med fridsens droppar stänker,
 Gif mig Din ädla frid, din frid, o JESU kår!
 Ty verdens frid och ro båd' falsk och farlig är.
 Du rena *Glädje-Brunn!* Dit klara vatten släcker
 De sorgsna Själars törst, det fröjdar, vederqväcker;
 Låt mig en Glädje-dryck nu däraf njuta få;
 Dit forgefulla Barn det fyns nu lutadt gå.
 Du söta *Kärleks-Brunn!* lät mig Din sötma njuta!
 Du täcktes mig af nåd uti Dit hjerta sluta,
 Så at jag lefver, rörs, och är, och blir i Dig;
 Ack! ja, o JESU söt! det har du lofvat mig.
 Jag vil på Dina ord och Nådelöften bygga;
 En Konung kan ju ej sin Ed och Lofven rygga.

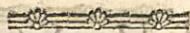
Så vänder jag min syn bort från min synd och skuld,

Från

Från Lagens Plågoftaf, på Dig, o Jesu huld!
 Du våra skuldrors ris och bördos ok har brutet,
 Du krigets storm förstördt och freden evigt slutet:
 Du heter *Undransvärd, stark Gud och Evig Far,*
Fridförste, Hjelte, Råd: Du Herradömet har.
 Du Fiendernas Hår ur fältet manligt slaget:
 Du hela verdens synd och syndens straff borttaget:
 Det gifves ingen synd på jorden mera til,
 Den Du ej taget bort och nu förlåta vil.
 Uti Dit helga Namn välsignas menn'sko-skarar,
 Och Din välsignelse evinnerliga varar:
 Välsignelsernas ålf ifrån Din Stol utgår;
 Förbannelsernas ström den blott i Afgrund rår:
 För Dig med fång, och låf, och fröjderop man träder,
 Likfom sig Bygdens Folk i skörde-anden gläder (x).

Men

(x) En del Upväckte Själur äro länge i Lag-Tilståndet, under syndens trældom och lagens förbannelse; i hvilket de råka på många fällsamma avvägar och öfningar. De tro at de göra Gud därmed en tjenst, at de utan uppehör tänka och grubbla på sina synder och straffa sig sjelfva med lagen: de oro sig däröfver at de icke nog håftigt känna förbannelsens verkan i sit hjertas förkrossande: de föreställa sig Gud såsom de brinnande och eldsprutande bergen *Vesuvius* och *Ætna*: de arbeta beständigt därpå, huru deras tankar, böjelser och gärningar måtte blifva enlige med Lagen, och veta icke på hvad lått de rätteligen skola kunna få sit Tanke- och Gärnings-Systeme i ordning. De likna Qvinnan som hade Blodgång i tolf år, och förtärde alt det hon ägde på Läkare, och kunde dock botas af ingen (Luc. 8: 43). Så länge desse i sådant tilstånd envist fortfara, få kunna de icke heller blifva hjälpte och förbättrade; men om de vända sina ögon helt och hållet bort från sig sjelf, icke mindre från sin synd och skuld än ifrån sin trällsamma helighet, ifrån Lagens tvång, hot och förbannelse, in på Frälsaren Jesum allena,

Men nu mit hjerta du, til *Helig Stilhet* gå!
 Så skal du alt i hop af *Christi Fullhet* få;
 Ty så uppå Guds Nåd man bör i stilhet akta,
 Och med Saktmodighet Dets Sannings-ord betrakta.

Hvilken förlossat alla människor ifrån Lagens förbannelse och ifrån deras synder (Gal. 3: 13. Math. 1: 21); så blifva de straxt i samma ögnablick hulpne och botade (F. S. Not. h), såsom Quinnans blodgång straxt stillades, då hon endast tog på JESU klädefäll (1. c. v. 44). Så länge Moses på et så förväntat sätt af dem läsen varder, hänger ock täckellet för deras hjertan och ögon; men när de vända sig allena til HERran JESUM, så blifver täckellet borttaget, trældomen återvänder och friheten framstrålar (2 Cor. 3: 15. följ.): det klarnar opp för deras ögon, och det förekommer dem lika som de vore flyttade uti en annan värld, där de icke mera se någon synd, fast de nog veta, bättre än tilföre, at synden bor uti deras kött och låder vid dem. Och i fanning bör en *borttagen* och i *hassens djup kastad* synd förekomma dem rätt lå litet fördömande, som om den aldrig varet til i hela verden. Då få de se huru Gud är, icke någon sinna barn upfrätande *Saturnus*, utan en i Christo försonad Fader, en evig, outranfakelig och omätelig kärlek, och at i Erällaren JESU är idel välsignelse, lif, fröjd och all salighet. Den Trogna Själe's förhållande blifver då sådant, som det i *Tredje Sängen* skall blifva afmåladt.

TREDJE SÅNGEN.

DEN NU MERA

TROENDE SJÄLENS

FÖRHÅLLANDE

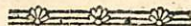
I

NÅDE-STÅNDET.

Ack! aldraskönsta Bild, den jag i Trone ser,
Som Morgon-rodnan lik sig i sin ankomst ter:
Ack! aldraljuffsta Syn, som för mit öga blänker,
Som mig, et ringa stoft, i Himmelskt nöje fänker.
Märk! det är något högt, som verlden aldrig sedt,
Som ej begripas kan med blott naturligt vett.
Det är min Förste Sjelf, som sig i döden gifver,
Och för mit Synda-fall et evigt Offer blifver,
Som nöjd och kärleksfull för mig på korset dör,
Och få uti sin död min död om intet gör.
Det sjelf min Herde är, som ut på marken tågar,
At samla höp sin Hjord, som Lamben efterfrågar,
Som aldrig ledsen blir, som ej sin möda spar,
Til des Han sina Får ut Ulfvens käftar tar.
Den är det som min Själ med Trones ögon skådar;
Jag därför undransfull den Syn för andra bådard.
Jag ser, at Han är min, min sata Frälserman,
Min Egendom, mit ALT; det ingen vågra kan:

D

Jag

Jag ser, at Han är min med sin Förtjenst och Lydnad,
Med sin Rättfärdighet och med sin Guda-prydnad:

Jag ser at Han är min med lidande och död,
Och med sin hårlighet; som Han är hvit och röd (y).

Ack,

(y) Denne här ofvanföre utmärkte Trones, Nåde-ståndets och Salighetens *Visshet* är så mycket mer en ouplöslig följd af sjelfva Tron eller Christi Rättfärdighets tröstefulla omfattande och därpå hvilande, som Apostelen säger, at *Tron är en viss förlärfelse på det som man hoppas, och intet tvifla om det man icke ser* (Ebr. II: 1.): och til denna Vissheten kan en hvar om sin salighet alfvarligen bekymrad Sjal komma, om hon riktigt blifver af Evangelio undervist, på sätt, som man sökt äfven i desse Blad at gifva vid handen, och om hon vil fätta tro mera til det, som Gud sjelf i sit heliga och oförfälskade Ord förhåller, än til det en och annan lögnaktig menniska talar och skrifver. Någre utgifva sig för Fullmäktige och advocera starkt för en *Tvifvel-Tro*, som Papisterne, och förmäna at de då funnet på den rätta öfverflödande Evangeliska Tröste-källan för ivagtrogna Själur, när de säga, at det är omöjeligt at besvåra sig öfver brist på Tro, utan at hafva Tron, och omöjeligt at känna det man har allenast en liten del af Tro, så framt man icke först äger des följande. Men när man besinnar, at intet Nåde-stånd kan existera, utan at den Nya Menniskan, hvilkens Hufvud-kraft och Sjal Tron kan sägas vara, har öfverhanden och råder öfver den Gamla Menniskan, hvilkens Hufvud- och Lifskraft Otron är; så ser man ögon-skenligen, huru falsk och til Säkerheten ledande en slik tröst är. Såsom man af en liten del af Gudsfruktan, Kärlek, Godhet, Barmhertighet och Ödmjukhet, under då nödvändigt råddande motsats eller brist på desse Dygder, icke kan sluta til annat än dårtill, at den lilla Gudsfruktan m. m. är blott förment eller ingen Gudsfruktan; altså kan icke heller af en liten del af Tro, under flera delar eller då nödvändigt råddande Otron och Tvifvel, slutas til annat än at den lilla Tron är allenast förment, det samma som ingen Tro. Det är nog sant, at en *svag Tro* gifves (Hef. 34: 4, 16. Rom. 14: 1, 2. 15: 1. 1 Cor. 9: 22. 1 Theff. 5: 14.), och en sådan är de flästa Christnas Tro; men denne äfven så snart den är verkelig, så är den härskande och segrande öfver Otron och Tviflan, som är des frukt (1 Joh. 5: 4. Eph. 6: 16). Det är ock sant, at Tvifvels

Ack, ja, aldeles skön för mig sig JESUS målar.

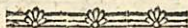
Ån tycks jag se en mängd af Åre - Kronans strålar ;

D 2

Ån

mål ofta blanda sig in hos de aldrastarkaste i Trone, så vida den Gamla Människan med sin Otro är kvar hos dem ända til döden, rör sig hos dem och strider emot den Nya, emot Anden och Tron; men de förskingra och dämpa dessa Tvifvelsmål i ögnablicken som de upkomma, döda den gamla Adam, så i det ena som i det andra, och hålla ständigt knifven Otron och Syndakroppen öfver strupen, såsom Abraham gjorde med sin Son Isach, och därmedelst dödade all Otro och Tviflan i Mos. 22: 2. f. Ebr. 11: 17. I synnerhet är det i Anfåktningstunden, som de vilrådige och tviflande tankarne sväffa ikring och försöka at fåsta sig nu vid en, nu vid en annan omständighet, likasom en om nattetid ur sit bo skrämnd Fogel flyger hit och dit och fätter sig ån på den ena ån på den andra qvisten; men si, Tron i hjertat håller sig ändå under alt detta til Christum, ja, nästan mer ån tilförene, och samlar småningom alla tankar til denna Hvilo-puncten: det är ändå et starkt band emellan den Trogna Själens och Fräljarens JESU hjerta, och Tron är här på öfverhanden och segrande (F. S. Not. o), om ock människan vore af tusende dödar omgifven, Hiob. 19: 25. 27: 6, 7. Och i hänseende härpå, såsom Johannes säger: *Käre barn, låter ingen bedraga eder! den som gör rätt, han är rättfärdig, såsom ock han rättfärdig är: Den där gör synd, han är af djefvulen, ty djefvulen syndar af begynnelsen* (i Epist. 3: 7, 8); äfvenså kan man här säga: *Käre barn, låter ingen bedraga eder! Hvilken som tror Sonenom, han hafver evinnerligt lif; men den som icke tror Sonenom, han skal icke få se lifvet*, Joh. 3: 36. Och det blifver altid sant, at den där tviflar (med rådande tviflan), *han är såsom bassens våg, som af vådret drifts och föres*, Jac 1: 6.

Vil någon mätta en hungrig, så bör det ske icke med des egen hunger, utan med verkelig mat och föda: vil någon styrka en Svagtrogen, så bör det ske icke egenteligen med des egen svaga Tro, utan med det rika och starka Christi Evangelium (Rom. 1: 16), jämte det hjertats senfärdighet at tro, bestraffas, Luc. 24: 25. Vål må man visa, at den svaga Tron är lika tilräckelig til Rättfärdiggörelsen, som den starkaste, men ock, at denne svaga Tro då måtte blifva styrkt, tillika just där-af taga tillfälle at förhålla, huru som det aldeles intet kommer an på vår Tros svaghet eller styrka, utan at man tager i ögna-

Ån hur en Törne - krans Han på sit Hufvud bår ,
Och med Dets Guda - blod Dets Klädnad färgad är ;

Ån

fikte Christi Rättfärdighet allena, at man i annor händelse tror på sin egen tro, och således förvandlar Evangelium til idel Lag. Härrörer åter Tviflan af ännu härskande Otro, så bör orsaken til denna Otro undersökas, och så äfven här Låkedomen låmpas efter Sjukdomens beskaffenhet. Finnes orsaken vara t. ex. hjertats upfåteliga, ehuru hemliga, hängande vid verlden, och delande emellan Gud och Mammon, Kristus och Belial (i hvilket fall dock Tviflan mera sparsamt yppar sig, emedan människan här med skenfagra skäl bäddat under sig en för köttet commod Christendom); så bör ju en sådan Sjal hvarken af Gud, eller någon Ängel, eller af någon Menniska tröftas och styrkas i goda tankar om sig och sit tilstånd, förrän hon besluter at lämna hela hjertat åt Jesu (ty et sådant beslut bör finnas i Båttringen, ehuru det före Trons itåndande är vanmäktigt och liflöft): och när hon under detta bemödandet finner sin andeliga död, ser synden vara synd, öfvermåttan syndig och öfverflödande genom Budordet (Rom. 5: 20. 7: 13.); så bör hon då veta, at Gud gör en i så måtto ogudaktig rättfärdig (Cap. 4: 5.); utan förskyllan, m. m. Cap. 3: 24, 25, 26. Finnes åter orsaken vara trälaktighet under Lagen, hvilket yttrar sig i et trälaktigt eget verkande, (då tviflan oftare yppar sig), så bör en sådan Sjal dårom underrättas, at hon i högsta måtto därmedelst förgriper sig på den aldråhögste Treenige Gudens ära, i ty at hon vil vara sin egen Skapare, Återlöfware och Heliggörare, at hon genom sin Otro gör Gud til en lögnare i sit Ord (1 Joh. 5: 10.), til långt opåliteligare än någon människa, fast Han allena är sanfärdig (Rom. 3: 4), at hon röfvar ifrån Gud alla dets Gudomeliga egenskaper, dets Almakt, Nåd, Barmhertighet, Kärlek och Rättfärdighet, hvilken just lyser däruti, at Han gör arma syndare rättfärdiga, utan deras egen åtgärd, för Jesu skull (v. 26), och hvarförutan Han omöjeligen kunde vara rättfärdig; ja, at hon genom sin Otro, tvärt emot Guds Sons egna ord i Joh. 3: 17, påbördar Gud, at Han fändt sin Son i verlden at störta hela verlden i afgrunden och helfvetet, och at Han således är liksinad med den grymma djefvulen, hvilken går omkring såsom et rytande Lejon, 1 Pet. 5: 8. Därhos bör henne förehållas, det hon icke bör hamla efter någon hos sig befindtelig egenskap, som kallas Tro, utan se på Chri-

Ån huru på et Trä Han up i höjden hänges,
För verdens Synda-skuld, och bort från jorden tränges;

D 3

Ån

stum och omfatta Honom: ty det är den rätta Tron, som ser, icke sig sjelf, utan sit föremål Frälsaren, af hvilket Själén är öfvertygad därom, at hon har Tron, äfven som et naturligt öga ej kan se sig sjelf utan sit föremål, då menniskan af föremålets seende är visd därpå, at hon har ögon. Hon bör icke åstunda at se tekn och under med Judarna, utan enfaldigt tro de Evangeliske tillägeller, taga den alsmåktige och trofaste HERren på orden, och undfå det tilbudna Guds Rike såsom et barn, Marc. 10: 15. Men hurudant är eller huru gör et barn? Jo, när det har långtat efter sina Föräldrars hemkomst, då de varet bortreste, och någon ropar genom dörren til Barret, at Föräldrarne äro på Gården, då har det i sin enfaldighet icke ännu lärdt sig tvifla, det begynner icke långsamt at tänka efter, mon tro det är sant, utan det springer straxt emot Föräldrarne, klappar händerne tillsammans, ler och gråter af glädje, m. m. Så bör en hvar om sin salighet verkligen bekymrad Sjal göra, när hon hörer de orden: *Gud är dig nådig i Christo: Dina synder för'ätas dig!* Hon bör straxt autaga detta glada bådskapet, och för denna nåden, under handklappande, låfsjunga sin Frälsare. Därmedelst blifver hon sedan äfven i hela lefvernet såsom et barn. Och denna Methoden är den säkraste och bästa, så väl til at styrka de svagtrogna, som ock at handleda de upväckta och bekymrade Själur til Tron, såsom den äfven i sjelfva verket är danad efter den Method vår högtläfvade Frälsare JESUS sjelf och Hans heliga Apostlar hafva brukat. Alla andra Läkemedel för sådana slags Sjuke äro bara Palliativ-Curer, som icke bota och uphäfva sjukdomen i grunden. Jag känner Själur, hvilka, sedan de under sina ängsligheter och tvärmodigheter, på detta ofvanberörde sättet blifvet underviste, innom ganska kort tid kommet til rätta, ja, jag bör tillägga, til en sådan Tros visshet, at de för godt mod skull icke yetat om de varet i Himmelen eller på Jorden. Där- emot hafva de bekänt, at de ofta tilförene på andra tröstegrunder funnit sig bedragne. I synnerhet har en Gudälskande Sjal berättat för mig, at hon tilförene ofta förtäljdt för sin Bikt-Fader, huru hon af alt hjerta sträfvade efter at lefva gudfruktigt, at försaka alt jordiskt, huru hon ouphörligen betraktade Guds Ord, bad och kämpade, men huru hon likväl aldrig kunde komma til Tro, Samvetsfrid och försäkran om

Ån huru Himmel, Jord Han ensam håller opp,
 Och med sit Allmakts Ord styr hela verdens lopp.
 Han är Guds Majeståt, en stor alsvåldig Konung;
 Dets Hjerta är upfyldt med Nådens föra Honung:
 Han är en hårlig Gud och Hårlighetens Sol;
 Och med en evig Nåd Han dömer på sin Stol.
 Dets Rikes Spira är Råtrådighetens Spira,
 Sanning och Helighet Dets Hus och Boning zira,
 Visheten allestäds omkring Dets Säte är.
 Så är min JESU Bild, som mig förlustar här.

Jag sjunger Seger-Sång, jag mig af hjertat gläder,
 Jag om min Sålighet med helig vördnad qvåder;
 Den HERren som nu är så årefull och stor,
 Han nu uti min Sjal igenom Trona bor.
 Du Himmel fröjda dig! Fröjd här på låga Jorden;
 Med JESU är jag nu, af nåd, förenad yorden:
 Nu är min Bröllops-Fäst, nu högsta glädjens tid;
 Nu Sångsens Döttrar le och fröjda sig därvid.

Läf.

Synda-förlåtelsen, icke heller rätt öfvervinna sina andeliga fiender, hvarófver hon fördensskull ville inhämta Dets råd, menfått alltid endast detta lvalet: *Dit tillstånd är godt, gifve Gud alla vore dåruti, fortfar alltid i sådant!* Och ehuru samme Person hade blifvit några gånger härat styrkt til en liten tid i goda tankar om sig och sit tillstånd, skulle dock dets eget samvete en gång så kraftigt vitnat däremot, at han efter bortgången ifrån sin Bikt-Fader varet svåra frestad at dränka sig i strömmen, emedan han nu ej kunde få någon tröst hvarken af Gud eller menniskor. *Läfvad vare därför HERren Israels Gud, genom hvilkens innerliga barmhertighet Upgången af böjdene (Christus sjelf) hafver besökt oss, til at (i Evangelio) uppenbaras dem som sutta i mörkret och dödsfens skugga, och styra våra fötter på fridsfens väg!*

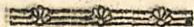
Låffjunger HERren Gud J HERrans trogne Härar,
 Med Trones ädla fång, som Gud allena årar:
 Låffjunger HERrans Namn; J hafven JESum kär:
 Ert muntra Himla-låf Er Himla-vållust år
 Er röst som Harpolek i Edra hyddor klingar,
 Och ljudet i en punkt sig til Guds öron fvingar.
 Ja, skogens Fogel-hop! instäm ock på en gång,
 Och blanda ljufligt in en klingand' Morgon-fång;
 Ty mörkret flydde bort, och natten år försvunnen,
 Och nu år Morgonstund, och Solen är uprunnen:
 Re'n lyser Dagens sken å Himla-hvalfvets bukt:
 Re'n sprider Liljan ut sin angenåma lukt:
 Re'n spelar Vådrens flåkt på Trådens gröna klåder:
 Re'n Herden med sit horn sig sjelf och Hjorden glåder:
 Se, all Naturen fött uti sin fågring ler;
 Och få Guds Majeståt Gudomlig åra ger.

Nu, nu mit öga ser den våna Morgon-Solen,
 Råttfårdighetens Sol från höga Guda-Stolen,
 En evig Salighet utaf Dets vingars skygd,
 En Himmelsk frid och fröjd i sjelfva forgens bygd.

*Up! därför nu min själ! up därför nu min tunga!
 Det år et kostligt ting at HERrans åra sjunga,
 Med tungan full af fröjd låffjunga Dino Namn,
 Du aldrabögste Gud! Du Sjålars trygga Hamn,
 Om morgon ropa ut Din Nåd och stora Under,
 Dit helga Sannings Ord på alla afton-stunder,
 Med glad och lustig mun, med klara Strånge-spel;*

Ty HERre Du är stor, min fröjd och bästa del,
 Si, Gud! Du har mit lif ifrån fördärf uttagit,
 Och mig af idel Nåd til Din förening dragit:
 Du har mit bufvud nu med belig Olja smordt,
 Och så et mäktigt ting uti Din Allmakt gjordt.
 Stor, stor är HERren Gud: Hans starkhets arm bedrifver
 Stor Under allestäds: Stort är Hans Namn och blifver.
 De stolta störtar Han från deras säten ne'r,
 Men et välsignat rum åt alla ringa ger.
 Den rike, som är mått, står tom och utan föda;
 Men för en hungrig Sjal Han låter öfverflöda.
 Han vederqväcker oss, och ger elända mod,
 Och släcker Själens törst med Liffens Vattu-flod:
 Han styrker svaga knä, och stärke trötta händer,
 Och til förtvifladt folk sin milda uppsyn vänder.
 De blindas ögon se; de skåda HERran Gud,
 Och döfve höra grant Hans Ord och Nåde-ljud:
 De halte, som en Hjort, af fröjd och glädje springa:
 Man hörer dumbars låf och stummas röster klinga.
 På Sions belga berg där göras dessa ting,
 Där skådas lust, och fröjd, och glädje alt omkring,
 Där tager HERren bort sit folks besvär och jämmer
 Och tunga Plågo-ok, som deras hjertan klämmer,
 Och Otrons svepe-duk; ty döden är uppsväljd,
 Och dödens Komung sjelf til evigt nederfällid.
 Här skal jag fröjda mig, här skal min mun tillika
 Med alla Sions barn Guds Namn och låf predika.

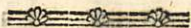

O! HERre Zebaoth! nu är jag kär i Dig,
 Se'n jag Din Kärlek trodt, och ljufligt kändt i mig.
 En Himmelsk Kärleks drift min anda ljufligt tvingar,
 At ila til Din Thron rått på Seraphens vingar,
 Se'n jag Din Kärleks kraft och sötma smakat har,
 Med hvilken Du min Sjal up til Din Himmel drar.
 Den som Guds Hjerta sedt, hur det af Kärlek svallar,
 Hur det alt Menn'sko-kön til Guds gemenskap kallar,
 Den som Guds Son har fått, som idel Kärlek är,
 Den är uti sin Gud och Brudgum JESUM kär (z).

D 5

Den

(z) Här talas nu om de Andeliga Känslor, som följa af Tron, om et ljust förfarande af Guds söta Kärlek, hvilket är en frukt af föreningen med Gud. Och huru vore det görligt at hafva den sjelfständiga Kärleken inneboende hos sig, utan at röna Dets inflytande på sin Sjal? D. LUTHER säger: „Hjertat kan icke älska, utan at det förut måste förfara, at det är älskadt. - - - *Min Fader skal älska honom*, det är, han skal känna och röna, at han är förlätt uti samma Rike och Avf med mig &c.“ (Kyrk. Post. Evang. på Pingesdagen, 1 B. N. 57) Och på et annat ställe: „Om jag ån predikade i hundrade år om Gud, huru god, söt och vänlig Han är, samt huru Han hjälper Menniskan, och icke smakar det genom förfarenheten, lå är allsammans fåfångt, och ingen lærer eljest fatta något rätt förtroende til Gud.“ (Evang. på 7:de Sönd. efter Trinit. 1 B. N. 78) Hit höra *Joh. Arudts* ord: „Den Hel. Paulus önskar, at vi måge *känna Christi kärlek, den all kundskap öfvergår* (Eph. 3: 19.), som ville han säga: up på detta ena stycket, neml. Christi Kärlek, hafve vi nog at lära hela vår lifstid igenom; intet at vi skole allenast se där på, och låta det bestå vid en blott kundskap om Christi Kärlek, så vida han går hela verlden an; utan at vi sjelfve smake, se och finne dets sötma, kraft och lit i våra hjertan, uti Ordet och i Trone. Ty ho kan känna Christi Kärlek rätt, utan den, som hafver smakat honom? Ho kan veta hvad han är, om han icke funnit honom? såsom Epistelen til de

Den Själen hon ock får med JEsu samtal plåga,
Hon kan ur Davids mun med heligt nöje fåga:

„Ack!

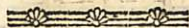
„Hebræer talar om folk, som *smakat den himmelska Gåfvan*, „det goda Guds Ord, och den tillkommande världens kraft“ (Heb. 6: 4). Hvilket alt sker igenom Ordet i Tron Det „är såsom Paulus säger, at *Guds kärlek är utguten i våra hjer- tan genom den Heliga Ande* (Rom. 5: 5); hvilket är frukten „och kraften af Guds Ord“ (San. Christend. I B 21 Cap. 1. 117). Här af är det at den Helige David säger: *De warda drukne utaf äins bus rika båfvoor, och du skånker dem med våluft, såsom med enom ström*, Ps. 36: 9. Och är alt detta något i Christendomen väfendteligit, något, som alla Trogna är lofvat, och hvar af de alla blifva delaktige, kommande allenast graderne här af an på Temperamentens olikhet, på måttet af Evangelii kundskap, på Guds visa Nåde hushållning, m. m. Alt detta sker igenom Ordet i Trone, i Andenom. Men djupare in i Mystik bör ingen gå eller hänstråfva efter något omedelbart Guds åskådande, Ängla-sångers hörande, o. s. v. Ty ehuru väl en likhet af sådant, med tilhjelp af en upeldad imagination, kan en eller annan vederfaras, Gud äfven under tiden nedlåter sig efter mennisko svaghet; så hörer sådant så mycket mindre til det väfendteliga i Nådeståndet, som det äfven före Omvändelsen och Tron kan i vissa fall hända (A. S. Not. u): icke eller är det med en enda bokstaf i Skriften utlofvadt: alla de Språk, som af några Auctorer nytjas at bevisa dessa omedelbara känningar, handla blott om det, som här ofvanföre är omrördt. Aldraminst kan *Guds Andes vittnesbörd med vår ande* om Barnskapet sågas i sådant egenteligen bestå, emedan det, i stöd af Rom. 8: 16. jämfördt med 1 Joh. 5: 10, är hos de Trogna beständigt, och yttrar sig däruti, at Guds Ande, såsom förent med vår ande, låter hos oss, til och med under strid och anfåktningar, genom Evangelium en rådande öfvertygelse och försäkran finnas därom, at vi äro Guds barn. Ja, fast några Christna blifva någon gång, för deras svaghets eller andra heliga ordsakers skull, af Gud bevärdigade med något utomordenteligit hvilket af Stephani och Pauli exempel och andra gudfruktiga Måns vittnesbörder besännas; så bör man dock icke sjelf af en syndig nyfikenhet sådant efterstråfva, emedan man därmedelst försöker Gud och vil tvinga Honom at gå utom den i Bibelen ordenteliga utstakade vägen: man get tilfålle åt fienden at förskapa sig i en Ljusens Ängel: man för-

„Ack! hjerteliga kår har jag min Frålferman,
 „Den stora Menn'ko-Vån, som alla hjälpa kan.
 „Han är min säkra borg, min starkhet och mit fäste,
 „Min klippa, och min grund, min boning och mit näste:
 „Han är min Gud, min tröst, den jag mig håller vid,
 „Min sköld, mit fällhets-horn, mit skydd til evig tid.

I Dig, o Gudars GUD! jag nu min Sjal förnöjer,
 Som Du Din Kårleks höjd til oss i Christo röjer:
 Uti Dit Majestät jag städs förlustar mig,
 Som det är ålfkansvärdt, högtsaligt sjelft i sig,
 Som det all salighet tillika oss meddelar,
 Förlåter alla brott, och alla brister helar:
 Jag trängtar mer och mer at Dig åtnjuta få,
 At närmare altid i Din förening gå:
 Jag gärna vil i alt Dig lydig, trogen vara,
 I alt Din helga Lag och Vilje efterfara,
 Nitålfka för Dit Namn, fortfara i alt godt,
 Och söka under alt Din högsta ära blott.
 O! at jag måtte städs i denna Kårlek blifva,
 Och ej mit hjerta mer åt andra Gudar gifva.
 Du ljufva Kårleks eld uti mit hjerta brinn!

At

svagar sin Tro: man kommer aldrig til Trons stadga och rätt begrep om Salighets-ordningen, så länge man hänger vid sådant: åndteligen blir man åndeligt högmodig om man vinner sit åsyfte, och måste, til undvikande af svårt fall, urstå kindpustning af Satans Ångel. At åter ålfsamman hos en del menniskor kan vara blotta imaginationens föster, skal fram-bättre af Mystikernes exempel bevisas.

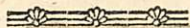
At ej en syndig köld i själen smyger in (a);
 At jag, af dig uptränd, alt jämt til JESUM hastar,
 Och endast vid Hans bröst med Själens krafter rastar,
 Och således aldrig gör det Kunga-Bud emot,
At älska af al själ Gud, HERren Zebaoth;
 At jag i verkligt godt min fällhet eftertraktar,
 Et ikenbart, färgadt, falskt, bedrägligt godt föraktar,

Ut-

- (a) Någre Själur, som blifvit *lyumme* (Upp. B. 3: 16), när de i sine Samveten påminnas af Guds Ande, *at de den första Kärleken öfvergifvet hafva* (Cap. 2: 4), bemantla de sin sak därmed, at det är allenast det första ovisa nitet, den första kärleks-hettan, som de minskat och öfvergifvet; och i anseende därtill vil man anmärka, at väl det, som, under den första Kärleken i Omvändelsens början, utflyter af den inneboende gamla naturs-källan och smakar dels af för mycken finlighet, dels af et öfverdrefvet, blindt och ovist nit, det bör aftaga mer och mer; men det öma i den första Kärleken, det försigtiga men tillika barnsliga och enfaldiga, det sig i Gud förlustande, det Gud åtnjutande, i Honom hvilande och efter Honom mer och mer långtande och trängtande, det Guds vilje efterlevande, Dets Bud hållande och för Dets åra vissliga nitälskande; alt det bör hvarje dag ej allenast vara lika, utan ock härliga tiltaga och växa, 2 Pet. 3: 18. Eph. 4: 15, 16. Ty kärleken til Gud innebegräper, såsom det i ofvanstående Stropher föreställes, desse tre ting: *först*, at man förlustar sig i Gud, såsom ois älskande i Christo, och i alla Dets Gudomeliga Egenskaper, såsom de i sig själve äro älskansvärde och tillika hafva sit inflytande på vår fällhet; för det *andra*, at man altid mer och mer längtar efter det godas åtnjutande man redan i Gudi med all förnöjelse äger, och at altid närmare med Honom förenas; för det *tredje*, at man gärna vil vara til Guds tjenst med alla kroppens och själen's krafter, gärna göra Guds vilje, gärna lefva efter Dets Lag, nitälska för Dets åra, m. m. Härefter bör man pröfva sin kärlek (Joh. 1 Epist.). Dock är det icke sagt, at denna kärleken altid skal vara i en triumferande kånbar affect, hvilken icke utgör kärlekens väsende, fast den älskande Själén därtill vid sine tilfällen af Guds Ande uplyftas.

Utväljer, tager an hvad evig välfärd gör,
 Förkastar däremot hvad ofärd med sig för;
 At jag min Nästas väl och ej des skada söker,
 Des glädje och des frid, ej sorg och ofrid öker,
 Gör andra det jag vil at andra gjorde mig.
 Så en af kärlek tänd alltid förhåller sig.

Ack! föta kärlek du, du HERRans Morgon-gåfva!
 Dit värde kan man ej tilfyllest prisa, låfva.
 Hur är dit väfend stort, hur hög din ått och börd,
 Hur rikt är dit förråd, hur fröjdfull är din skörd,
 Hur är du angenäm oah tåck i dina Later,
 Hur ädelmodigt stolt i dina ädla Dater.
 Du re'n för Solens ljus och tidens början var:
 Du Guds Natur, och Bild, och hela skönhet har:
 Den Sjal, som blir i dig, i Gud därmed hon blifver:
 Du ej af tråldom vet, räddhågan du fördrifver.
 Du Dygdens urqvad är, och lif, och näringsåft,
 Driffjäder, grund, och själ, och rörelse, och kraft:
 Du hennes fågring gör, du henne helgar, renar,
 Och ur des rika stam framiskjuter flera grenar:
 Hvarenda Dygd som finns af dig et foster är,
 Och alla på en gång du i dit sköte bår.
*Fast hos det flåsta folk har Lasten burskap vunnit,
 Och daglig offer-eld uppå des Altar brunnit ;
 Uti en gyldne-skrud får Dygden tråda fram
 Til Samma Årans Thron, då Lasten står med skams.
 Dig, dig, allena dig, bör refas Årestoder.*

Din låga slåckes ej af tusend' vattu-floder.

„Kärleken tolig, mild, och fôt, och ljuflig år:

„Ej Afvund i defs bröst sig sjelf med qual förtår.

„Kärleken skalkas ej, han ej af högmod sväller,

„Han för sig ej gement, ej nånsin nedrigt ställer,

„Han söker intet sitt, han sig ej grymt betar,

„Han tänker intet argt, än mindre mordiskt ser.

„Af Orättfärdighet han ej sit hjerta gläder,

„Men öfver Sannings helgd sin fröjde-visa qvåder.

„Han alt fördrar och tror, han hoppas, lider alt;

„Och liknar så et *Gods*, som råntar tusendfallt.

„Om jag med Ångla-språk kring verdens rymder fore,

„Och Kärlek jämt och samt ej i mit hjerta vore,

„Jag vore blott en Malm hvars toma ljud förgår,

„En Bjelra hvilkens klang man endast hōra får.

„Och om jag alt Förstånd, all Visdom skulle äga,

„Och helt fördolda ting för verden kunde säga,

„Och i mång underverk bland menn'skor vara stor,

„Och dock på Kärlek tom; Jag då et Inter vor.

„Och om jag alt mit *Gods* åt Arma skull' förskrifva,

„Och min Lekamen sjelf til Bränne-offer gifva,

„Och Kärlek i mit bröst hos mig ej rōjde sig,

„Så skulle alt ihop alsinter gagna mig.

Nu kan jag af mig sjelf den Skatten ej bevara,

Och en så dyr Klenod, som ofta står i fara;

Ty Saran oförmärkt den tråget efterslår,

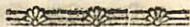
Likfom en Tjuf på stöld vid nattens tysta går,

Och källan til alt ondt uti mit hjerta rinner,
 Och onda lustars eld i alla leder brinner,
 Och verlden med sit verk har en magnetisk kraft;
 Hon gjuter strömvis ut i Sjålen giftig saft.
 Men si, det skal dock ej mit mannamod nedfålla;
 Jag vil ej någon tröst på egna krafter stålla;
 Jag ej uppå mig sjelf men på min JESUM tror;
 Och JESUS med sin kraft Han i mit hjerta bor.

Ho skal Guds troгна barn ifrån Guds Kårlek skilja (b)?

Ty

- (b) Här gifves anledning at tänka på det delicata och högvigtiga ämnet, som kommer under namn af *Trons fullbet* (Apost. G. 6: 8) eller fullvisshet, fullkomlighet, styrka, hjeltemod m. m. Och består sådant ingalunda däri, at man, under ännu påstående starka finliga rörelser och känslor, okunnig om sit djupa naturs fördårf, hvilket är lika botnlöst med helfvetet, förtäner sig kunna gå igenom vatn och eld, eller säger, af förmåten tillit på egna krafter, med Petro: *Om ån alla förargades i dig, så skal jag dock likväl aldrig förargas, och om jag skulle ån dö med åig, vil jag icke neka dig* (Matth. 26: 33, 35); utan det består fast mera däri, at man, under den nogaste kännedom af sin egen svaghet, under den djupaste ödmjukhet och misströstan på sig sjelf, ja, under räddhåga (Rom. 11: 20) för kötets, verldens och Satans list och syndens ofelbara straff, om man däruti fortfar, oryggeligen håller den store Guden för en i Christo försonad Fader, och för så omäteligen god och kärleksrik, som Han är och sjelf säger sig vara, fulleligen öfvertygad af Guds Andes vitnesbörd igenom Ordet om Saligheten och Barnskapet, afinåtande alt, icke efter seende, tekn och under, utan efter Guds trofasthet och sanning, efter Dets bergfasta löften och tillfågeller i Christo (1 Cor. 13: 7), och således fullkomligen inseende Rättfärdiggörelsen af bara nåd, genom den förlossning, som i Christo JESU skedd är (Rom. 3: 24), i det sammanhang, at Lagen sedan därmedelst uprättas (v. 31), och at man i hänseende på Christi oöfvervinnerliga kraft är om en beständig seger förvissad, 2 Tim. 1: 12. I sådana omständigheter beviser sig väl den rätta och lefvande Tron

*Ty si, det är mot Guds, den Aldrabögstas vilja.
Ej någon själa-ångst, ej världens svek och flård,
Ej hunger, nakenhet, förföljelse och svärd.
Nog i den Hjeltens kraft vi bäri öfvervinne,*

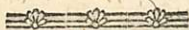
Som

hos alla Trogna, men åtskilnaden är i graderne af dessa Dess kostbara egenskaper. Abrahams Tro var af detta ofvanbemäldte yppersta slaget. Apost. Paulus säger om honom först, *at han trodde på det hopp, där intet hopp var, sedan, at han icke vardt svag i Trone, och aktade icke sin halföda kropp, fast han var när hundrade år gammal, ej beller Saras halföda qved, därpå at han intet tviflade på Guds löfte med otro, utan vardt stark i trone, gifvandes Gudi årona, och ändteligen, at han var fullvifs därpå, at den som lofvade, han var ock mäktig det at hålla* (Rom. 4: 18 - 21). Detta var nu säkert Trons yppersta konst och mästestycke, hvilket sedan yttrade sig på nytt vid Sonen Isachs offrande (Ebr. 11: 17, 19). Men vi se at den icke lätade något hos sig sjelf, utan gick ifrån sig sjelf til Gud, och blef likbildad med Guds löften, och kunde därför icke annat vara än stark och bergfast. Och när samma Apostel i Rom. 8: 35. f. uttrycker sin dråpeliga Tros fullhet, styrka och hjeltemod, så tager han inga skäl därtill af sig sjelf, utan han lägger förut til grund Guds grundlösa kärlek och välvilja, Sonens utgifvande, vårt rättfärdigande af Gudi för Dess skull, Christi lidande, död, upståndelse, sittande på Guds höggra hand och godtmanande för oss. Så är Trones fullhet beskaffad. Så kostelig blir Tron i Pröfvo-ugnen (1 Pet. 1: 6, 7). Och en sådan Tro är alt framgent i stånd at uthärda de ivåraste anfall, så at man under anfäktningen kan säga med D. Luther: „Just i det djefvulen efter känningen (i den Gamla „Menniskan) är min herre, måste han vara min tjenare, och „när jag ligger under och hela verden är mig öfverlägsen, så „ligger jag ofvanpå (Kyrk. Post. T. 2 öfver Epist. N:o 87). Men huru saligt och förträffeligit är det icke, då man, under en sådan Tro, blir stundom i Själén uplyftad af Guds Ande at utropa med en Paulo: *Ho skal skilja oss ifrån Guds Kärlek?* m. m. Då är man frimodig såfom et ungt Lejon (Ordpr. B. 28: 1): då föres man up i höjderna, så at man sjunger på sin strängia-spel (Hab. 4: 19): man är drefven af Guds Ande (Rom. 8: 14), lika som et riktlastadt Skepp med stinna segel drifves och framföres af vädrat.

Som oss bar älskat högt och haft i evigt minne,
 Jag är fullvis därpå, at kvarken lif ell' död,
 Ej gruslig marter-bänk, ej elds- och vattu-nöd,
 Ej Änglars starka Hår, ej Förstars makt och åra,
 Ej jordens Gudars mängd, som gyldne Kronor bära,
 Ej något Kreatur skal oss åtskilja här
 Ifrån Guds Kärleks böjd, hvilken i Christo är.
 Vår Guds Baner skal ses, hvaraf man folket känner,
 Fast krigets rätta eld å alla sidor bränner.

Jag därför oförskräckt til vapne-skiftet går;
 Och är allenast nöjd då när jag strida får,
 Man aldrig utan kamp en Seger-Krona vinner,
 Man målet utan lopp på vädjo-ban ej hinner:
 Om man vil taga del när bytet skiftas ut,
 Man bör til härnad dra, och stå för eld och krut,
 Den som om idel frid hos HERrans Husfolk drömmer,
 Han Christendomens art, natur och väsend' glömmer.
 En Christen städse för et undransvärdigt krig:
 Och öfver sit besvär han aldrig ångrar sig;
 Men är han utan kamp, få är han öfvervunnen,
 Då är han fången re'n, och fast med kådjor bunnenn.
 Vål har en Christen Frid i Christi Sido-får,
 En Frid, som alt förnuft, all vishet öfvergår,
 En föt och ljustig Ro, och en beständig Hvila,
 Som ej förstöras kan när olycks-stormar ila,
 En helig Sabbats-dag i detta trygga Bo,
 Som liknar Himlens Helg och de Urvaldas Ro;

Där Liffens klara Älf uti des's hjerta rinner
 Från Guds och Lamfens Stol; där hjertat Ijusligt finner
 I Gud sin Medel-punkt; där ande, själ och mun
 Med fröjd upfyldte bli ur glädjens urqveds-brunn (c).

Men

(c) Ordsfaken hvarföre många Sjålar, som nog tro sig och tyckas vandra på Gudaktighets-vågen, icke åndå någonfin rätt få smaka och åtnjuta denna himmelska Fridens vållust och sötma, ja knapt någon droppa däråf; den består *dels* däruti, at de aldrig ånnu blifvet rätt andeligen fattige och kommet til en rätt-skaffens Syndens kännedom af Lagen (Rom. 3: 20. 7: 7); *dels* i det, at de igenom egen rättfärdighets uprättande förhindra den Gudomeliga Frids-skånken, söka den hos sig sjelf och icke i JESU hel. Sår eller Förtjenst, skåda icke på djupet in i Evangelii hemlighet, vela icke gärna förtvifla på all sin egen åtgärd, förödmjuka sig under Nåden, och blott emottaga af Frid-Furstens JESU hand alt til skånks och för intet, såsom Evangelii natur, Guds nådes ära och hela Salighets-hushållningen och Ordningen det fordrar. *Dels* består ock felet däri, at de icke hel och hållne vela åfdö sig sjelf och verldene, förfaka des's glädje, vännskap, ära, och öfverlämna sig enkom Gudi och JESU til tjenst och egendom. De så kallade *Herrn-butare* tala mycket om sin andeliga Frid i Christi Sår; men som de hänleda Syndens (d. å. Otrons, hvilken efter deras lära är den enda syndande Synden) kännedom, icke af Lagen utan af Evangelio (se D. VALCHS Betänk. om den Herrnhutiske Secten, Sv. Öfversåt. s. 97 och 103): de åfven icke vela höra talas om egen och verlds-förfakelse, strid emot synden och skyldigheter emot Gud, sig sjelf och Nästan; så kan deras Frid icke vara annat än köttlig och bedrägelig, söt och angenäm sjelf för den gamle Adam. *Mystikerne* åter, förmäna sig enkannerligen vara af den fälla hopen, som oafbrutet åtnjuta den öfvernaturliga Fridens vållust och sötma. Ån åskåda de Gudomen, som en klar och brinnande Sol, ån blifva de sjelfve ingutne i det Gudomeliga Väsendet, ån fåga de sig annars åtnjuta den Gudomeliga Fridens angenäma Frukt. Men såsom denne deras Frid icke grundar sig på Christi Förtjenst, under syndens lefvande kännedom, ehuru de, genom en flitigt upöfvad Imagination och et våldförande på den fördärfvade naturens oordentliga begärelser och affeeter, kunna något sådant årfara; så är altsammans åndå falskt, idel vidskepelse och

Men juft för detta lugn man bör mot stormen strida,
 Och för en ädel Frid Krigs-lågans hetta lida:
 En Christen *ut i Fält* han har en lycklig tid;
 Och smakar i sit bröst at kriget föder frid.

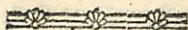
Nog är den Håren stor, som för mit öga sväfvar.
 Jag tänker däruppå. Mit hjerta ofta báfvar.

Här vimlar Satan fjelf, ån som den bästa Vånn
 I Bundsförvarters Drägt, at han ej käns igen,
 Ån som en grym Tyrann, som med sin Makt förskräcker,
 När han sin stolta Hår åt alla kanter sträcker.
 Han spotskt föraktar skott, och sköld, och spets, och spjut:
 Eldbränder ur des mun och gnistor flyga ut:
 Ut af hans nåso går en tjock och kolsvart dimma:
 Hat, vrede, afvund, mord uti des ögon glimma:
 Förskräckeliga stå des tänder alt omkring

E 2

Utl

lögn, et farände efter rättfärdighetens Låg, men icke af Trone,
 utan såsom af Lagsens gerningar (Rom. 9: 31, 32), desamma
 i sjelfva grunden, ehuru litet annorlunda förestäldt och om-
 klädt, som *Plato*, *Seneca* och *Socrates* redan i Hedendomen
 lärde och under sit sällskap med Gudarne ärfaret (jämför Me-
 noza 3 D. XLVI Brev. f 224). Nu föregifva väl någre
 Theologer, at det finnas Mystiker, som i sin Lära äro ense
 med vår Evangeliska Lutherska och följakteligen med den H.
 Skrifts Lärdom: Sådane, i fall de finnas, borde kallas, icke
 Mystiker, utan Lutheraner, sedan Mystikerne i allmänhet med
 rätta äro så illa anteknade: i anseende hvartil man icke heller
 velat kalla vår Evangeliska Lära Mystisk, ehuru följande Skrif-
 tenes Språk, 1 Cor. 2: 7. Eph. 3: 4. Col. 4: 3. 1 Tim.
 3: 9. Rom. 16: 25, kunde gifva därtill full anledning. Jag
 för min ringa del misstänker, jag vil ej säga föraktar alla
 Mystiske Skribenter, emedan jag ej funnet något hos dem,
 som kunde tjena det andeliga Tros-Lifvet til kyrko och föda.

Uti des öfna gap. Förkräckeliga ting!
 Så grym ur Afgrunds djup han ofta gruffigt ryter,
 Men i en Ångla-Bild sig åter fött förbyrer.
 Han skjuter pilar af, dem han i kogret bår;
 Men döljer, lömsk och dolsk, at han på nejden är.
 Han föker få med list, som makt på muren klifva,
 Nu til *Förmåtenhet*, nu til *Förtvislan* drifva.

Här träda oblygt fram Förnuftets vrånga slut,
 At ropa Trones Språk för dröm och dårskap ut.
 Förnuftet stolt och stort sit hufvud högt uplyftar:
 Det höjer up sin Stol och til Guds Stjernor syftar:
 Det från de höga skyr at fälten skådar ner,
 Och Tron med stolt förakt det under föttren fer.
 Du blinde! vil ej tro, om du ej fer och känner
 Det som ej ses och känns, men tros af Jesu Vänner:
 Du få förnedrar dig til sinnlighetens alf,
 Just då du sitter högst på Himlens klara hvalf:
 Din svaga röjs däri, du efter synen dömer,
 Och Trones åkta dyrd, natur och visshet glömmer (d).

Här

(d) Man finner icke någon Strid emellan Tron och det så kallade sunda Förnuftet. De äro i en föt öfverensstämmelse med hvarannan. Därtill med är Förståndet uplyst hos de sanna Trogna; utom hvilket Tron ej kunde hafva rum. Men de Trogna hafva likväl ännu hos sig den gamla Menniskan, ehuru hon är fängslad och dödad, hvilken med sit köttliga Förnuft och sin blinda Slut-konst strider och uphåfver sig emot Tron, och gör i Trones Mål hvarjehanda invändningar och inkast. Detta köttliga Förnuftet (*FRONAMA TÅS SARKOS*, Rom. 8: 7.) ville väl ock tilåfventyrs tro, men då ville det gärna se, känna och taga på med händerna (Joh. 20: 24, 29), och förnedrar sig

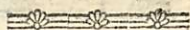
Här sjunger Kótt och Blod om förra tidens fröjd,
 Då jag på Luftans bröst låg forgelös och nöjd:
 Dets söta Signings-Sång ståds för mit öra susar:
 Det med en leend' Bild mit öga rätt förtjusar:
 Det Bildnings-kraften ömt med ljuflig målning rör,
 Och sjelf i Hjertats grund en retand' jäsning gör (e):
 Det lofvar dubbel ro, och lofvar muntra dagar,
 Det lofvar dubbel fröjd i Luftans Blomster-hagar,
 Blott jag til någon tid skull' Vakten öfverge,
 Och mig i Luftans famn å nyo åter se.
 Så Circe med et Folk i början ljufligt handlar,
 Det hon i grymma Djur med Örters gift förvandlar.

E 3

Här

därmedelst til sjelfva Sinligheterna, öfver hvilka det annars tror sig vara en Herre. Tron däremot håller sig icke vid de ting som synas, utan vid de ting, som icke synas (2 Cor. 4: 18), och är en vis förlåtelse på det man hoppas, och intet tvifla om det man icke ser, Ebr. 11: 1.

- (e) Alt detta kan i Frestelse-stunden gå för sig hos de Trogna, utan at det ändå uphåfver Nåde-ståndet. Men ingen förnöjelse bör hos dem finnas i sådant, utan tvärtom hat och leda därtil och största affky därför. Om man begynner något förnöja sig häraf, då är det redan högst farligt: kommer sedan samtycket härtil, så är allaredan affallet gjort, om ock aldrig något utbrott därpå skulle följa. Detta gäller icke mindre inom år utom Äktenskapet. Gal. 5: 24. Men visst är det ock, at man, genom Guds nåd, genom et troget tillhåll til JESUM, under beständigt sällskap och samtal med Honom, under vako och Nåde-medlens flitiga bruk kan komma så långt, at man af denne slags frestelse icke blifver stort anfallen. Jag undantager en haltig förestälning och rörelse, som upkommer och dämpas i et ögnablick. Efter en hvars i varande särskildta omständigheter kan denne anmärkning gälla äfven vid andre slags frestelser: men en hvar får dock måst dragas med något visst: och är sådant icke utan sin nytta, då man altid segrar, förödmjukas därpå och drifves närmare och närmare til Christum.

Hår svåfvar för min syn, i dyrkad Guda-hamn,
 Et Våfende af rök, som fått af Åra namn.
 Dets skapnad känns igen af mer än tusend' munnar,
 Med hvilka menn'skors dyrd och storhet det förkunnar,
 Ån bland en menighet och på de öppna torg,
 Ån innom Låro-hus och innom Förstas borg.
 Det gläder galnas bröst, det gör at hjertat sväller,
 Det höher anden opp just då det nederfaller:
 Til slut det kropp och själ med dödsfens qual förtår,
 Och på de Högas hals den grymsta bödel år:
 Det Dygdens Vänner sjelf försöker at förnedra,
 Fast under heligt namn at Dygd och Visdom hedra.

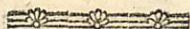
Hår vimlar vidt omkring den stora Verldens hop,
 Som har sin läger-stad i Lastens djupa grop.
 Nu med sit lystra prål hon söker at behaga,
 Och med Juvelers sken och Guldets glans bedraga:
 Nu med sit falska tal och smickerfulla ord
 Hon visar sig som vån, och sväljer ner sit mord:
 Nu med sit göromål och Lefvernets exempel
 Hon Hedna - Dyrkan lär i sit Afguda - Tåmpel:
 Nu med en våldig storm hon mordiskt rusar til,
 Och i sit grymma hat på stund upsluka vil.
 „Kom, låt oss deras Själ med qual och smäleik plåga,
 „Som tadla våra verk, nog djerfve, synas våga,
 „Och straffa oss för synd och brott mot Lagens Bud,
 „Och sjelfve stolt och stort berömma sig af Gud.

Hår flyger hit och dit en farlig Svärme-Anda,
 Som sig vil, tråtofjuk, i Trones mål inblanda:
 Han går i Christnas Plagg utfmyckad och förräckt,
 Och hårmär Nådens Stånd i fanna Trognas Dråkt:
 Han vet sin ondskas djup med gladlynt Min at hólja,
 Och under fóta ord fit Låro-gift fördólja.
 Si, det år farligt nog, ty ljufligt tal intar,
 Och alla Secters fró år ån i hjertat qvar (f).

E 4

Så

(f) Ibland de Secter, som innom vårt Svenska Sion i löndom kunna finnas, åro de mäst fruktansvärde, *först* den *Herrnhutiske*, om hvilken ock redan under Not. (c) är talt, och hvilken ånnu på sine ställen år nog talrik; *för det andra* den *Socinianske* eller åtminstone *Dippellianske* Secten. Den förre (ehuru den i sine Låro-satser icke år alltid sig lik) nyttjar i Salighets-Ordningens föreställande Evangelium allena, och har ej stort annat på tungan ån Christi Blod och Sår, seende på JEsu, m. m. Och år det helt säkert, at vår tids Herrnhutare åro desamma, som de fordne Lagstformare eller Antinomer, utom det, at de åro mer ån deras Företrädare Qvietifmen tillgifne: Hårefter bör man nu döma om denne Secten: Och kan man af Zinzendorfs Skrifter icke blifva rätt slug uppå hvartåt han mäst syftat, emedan i dem finnas så otaliga contradictioner, och snart sagt ålla villfarelser, som varet til alt sedan Adams fall. Den sednare åter vil ej veta af Christi Förfoning och Tilfyllestgörelse för oss, icke af Dets Rättfärdighets Oss-tilräkande i Guds Dom, och således icke af Evangelio; utan antager af Guds Ord blott det, som hörer til ny Födelse, Helgelse, invärtes Rening, egen och Verlds-förfakelse, Christi imitation och efterföljd, och således idel Lag, ehuru samme Sect åndå ringa aktar den genom Mosen i Tio Budorden utgifne Lagen, föregifvande Christum *uti sig* vara sin Lag, som förhåller och lærer alt, jemte det at Evangelium, hvilken dårhos skal hafva kommet i Lagens ställe, skal fordra gärningar, åfven som at tro på Christum skal vara desamma, som at lyda och följa Honom, m. m. (Se *ÆPINI* *Matæologia Fanaticæ recentioris Compendium*, f. 332, 353, 354, 355). Bäggedera skilja fördenskul åt det som Gud hafver sammanfogat,

Så är den starka Hår, med den jag måste strida;
Så mäktig ser den ut, så farlig på sin fida.

Du Vekling! skulle snart fly til Kunilens bo,

At i en daglös klyft åtnjuta fred och ro:

Du håpen i din själ straxt bort från stranden smyger,

Når blott på båljans rygg en väpnad Flotta flyger:

Re'n vid Trummetens klang och Fiendernas gny,

Du hastigt vänder om, du synes fältet fly.

Men Gudi vare tack! som mod och seger gifvit

Uti vår Frälserman, som för oss offrad blifvit.

Den Sten förkastad var, är nu en Hörne-sten.

Och fiendernas hop är nederslagen re'n.

Den som i Christi kraft med Trone del har vunnit,

Och sit beskydd och hägn uti Dets armar funnit,

Han kan i Christi kraft alt motstånd nederflå,

Och under alt försök på Hjeltars vis bestå:

Han

mistyda och stympta Skriften likasom Lögnens Fader Djefvulen gjorde vid Frälserens frestande i Öknen, då han anförde Pf. 9: 11, 12, men lämnade något bort däraf, Matth. 4: 6. Låt vara, et man innom vårt med Lagar befästade Christeliga Samhälle icke altid vågar, af farhåga at mista Ämbete och Inkomst, tydeligen och fullligen framställa sin Villo-mening; så vinner man lika väl sit åsyfte, då man talar, predikar eller skrifer om de Religions-punkter man i sit sinne förkastar, ganska svagt, löst, superticielt, tvetydigt och sparsamt, men om det, man åter sjelf är intagen af, ganska starkt, bindande, ljusligt och utförligt, höjande sin mening up ända til Solkretsen och Stjernorne. Under alt detta skal man se den Fanatiska elden hos sådana brinna såsom en itänd Tjära, hvilken, i stället för at lyfa, med sin ikringsväfvande låga och tjocka rök kan upbränna och quäfva de nära intil stående, om de icke fly undan. Då där- emot de sanna Christna äro såsom jämt brinnande Ljus, hvil- kas klarhet och sken förnöjer ögonen, och lyser vid alt hvad man företager sig.

Han är et hälleberg mot hafvers vilda vågor,
 Et Guld, som ej förtärs af eldens heta lågor:
 Han kan i Christti kraft det Lejon trampa på,
 Som ryter, går omkring at någon fluka få:
 Han kan på eget Kött och på Förnuftet vinna,
 Och ser at Verldens svek och makt som rök förvinna.

Man sjunger tidt hårom uti de Trognas tjäll;
 Där höres fröjde-rop om morgon, middag, qväll;
 Ty HERrans högra hand behåller evig seger:
 Han sönderbråkar spjut, omstörtar skants och låger.
 Mit öga skådar fröjd på fiendernas fall,
 Mit öra hör sin lust af bergens återskall.
 Med HERren Zebaoth jag kan mång' Härar tvinga,
 Och med min hälfos Gud friskt öfver muren springa,
 Och öfver flodens rygg och vattu-grafvar gå;
 Ty si, Han är en sköld den jag kan trösta på.
 Han, HERren, lär min arm at koppar-bågan spänna,
 Och med Tveåggjat Svärd i fiends sida ränna.
 Han lagar med sin hand för mig en jämnan stig,
 At ej min fot til fårs vid stenar stöter sig,
 At jag med glädje kan den hopen efterjaga,
 Som fätter sig emot, och dem til fånga taga.

Om åter deras makt jag måste undanfly;
 Han gör en lustig gång midt genom hafvets dy;
 Men fiendernas Här Han under böljan fänker,
 Och sköld, och vagn, och häft med höga svallen dränker.
 Du GUD! ur eldens sken från molnet skådar ner,

Du re'n det grymma folk på hafvets botten fer,
 Du öfver deras hat en blixtrand' äggja råcker,
 Du deras hot och mord med vågens flod betäcker.

År fiendernas list och flughet mycket stor,
 Jag lyftar händren up til HERrans helga Chor;
 Han mig rätt som en Brud med vishet sammanparar,
 Som Villo-Andars svek och stämpling uppenbarar.
 Si där i Hôjden är Visheten på sin Stol!
 Den strålar hårligt fram utur en evig Sol:
 När genom HERrans Ord jag får des's strålar famla,
 Jag ej behöfver mer i dårars mörker famla:
 Det skrefna HERrans Ord en Vishets-grufva är (g),
 Och utan HERrans Ord man ingen vishet lär.
 Om jag förbryter mig, och under striden felar,
 Min JESUS kärleksfull den skadan åter helar:
 Min JESU helighet betäcker mina fel;

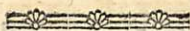
Ty

(g) Det *skrefna* Ordet och icke något allom medfödt *Invärtes* ord eller Ijus, hvilket skulle vara Kristus sjelf, efter Fanatikernes föregifvande, men hvilket icke gifves til. Detta skrefna Ordet, med hvilket Gud ouplösligen är förenad (Joh. 6: 63), sedan det i Nya Födelsen blifvit i hjertat inplantadt, verkar altid invärtes hos de Trogna: så at Christi Ande utan återvändo därigenom dels bestraffar det onda hos dem, dels lärer och leder dem i all fanning, dels frôjdar, vederqvecker och hugfvalar dem, och det så mycket rikeligare, som de mer och mer desamma Ordet höra, läsa och betrakta. Detta och icke något annat pålyftar ARNDT i sine Skrifter, då han flerstädes önskar, at han måtte få höra Christum tala uti sig: äfven som andre gudelige Lärare hafva sådane talesätt nyttjat, så vida de ock äro i Skriften grundade (se Sam. 3: 9. Pl. 85: 9). Och däruti är öfveralt icke något Fanatiskt.

Ty fi, jag har dåri igenom Trona del.
 Mit ansikte år fullt af damb och svart fläckar;
 Han mina ögon tvår vid klara vattu-bäckar (h).
 Jag hör i HERRans Hus det söta Liffens Ord,
 Och ser få väl beprydt det helga Altar-bord.
 Hur hög och hårlig ting får du mit Hjerta smaka!
 Dig brytes uppenbart af himmelsk Honungs-kaka:
 Du fylls med vålluft opp liksom med eno ström:
 Och fi, din Synda-skuld försvinner som en dröm.
 Jag får en Pant därpå, at synden år tilgifven,
 At jag i Lamfens Blod år helgad, tvagen blifven.
 Här vittnas uppenbart mot hela Otrons Hår,

At

- (h) Svaghets-Synder begås af de Trogna, anten af ovettenhet och ännu vidlådande förståndets mörker, eller af hastig öfverilning och lättfinnighet (1 Kon. B. 8: 46. Pf. 19: 13. 32: 6. 130: 2. 143: 2. Ebr. 12: 1. Jac. 3: 2), dock helt och hållet emot deras vilja. Om dessa Svaghets-synder anmärkes, at, ehuru de åtfölja de Trogna ända til döds-stunden, så böra de likväl dageligen förminskas och märkeligen aftaga, färdeles til fina synbara utbrott. Häraf böra dock de svage ej låta förskräcka sig. Det heter: *Vändrom vi i ljustet - - Jesu Christi Guds Sons blod renar oss af alla synder*, och om vi bekänne våra synder, han år trofast och rättvis, at han förlåter oss våra synder, och renar oss af alla orättfärdighet, i Joh. 1: 7, 9. Och det kan ingalunda utfättas och determineras huru långt de Trognas Svaghets-synder kunna gå, utan at ändå uphäfva deras Nåde-stånd och göra deras Tro om intet. Dock är det visst, at då man alla tider öker svaghet på svaghet, så bör det vara en stor anledning at misstänka sit tillstånd och at granneligen utforska om desse svagheter, som då icke mer äro egenteliga svagheter, härröra anten af *körtslig säkerhet* och hemlig verlds-kärlek, eller af *tråldom under Lagen*. Ut-ransaka mig Gud, och få veta mit hjerta, bepröfva mig och förnim huru jag menar det: Och se til om jag på enom on-dom våg år, och led mig på den eviga vägen!

At JESUS Gudaman för världen dödad är (i).

Ja, här af Christi kropp får jag fanfärdigt äta,

Jag med Försonings-Blod får mina läppar väta:

Här skänkes skålen full af glädjens rena fast:

Jag rustas ut til fält med en förnyad kraft.

De unge tröttna bort, och karska männer falla;

Men de, som HERran Gud i Andans nit åkalla,

De undfå belig kraft at föra beligt krig,

At de på Örnars sätt til höjden svinga sig:

De

- (i) I bland andra stora och heliga ändamål, som Frälsaren JESUS haft med sin aldrabeligaste *Nattvards* instiktande, är äfven det, at denna *Nattvarden* skulle vittna emot hela världens Otro. De tre mäktiga vittnen på jorden, *Anden, Varner* och *Blodet* (1 Joh. 5: 8) äro de, som göra alla Otrones Härar til uppenbara lögnare. At en och annan vitt sig mycket sorgfällig med Philosophiske skäl, at försvara den Christeliga Religionen emot des Motfägare, sådant kan man ej förkasta. Man ser där af Uppenbarelsens öfverensstämmelse med det funda Förnuftet. Men genom desse ofvannämde Vittnen har dock Församlingens Öfver-hufvud Christus egenteligen uprätthållit sin Kyrka och låtet Sannings-ljuset öfver hela Christenheten lysa. På desse lyftar Apostelen; då han i 2 Cor. 10: 4, 5. säger: *Vår krigsvapn äro icke köttslig, utan mägrig för Gud, at nedslå fäste, med hvilko vi kullslå ae anslag och all höghet, som sig uphäfver emot Guds kundskap, och til fånga taga alt förnuft under Christi lydno.* I *Nattvarden* vittnas egenteligen at JESUS, sann Gud och Menniska, är död för alla, at Dets Lekamen är utgifven, at Dets Blod är utgudet för alla til syndernas förlåtelse; och härpå gifva de Trogna *Nattvards-gäster*, som JESU död förkunna, et angenämt genljud, at de et sådant Vittne emottaga och trovärdigt hålla: de likasom utropa för alla närvarande: Si denne JESUS är så visst död för våra och hela världens synder, som vi det välsignade Brödet och Vinet, hvilket är Dets sanna Lekamen och Blod, här synligen och uppenbarligen åtnjuta, til et infegel och en pant på vår speciella och enskildta Synda-förlåtelse! Alt detta måste den stormande Otros-Härens se och höra, och kan intet med sit raseri uträtta häremot.

*De löpa långan väg, men skola ej upgifvas,
När de utaf sin Gud, sin hälsos Gud uplifvas.*

Se här det äkta *Kors* en äkta Christen bår,
Som ej med världens barn och trålar samfält är,
När man i kamp och strid den gamla människan dödar,
At ren och himmelsk Dygd i hjertat öfverflödar.
Förnuftet har väl ock med Nedre Lustar strid;
Det söker tvinga dem til en dem plågsam frid:
Begärelserna sjelf emot hvarannan strida;
Den ena kan ej jämt den andras välde lida.
Den som af syndens fömn och dvala är upväckt,
Men än i *Tråldoms-Stånd* är plågad och förskräckt,
Han under Lagens ok och Syndens börda suckar,
Han kämpar ofta nog och sig til jorden buckar,
Han känner dag och natt i alla ben et mord,
Til des han gifver akt på Liffens glada Ord.
En ogudaktig Man har många många plågor,
Han är som Skeppets Vrak i öppna hafvets vågor.
Ån kastas det och bråcks mot klippor här och där,
Ån fastnar det och bryts uppå de blinda skår,
Ån af en hisklig storm det åter våldsammt lossas,
Ån af den döda svall i sjelfva lugnet krossas.
Den ena ofta är den andras plågo-ris;
Och Lasten pinar nog sig sjelf naturligt vis.

Men si, til Christnas kors kan sådant aldrig lända,
Som kan åt annat folk och syndens trålar hända:

Det namnet *Christnas kors* det redan innebår,
 At denna helga lott de Christnas enkom år.
 Ja, hela dets natur blir dem en hemlig gåta,
 Som under Jesu ok sin hals ej böja låta;
 Ty i de Christnas kors där finnes något stort,
 Det ingen vet utaf, som ej det sjelf förspört.
 Kom, såg! hvad året nu, at Adam år i stångfel,
 At lustar, kött och blod de ligga i et fångfel,
 At gamla menniskans lif korsfästes, dagligt dör,
 At alt hvad *eget* år förgås och kufvas bör?
 En liten skymt häraf år vål i deras hjerna,
 En flyktig vettenskap, ty ordets ädla stjerna
 Den äfven lysa kan de Själars ögon opp,
 Som aldrig vandrat än i Christi Tro och Hopp;
 Men när man häraf sjelf ej år delaktig vorden,
 Man ej på lifligt fårt begriper första orden:
 När hjertat ej af kors den minsta känning har,
 Man sluter, dömer fallkt dåröm, och sig bedrar.
 Likt en, som blott på höft, på duken ville måla
 Det Landskap han ej sedt, med färgor skulle pråla,
 Men ingen likhet nå med det han bildat af.
 Den ej af frihet vet, som varet ständig slaf.
 Här felas Lifvens Ljus, det Christus nådigt skånker
 Åt den, som sig i Tron uti Hans sköte sänker,
 Och därför nog förnöjd Hans kors uppå sig tar,
 Då korsets hemlighet blir honom uppenbar.
 Det blifve då din fröjd, at Christo dig befalla;
 Och annars är det skam at dig en Christen kalla!

I denna HERRENS tjenst du snart årfar och lär,
 At fanna Christnas ok gladt, lätt och luftigt är,
 At ej det åkta kors är någon grufflig pina,
 Som Satan, lögnens Far inbillat har de sina.
 Kors-kalken är väl sur för gamla menn'skans mun,
 Som skattar mera högt Begärelsernas brunn;
 Men Nya Menn'skan fjelf däraf vil gärna dricka:
 Hon önskar det må ske hvar dag til minsta pricka:
 Den Nya Menn'skan nu har ständigt öfverhand;
 Den gamla däremot är fången och i band.

När hon ilfänas här ut från sit fångsel bryta,
 At sig en blomster-krans på lustans renar knyta,
 Då är det Christus fjelf, som dödar hennes makt;
 Ty honom ensam nu alting är underlagt.
 Det är ej menn'skokraft, som här mot köttet strider;
 Det är Guds Ande fjelf, som ej det onda lider (k).
Jag lefver, dock ej jag, men Christi lif i mig;
Ty skal mit eget kött ej få berömma sig:
Jag lefver, dock ej jag, men JESUS i mit hjerta,
Som blott för detta Lif har lidet dödens smårta.
 Fördenskul bör man blott på JESUM troget se,
 Och under stridens tid i stillhet sig bege (l),

At

(k) Nemligen såsom förent eller i förening med vår ande.

(l) Om de Trognas förhållande öfverhufvud i Helgelsens tillstånd, heter det ganska härligt i 1 Pet. 3: 4. *Om den fördolda menniskan i hjertat är utan vank, med saktmodigom och stillom anda, det är kosteligt för Gudi.* Och i synnerhet om deras förhållande under striden heter det i 2 Mos. 14: 14. *HERREN varder stridande för eder, och j skolen stå stilla därtil.* Hvilka

At Han regera får allena fritt och råda,
 Och få vår onda art til marken nedertråda.
 Men skull' man storma til når fynden qväljer hårdt,
 Då blefve korset nog eländigt, tungt och svårt;
 Men sådant må man ej de Christnas börda kalla:
 Det söta vor' då likt en båtisk och bitter galla.
 Guds Son bör ensam bli förhårligad och stor,
 Som Präst, Prophet och Kung hos hvar och en som tror;
 Ty si, vår helighet är då i högsta toppen,
 När vi i Honom bli, som lemman bli i kroppen.

När

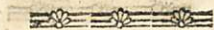
ord lämpas äfven på den andeliga striden, såsom D. LUTHER
 skrifer: „Man måste hvila och vara stilla ifrån allt eget gö-
 „rande, och därmed icke röra sig emot fynden, döden och helf-
 „vetet, som då sfraxt röra sig så emot oss tillbaka, at vi med
 „ingen gärning kunne göra dem det ringaste motstånd, mindre
 „drifva dem af; utan at vi fast och stadeliga tro, at död, helf-
 „vete, synd och djefvul genom Christi död äro borttagne,
 m. m. (Kyrk. Post. I B. N. 34. § 18). Denna hvilan och
 andeliga stillheten utesluter dock ingalunda Ordets betraktande
 och en trogen bön. I aufeende hvartil tager mig tilfälle at
 anmärka, at såsom de sanna Christnas hvila är en hvila, at,
 under suckar och böner, under Ordets läsande och betraktande,
 låta Gud allena verka hos sig; så är däremot *Quietismes*
 hvila eller stillastående andakt in praxi ej annat än en hvila,
 at, under bönen och Ordets uraktlåtande, låta Satan verka hos
 sig, hvilken dem förblindar. Denne *Quietismus* är et extremum
 lika farligt om icke farligare än *Operismus*, det trälaktiga
 sjelfverkandet. I den sanna Christendomen är människan, *ge-
 nom* och *under Guds Andes* verkan, ständigt i andelig öfning
 och verksamhet, lik en klar beständigt upvällande källa: i
Operismen är hon, *genom egen* verkan och *öfver* eller *framsför*
 Guds Andes verkan, i öfning och verksamhet, lik en uprörd
 och grumlad källa, hvilkens vatn är odugeligt, til dess den
 åter satt sig: i *Quietismen* åter är människan lik et stillastående
 vatn, hvilket är stinkande af sit gröna skum och upsyldt med
 ohyggeliga maskar.

Når med vår helighet vår synda-känsla öks (m);
 Då utom Christum hjelp och räddning fåfängt föks.
 Liksom ur Noe-ark sig Noachs dufva fvingar,
 Men vatten altomkring fer under fina vingar;
 Hon flyger hit och dit, men finner ingen ro,

F

Til

(m) Under Not. (h) anmärktes, at de Trognas Svaghets-Synder, såsom Synd-utbrott betraktade, böra hos dem dageligen aftaga och förminskas; men synda-känslan åter den förhåller sig tvärtom: den tiltager, emedan de Trogna blifva begäfvade alltid med finare och finare känslor, at kunna inse det vederstyggeliga onda, som bor i den fördärfvade naturen, och at varse blifva hos sig dess aldrafinafte och hemligaste syndiga rörelser, ehuru likväl mycket därpå undgår deras upmärksamhet, Ps. 19: 13. Ja, de största och trognaste Christne måste under tiden årfara, at synden, innom några ögnablick, rör sig hos dem på det gröfsta och förskräckeligaste, nu emot Gud sjelf och dess regering, nu emot Nästan, m. m. Det kommer därpå, at den gamla människan i sin natur är alltid sig lik, och kan icke förbättras, om man än låte sin lekamen brinna. Hon är alltid i sin natur afvundsfull och arg som en Hund, glupsk och girig som en Ulf, falsk som en Räf, oren som et Svin, förgiftig som en Orm. Skriften säger icke, at hon kan och skal förbättras, utan at hon skal dämpas och dödas. I alla falska Religioner och i alla slags Secter arbetas på den gamla människans förbättrande, såsom en Torpare med styltor understödjer sit gamla, rutna och nedfallande Hus, eller en Tiggare lappat sin utlitna och slarfviga Jacka; men i den sanna Christna, Evangeliska och Lutherska Religionen arbetas icke på dess förbättrande, utan därpå, at den gamla människan och synda-kroppen skal fördärfvas, afklädas, bortläggas, korsfästas och dödas, såsom en Rövare och Ogärningsman, så at den icke får komma til lifs, än mindre hafva öfvervikten och råda; och at den Nya Människan däremot skal upkomma, tilväxa och stadgas, samt fullkomligen härska och regera såsom en Souveraine Konung i sit Rike. I hvilken händelse det icke skadar de Trogna, at synden bor hos dem, rör sig hos dem och plågar dem, emedan det icke är någon fördömmelse för dem, som äro i Christo JESU, som vandra, icke efter köttet, utan efter andan, Rom. 8: 1.

Til des hon åter flyr uti sit förra bo:
 Så fåfångt utom Dig, o Jesu! tankan sväfvor,
 Och rädlös än til et, än til et annat sträfvar;
 Jag syndens vida haf åt alla kanter fer;
 Blott Din rättfärdighet den rätta hvilan ger.
 Man bör sit hufvud trygt i Christi sköte luta,
 At med fullkomlig Tro alt af Hans fullhet njuta,
 Och likfom sofva sjelf, at Christus vaka får,
 Så får man se hur väl och saligt alt tilgår.

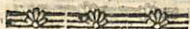
Hvad nu? skal man ej stads på Sions murar vaka,
 Och under strid sig sjelf och verlden helt förfaka?
 Hvar blir då Christnas kors, som deras glädje gör,
 Och all den hårlighet, som korset dem tilför?
 Jo vist; men lät dig ej af *Trälsambet* bedära,
 At ovån få til sluts dig dödligt ej må fara:
 Och har du andlig fyn, så bör du kunna se,
 At sådant är sig sjelf och verlden öfverge.
 Just då är Själens rätt i Christo Jesu vaken,
 Och vil ej följa mer den Pharisaiska smaken;
 Hon vil på eget verk och förråd vara tom,
 När hon i Christo har sin fulla egendom.
 Uti Guds Andes ljus nu Själens varse blifver
 Alt hvad i hjertat sker, hvad farlig aning gifver?
 Hon ser då i en hast det onda rör sig,
 Och vid des första blick hon straxt förklarar krig.
 Likfom en snäll Soldat från vällen träget skådar,
 Om något däromkring fiendligt anfall bådär;

Så gifver Sjålen akt på tankar, verk och ord,
 Och pröfvar flitigt allt; och därtill år hon smord.
 Hon blir ej ljum och kall, hon ej af tröghet domnar:
 Hon ej på Lustans bådd af köttlig fötma somnar.
 Liksom et ljungelds strek snällt luften genomfar,
 Så märker Sjålen snart det någon fara har.
 Här blir en trogen Sjål på sina höjder modig:
 Här fegrar hon alltid, men ovänn ligger blodig:
 Här ser hon på en verld rått som på fafans bild,
 Och önskar hvar och en at bli från henne skild:
 Hon ser med stort förakt, och platt förfäkar verlden,
 Som föker alt i hop, som fökas skal, i flården.

Se nu! at Christnas kors år lätt och ljufligt nog.

Så landtmåns arbet år i deras mark och skog.
 När Solen döljes bort och dagens sken försvinner,
 Och aftonrodnans eld bak trådens toppar brinner;
 De gå med glädje hem, och blanda herdars fång
 Med skogens åter skall, uti sin tyfsta gång.
 En Christen gärna vill sin Furste JEsu följa;
 Likt Sjöman gärna far på marmor-färgad bölja.
 Fast på det vida fält han sig i färar ger,
 Och liksom dödens bild i höga svallen ser;
 Han oförfagd och nöjd i seglens skugga seglar,
 Til des han spröt och mast i lugna hamnen speglar.

Gack då mit hjerta nöjd och följ din JEsu åt!
 Du har ej någon vänn, som år så kär och fåt.

Du JESU! Du kan ej Dit Israël förglömma;
 Om man förgäter Dig, det mått' Dit hjerta öma.
 Det vare då min fröjd, at platt förlaka mig:
 Hvad gör jag med mig sjelf, enär jag åger Dig?
 I menn'kors göromål en egen-kärlek blandas,
 Som sit förgift i alt från djupa afgrund andas:
 Han målar minsta dygd så stor som jordens-ö;
 Men bildar största last så liten som et frö:
 Han afvunds urqväd är, högmodets rika källa:
 Hat, äre-lyftnad, kif up ur des ådror välla:
 Mot Gud kallfinnighet, förakt för alla bud
 Han verkar, där han rå, gör menn'skan sjelf til Gud (n).
 När

(n) Mystikerne fordra en sådan kärlek af menniskan, at hon skal älska Gud för Des höga fullkomligheter och Des befallnings skull, utan afseende på sin egen sällhet och det goda hon af Gudi åtnjuter; så at man til följe deraf borde älska Gud, om man än vore evigt innesluten i det eviga mörkret. Denne slags kärlek förkastas af en hvar förnuftig, såsom stridande emot menniskans natur, halft den ock supponerar hos Gud sådana egenskaper, som kunde vara utan inflytande på deras sällhet, som Honom kär hafva. Men icke mindre förkastelig och emot Förnuftet så väl som emot Uppenbarelsen stridig är deras mening, som säga, at egen-kärleken skal vara grunden, källan och driffjädren til Dygden och alla pliktens utöfning, emot Gud, sig sjelf och nästan; emedan Gud därmedelst sättes nedan om menniskan, och menniskan uphöjes i Guds ställe. Det tilkommer endast Gud, at af kärlek til sig sjelf, såsom af sit ursprung, göra alt det Han gör. Såsom Gud med den aldrahögsta kärlek älskar sig sjelf, så älskade Han ock i Skapelsen sin Åras, det är, sina fullkomligheters och höga egenskapers uppenbarande; hvilket således var det högsta och förnämsta ändamålet af Skapelsen. Desse fullkomligheters uppenbarande innebegrep förnuftiga och saliga Varelser skapande; så at Gud, såsom en, för sin egen skull, sina händers verk älskande Kärlek, såsom en sig sjelf meddelande Godhet, vid Skapelsen hade

När denna afgrunds eld i argas själar lågar;
Ej himmel eller jord jag mera efterfrågar,

Fig 3

När

därjämte til ändamål, Anglarnas och Menniskornas salighet; et ändamål, med det föregående förnämsta förenadt, dock det-samma subordineradt och underkastadt. Detta höga exemplaret är nu menniskan förbunden at imitera, icke så, at hennes kärlek til sig sjelf skulle gå framför des kärlek til Gud, och at hon af egen-kärlek skal söka sin ära såsom en Gud, utan at hon skal älska Gud först och förnämst, och af kärlek til Honom söka Hans ära, då ock hennes egen sällhet därmed är förknippad. Detta kan nu den fallna menniskan i Naturs-tillståndet icke göra, ty köttfligit finne är en fiendskap emot Gud (Rom. 8: 7.); men när Gud i Omvändelsen får rätt emphatiskt visa henne des stora förbindelse därtill, den stora salighet, som därmed är förenad, och det stora straff, som i annor händelse henne öfverhänger: och hon sedan, såsom en alt detta uragtlåtande Syndare, i Evangelio emottager Nåden och Rättfärdigheten i Christo, samt blir genom Trona på Jesum med Gud til en Ande förenad (I Cor. 6: 17.); si då är hon af denne evige Kärleks-Anden omklappad och, i förening med Honom, itänd til en sådan älskande varelse, som med sin kärlek sträcker sig til och omfamnar först och framför alt sin Gud, som henne skapat, återköll och helgat: då hon ock, såsom Gud af kärlek til sig älskar henne och alla menniskor, af kärlek til Gud älskar sig sjelf, med ordentelig kärlek, och alla menniskor som sig sjelf, följakteligen äfven sine argaste fiender, som söka at förstöra hennes så väl andeliga som timmeliga väl (Matth. 5: 44. f.); hvilket ingalunda med vår egen-kärlek componeras kunde, om icke det skedde för Guds skull, om icke kärleken til Gud skulle föregå, såsom et principium, och göra, at vår egen-kärlek är ordentelig, samt kärleken til Nästan allmän. At vi på öfveralt i alla våra göromål styras af egen-kärlek, och til följe däraf i allting söka vår egen ära, söka at uppenbara våra storheter, m. m. det bevisar ingen ting annat än det, at den första Affällingen, som gick med sin kärlek ifrån Gud til sig sjelf, och därför sökte sin egen ära, eller at blifva Gudi jämlik, utgötes aldeles sin orena anda i Evas sköte, hvilken i Fallet gjorde likaledes, och at vi åter äre denne vår Moder aldeles likbildade. Det är fördens skull en stor salighet, at vi genom Omvändelsen och Nya Födelsen kunne komma i det tillstånd, där detta sig sjelf oordenteligen älskande och sig sjelf

Når jag uppå Dit Namn, o HERre JESU, tror,
 Och Du uti min fjäl igenom Trona bor:
 Du, Du år Himmel nog, fast jag til afgrund fore;
 I Himlen utom Dig jag blott i afgrund vore.
 Når jag bedröfvad år, Du år ändå min fröjd.
 Når jag i enslighet af sorg går nederböjd,
 Sten ugglan vorden lik i de förstörda Städer,
 Du tröstar då min fjäl, Du då mit hjerta gläder.

Behärfka mit förstånd, min vilje, mit begär;
 Du, som min Styresman, mit Ljus, min Lykta år!
 Din Lefnad vare mig en Lag, et Rätte-snöre;
 Min lefnad lik därmed Din Helge Ande göre:

Din

til en Gud uphöjande Onda uphörer. Saunt nog, at de Trogna äfven känna hos sig egen-kärleken's gift. De få icke göra en hårsmon godt; förrän den Gamla Menniskan vil där af upblåsas: de begå icke något fel, som icke af egen-kärleken vil bemantlas. Den G. Menniskan, eburu icke til annat benågen och förmögen än ondt, vil dock för alla goda gerningar blifva ärad. Men si alt detta år icke hos dem rådande (Föreg. Anmärk.). Alla egenkära och ärelystna rörelser och föreställningar dämpas hos dem i samma moment som de upkomma. Här heter det til den G. Adam: o! du grymma, hvad behageligheter blifver du varse i dit aldräfskräckeligaste ansigte? De påminna sig Davids ord: *Icke ofs, HERre, icke ofs, utan Dino Namne gif årona*, Ps. 116: 1. De säga med en Paulo: *Hvad hafve vi, det vi icke undfått hafve? Hufve vi det undfått, hvilkeröme vi ofs då, lika som vi det icke undfått hade?* 1 Cor. 4: 7. Och förnämligast fly de under alt detta til den fria öppna brunnen emor *synder och orenhet* (Zach. 13: 1); hvarmedelst egen-kärleken och ärelystnaden genast komma at studsa, lika som en emot hälleberget afkuten Srycke-kula: Och de Trogna segra öfver en fiende, som af verldenes Vifa har blifvet ansedd för oöfvervinnerlig.

Din mildhet, ödmjukhet, som stjernor lyse fram (o)
 Uti mit göromål, så blir det ej til skam.

Et storfint slåkte finns, det oblygt sig uphöjer,

Det af sin stora själ sig sjelf alltid förnöjer;

Et folk, som häfver up des stolta ögnahvarf,

Som högmod och förakt ha med sig fått i arf.

Låt denna högmodts last långt från mit hjerta flyga,

Låt ej uti min själ högmodet sig infryga;

Högmodets ande ses närmst menn'skohjertat bo,

Högmodets onda frö bäst på des åker gro.

Beröm och menn'sko-pris mig aldrig låt behaga;

Bort Åre-sjuka, bort! du kan en Sjal försvaga:

Den rösten rope högt, som HERren känna lär,

At Han allena ALT, men jag et INTET är.

Hjelp at jag all min håg från kreaturen vänder,

Och hågen mer och mer til Dig, o JESU, fänder:

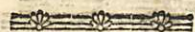
All' Tings fåfånglighet ej blifve mig fördold,

At finnet oförmärkt ej förs uti des våld.

F 4

Min

(o) Mildhet och Ödmjukhet, tvänne så stora och ypperliga Dygder, at Frälsaren JESU förnämligast utmärker dem i sin egen Lefnad (Matth. 11: 29), de förutsätta alltid hos de Trogna en djup och levande Syndens kännedom, och et tröstefullt omfattande af JESU Rättfärdighet (F. S. Not. m). Och dessa båda omständigheter, som aldrig skola åtskiljas, böra de Trogna alltid och förnämligast hafva för ögonen, under det de dageligen mer och mer söka at bilda sit hjerta och sine seder efter JESU Hjerta och aldraheligaste Lefnad. Annars blifva alla deras dygder falska: Deras Mildhet och Ödmjukhet blir anten trålagtig eller köttslig: Vreden och Högmodet börja småningom at hälska och visa sig.

Min mun om morgonstund Dig första ordet säge,
 Min tunga aftronskund det sista på mit låge!
 Mit hjerta tale fött med Dig båd' dag och natt,
 Och tänke jämt och samt på Dig, sin enda skatt!
 En helig himmelsk eld skal på Dit Altar brinna,
 Mit rök-verk skal Du där i gyldne skålar fians (*).
 Du under fömnens tid en ljuflig hvila ger,
 Och Dig i dvalans famn jag äfven ofta fer:
 När morgon-solens sken från östrens portar strålar,
 Du straxt Din kärleks bild för mina ögon målar:
 Jag känner i min själ, at jag i Dig är kär:
 Dit föta Frälsar-Namn då all min glädje är.
 Som vid en Lutas klang er öra sig förnöjer,
 Så vid Din nåde-röst min ande sig uphöjer:
 Du sväfvar för min syn, och Dig jag tala hör:
 Til ständigt pris och låf Du sjelf mit hjerta rör.
 Med Dig, o Guda-Son! jag ständigt sällskap plågar,
 Din godhet, kärlek, nåd jag ständigt öfvervägar.
 När världens stolta barn på lustans parker gå,
 Men ledsnad likaväl ej nöjet smaka få:
 När en ser på sin Guld, sin Börd en annan täljer,
 Sig sjelf dock under alt med hemlig oro qväljer;
 Ej ledsnans långa stund uppå mit sinne rår,
 När jag, o Sjåla-Vänn! uti Dit sällskap går.
 Hos Dig man alt befvär och lifvets plågor glömmer,
 Då hjertat för Din Thron förtroligt sig uttömmer:
 Här löper tiden fort: då nylig morgon var,
 Man redan oförmärkt den höga middag har:

(*) Uppenb. B. 5: 8.

Den aldrångsta dag förbyts i några timmar:
 Förrän man vet utaf, åt vester Solen glimmar:
 Ej mer et enda lóf på trädens qvistar rörs;
 Blott fogla-skarans fång från närmsta lunden hörs.
 Du högstbefutne Gud! kan Du mig få förnöja
 På jorden? Hvilken fröjd skal då Din himmel röja?
 Här är et heligt rum, och här är himmelns port:
 Här ser jag re'n en skymt af de Utvaldas ort (p).

E S

O Konung!

(p) Således utgör Bönen en väsendtelig del af Nåde-Ståndets saligheter, utom det at den är en Skyldighet emot Gud, anbefald i Lagens förra Tofla. Frälsaren JESUS har då icke sagt förgäfvat: *Beiler - - at edor glädje må warda fullkommen*, Joh. 16: 24. Stundom gifver en trogen Sjal, med en kort Bön och Suck, en Heroisk Tro tillkänna; men mästedels talar hon i Bönen längre med sin Gud och Frälsare af kärlek til Honom. Och är det icke utan sin nytta, at understundom bedja och låfjunga något högt eller hårdt, så at man sjelf hör det, då man är i enrum och har godt tillfälle och lust därtill; emedan Själén därmedelst, ofta om icke alltid, uplyftas til en mer intagande och Iustigare andakt, såvida äfven rösten har det med sig at kunna verka på Själén genom de utvärtes sinnen. Fast neml. en blott finlig andakt är bedrägelig, och man icke heller hör egenteligen sträffa efter och hänga vid finliga Känningar, då sådant kan i vissa fall vara hinderligt för Trons upväckelse och stadga, hvarom i detta Arbetet på flere ställen är talt; så låter dock den gode Guden och söte Frälsaren icke heller våre utvärtes sinnen, sedan vi kommet til den rätta Tron, vara i salighetens kännande aldeles lottlöse, utan de måste äfven få åtnjuta den himmelska vållustens sötna. Då är förståndet, viljan och minnet tillika med bildnings-kraften intaget af Guds kånbarare närvaro; då låter man sin mun vidt up: kropp och själ fröjda sig uti lefvandes Gudi: hjertat röres och svallar af kärlek; och ögonen smälta bort i kärleks- och glädje-tårar. Hvad nu den Utvärtes Bönen vidkommer, så kan väl den icke ske så aldeles ofta, särdeles om utvärtes syflor äro därvid förhinderlige: Än mindre kan man säga, at hela Religionen bör bestå i et ouphörligit Bön-hållande; hvilket skal hafva varet de

*O Konung! när Du är hos mig och vid min sida,
Då kan min Nardus rått sin rena vållukt sprida(*).*

Gif at min Ande är af Dig en ljuflig lukt,

At

Messalianers eller *Euchiters* och *Bogomilers* vilfarelse; men den *Invärtes* Bönen bör däremot vara beständig, så vida Skriften befäller oss bedja utan återvändo, 1 Theff. 5: 17, *alid* och *icke förtröttnas*, Luc. 18: 1. Eph. 6: 18. Och intet är, som kan hindra en trogen Sjal ifrån at ständigt läffjunga Gud i sit hjerta, at ständigt plåga samtal med JESU i andanom. Hon vandrar ju altid för HERranom (1 Mos. 17: 1), hon betraktar ju Guds Lag och Evangelium dag och natt (Pl. 1: 2), hon tänker stadigt på sin Gud och Förlossare (Cap. 119: 55), och härunder upstiga hennes böner och läffänger, suckar och begår för Gud (Upp B. 8: 4), såsom en söt lukt (1 Mos. 8: 21) och et kosteligt rökverk, Upp. B. 5: 8. Ja, om ock hon icke altid vet hvad hon skal bedja, såsom det bör sig: om ock hennes tanke-kraft är undertiden riktad på något lekamligt göromål; så manar ändock sjelfver Anden äfven då godt för henne med säjeliga suckan, Rom. 8: 26. Såsom det naturliga lifvet har med sig en beständig ande-drägt, så följer ock af det andeliga Tros-lifvet en beständig Bön. De sanna Christnas *Umgångelse är i himmelen* (Phil. 3: 20): deras *Sällskap* och *Delaktighet är med Fadrenom och hans Son JESU Christo* (1 Job. 1: 3); och denna Umgångelsen, detta Sällskapet kan icke vara utan förtrogna, kärleksfulla och söta Samtal. För öfrigt böra de Trogna gifva noga akt, at ingen trälaktighet härvid får insnyga sig, emedan de *icke hafva fått träldomsens anda drer til råddhåga, utan utkorada Barns Anda, i hvilken de ropa: abba käre Fader*, Rom. 8: 15. Et villigt och otvunget väfende fordrar den himmelska Brudgummen i umgængelsen med sin Brud. Hon skal ej förlita på sin Bön, utan på JESUM (A. S. Not. 1). All träldom förgår, då man beder i *JESU Namn* (Joh. 14: 13), d. å. förnekar sit eget namn, sin egna vishet (2 Cor. 10: 5), och sin egna rättfärdighet (Phil. 3: 8, 9. Rom. 10: 3), samt beder i förtrostan på sin Öfversta Prästs JESU ensamt och evigt gällande Försoning (Ebr. 10: 12). AUGUSTINUS säger, at *Christus beder för oss, såsom vår Öfversta Präst, men uti oss, såsom vårt Hufvud.* På det förre skal man Saligheten grunda, i det sednare skal man Saligheten åtnjuta.

(*) Salom. Hög. Vis. 1: 12.

At jag Dit Namn och Låf förkunna må med frukt.
 Låt mig, o HERre! här Din åra vidt utbreda,
 Och de eländas hop til Din Församling leda.
 Din åra är få vidt som himlens stjerner stå,
 Din godhet sträcker sig få vidt som skynar gå,
 Och Din rättfärdighet långt öfver bergen stiger;
 O! ve det menn'skos barn, som hårom stilla tigger.
Mit hjerta redo är, o JESU! på Dit ord,
At sjunga Herda-sång i Din dyrköpta hjord!
 Jag nu med helig fröjd ut på de fälten ilar,
 Där Du om middags-tid i myrten-skuggan hvilar,
 Och betar kid och lamb uti en ljuflig trakt,
 Som alt omkringad är utaf en Ångla-vakt.
 Här är en lustig skog af stolt Cypress och Ceder:
 Här faller Manna-bröd från höga himmeln neder.
Mit hjerta redo är, o JESU! på Dit ord,
At sjunga Herda-sång i Din dyrköpta hjord!
 Här är en evig Vår: här Turrur-dufvan qvåder
 Om kärlek och om frid: här Näktergalen glåder
 Den sorgsna: här är alt hvad heligt nöje ger:
 Här marken blomster-prydd vid hjordens ankomst ler.
 De trogna Herdar gå med blomster-kranfar krönte;
 Och af sin vaktsamhet de äro rikt belönte.
Mit hjerta redo är, o JESU! på Dit ord,
At sjunga Herda-sång i Din dyrköpta hjord!
 Du Högsta Herde sjelf! däri en sötma smakar,
 At Du af kärleks-nir för hjordens sällhet vakar,
 Upmärksam öfveralt hvad här i nejden sker,

Och Du til hjordens våll ell' ofärd lånda fer.
 Du leder ej Din hjord til ufla torra brunnar:
 Här flöder Liffens Brunn! Du öfverljuddt förkunnar.
Mit hjerta redo är, o Jesu! på Dit ord,
At sjunga Herda-sång i din dyrköpta hjord!
 Uphöjas skal min röst, at HERrans Namn predika
 Bland qvinnor och bland män, bland fattiga och rika:
 Jag talar om Hans Dygd i alla rum och hus,
 Som mig har låtet se sit underliga ljus.
 Bland Folken skal min mun Din pris och åra sjunga,
 Med barn och spena-barn, med gamla och med unga;
 Men si, en ringa Sång! Den HERren är förstor,
 Som med sin härlighet i Salems hyddor bor.

Låt världen le häråt, och öronen tillycka,
 Låt henne häremot i körtflig ifver rycka,
 Låt Predikanten bli bespottad och förföljd,
 Dets ärefulla nit med smålek öfverhöljd;
 Så skal hans mun ändå förtälja HERrans åra,
 Och utan uppehör en ren Gudomlig Låra.
 Din kärleksfulla röst min ande munter gör,
 O Jesu! I Dit Ord jag denna rösten hör:
 „Ho mig, mit helga Namn för menniskor bekänner,
 „Dets namn jag uppenbart uptar ibland Guds vänner;
 „Ho åter blygs vid mig, dets namn för Ånglar all,
 „Och för min Faders Thron jag vederfaka skall.
 „Ho stadig trofast blir, han Liffens Krona vinner,
 „Då världen med dets prakt i dödsfens natt förfvinner.

Nu tag din flykt, o Verld! Du har ock redan flydt
 Ifrån mit hjerta bort; men fly hvar dag på nytt!
 Ej skal min offer-eld uppå dit altar röka;
 En Christen är för god at verdens vänskap söka.

Jag är med Christo vänn och med de Guda-Barn,
 Som akta himlen högt, men jorden blott för skarn.
 I Christo Frälserman vi äro alle bröder;
 Vår kärlek til hvaran' fördenskul öfverflöder:
 Vår vänskap den är för, och djupsta rötter har:
 Sjelf JESU kärleks-eld ofs til hvarannan drar.
 Af rent och gudligt nit, at vidga Christi rike,
 Vårt hjerta är upfyldt: vi allestädes fike
 At öka Trognas tal, vår Herdes Christi hjord.
 Ej hindras kan vårt nit af fångelse och mord.
 Vi gärna lif och blod för våra bröder låta;
 Ty få emellan ofs vi äro alla fåta.
 Mot nästan som mot sig en almän kärlek ter;
 Af Broder-kärleks drift vi älska brödren mer.
 Vårt helga Bröderskap är spridt kring hela jorden.
 I väster, öster ut, i söder och i nordnen,
 Kringströdde här och där, de sanna Christna bo,
 Och dyrka evig Gud i kärlek och i Tro.
 Den onda verdens hop dem hatar, men ej känner;
 De kännas blott igen af JESU egna väänner:
 Et hjerta och en själ i allesamman är:
 Och en den andras ok på sina axlar bär.
 För dessa Trognas skull bevaras Land och Städer

För hunger, pest och krig, eld, vatten, grymma våder:
 Så länge deras hop ej taget helt utaf,
 Skal verdens grundval stå med himmel, jord och haf.
 Bland dem en Konung är och Fåra-herden lika:
 En fattig är så god och vördad, som den rika:
 Den skilnad mellan Stånd, hvarom Gud lagar gedt,
 Akttagas lika vål; men Menniskan är et.
 De ej til höghets mål på lastens stega klifva:
 De håldre här i tid uti sin låghet blifva:
 Uti en nedrig dal är deras hydda bygd;
 Där visa de sin Tro med hög och himmelsk dygd.
 Palmträdet likaleds det ej på höjder gifves:
 Det hållt uti en dald vid vattu-bäcken trivses;
 Men bår sin Krona högt, som ständigt lyser grön.
 En ödmjuk, ej en stolt, är hårlig, räck och skön.
 Så är vårt Bröderskap. Dets fällhet vil jag njuta.
 Här skal jag lefva stads: här skal jag lifvet sluta.
 Hvad stort och ådelt är, hvad hela själen rör,
 Hvad hjertats grund intar, hvad högsta nöje gör,
 Innom vårt Bröderskap, uti vårt Samfund finnes,
 som ej af mörkrets makt och härar öfvervinnnes.
 Bland oss råttfärdighet, frid, fröjd och sanning rår:
 På Klippan Christo fjelf vårt Samfund fotadt står (q).

Men

(q) Såsom de Trogna äro allesamman andelige *Bröder och Syskon* i Christo *Jesu*, än mera, lemnar i en kropp, förente med deras Hufvud Christo (Eph. 5: 23, 30); så älska de ock hvarannan med en fast högre kärlek än andra menniskor i almänhet. Den *broderliga* kärleken (Ebr. 13: 1. 1 Joh. 13: 34, 35) är här för mer (Gal. 6: 10), den är så til sagan-

Men til dit Bröderskap, o Verld! jag ryggen vänder:
Jag flyr, och denna flykt den mig til fällhet länder:

Dit

des Gudomeligare än den *allmänneliga* kärleken (2 Pet. 1: 7), eller kärleken til hvar man (1 Theff. 3: 12): ty såsom vi därpå känne Guds kärlek, at han hafver låtit sit lif för oss; så låta ock de Trogna sit lif för Bröderna (1 Joh. 3: 16), då det få fordras; och det icke tvunget eller med råddhåga, utan godvilligt, sjelfmant och med all glädje; hvarpå otaliga exempel i Martyrernes Historia igenfinnas. Til en sådan helig förtjusning blir den broderliga kärleken af JESU kärlek itänd. Cancelleren v. MOSHEIM säger: *Die allgemeine Liebe liebet den Nächsten, als sich selbst: Die Bruder-Liebe liebet den Bruder mer, als sich selbst* (Kern aus J. L. M. Sitten-Lehre, 2:dra B. Cap. 1. §. 7. f. 20). Hvilket aldeles har sin grund, emedan den broderliga kärlekens föremål är den Trogna Själén betraktad icke blott som Nästa eller Medmänniska, utan ock tillika såsom en Christi Ledamot, med Honorn på det närmaste förenad. Och af denna broderliga kärleken, som således är likasom ihopmålt med kärleken til JESUM, härrörer det at de Trogna få gärna, så tidt och ofta vela pläga umgänge och sällskap med hvarandra, sökande och finnande däruti en sötma, som är en förefinelse af de Utvaldas inbördes umgängelse i det eviga lifvet. De församla sig i JESU Namn, och JESUS är där midt ibland dem, Matth. 18: 20. De lära och formana sig inbördes med Psalmer och Låffånger, och andeliga Visor i nådene, och sjunga HERranom i sit hjerta, Col. 3: 16. Och härtil förbinder dem äfven deras andeliga Prästerskap, Upp. B. 1: 6. 1 Cor. 14: 31. Men de pläga icke allenast, för ofvanberörde orsakers skull, umgänge sin emellan så vidt de redan med hvarannan bekantskap äga; utan de söka ock på alt möjligt sätt at utvidga detta sit Samfund, söka at göra sig mer och mer bekanta med upväckta och omvända Själur, brefväxla med hvarannan, o. s. v. kommande ihog JESU ord: *Hvilken som icke församlar med mig, han förskingrar* (Matth. 12: 30), och det Församlingen sjunger: *Hjelp oss alla söka, Dit vike at föröka, så vidt man nånsin kan!* I synnerhet är det en trogen och nitisk Lärares skyldighet icke mindre än glädje, at sålunda kunna samla en *Ecclesiolum in Ecclesia*, som det heter, eller en liten Kyrka i den stora, en liten utfökt hop af de många kallade, men til största delen kallgariga Christnas stora hop: så at han, som vårdar sig om alla Själur utan an-

Dit kärleks-band är tungt, det aldratyngsta band,
En glödgad jären-kåd om hals, om fot, om hand.

Skull

seende til personen, efter deras åtskilliga andeliga tilstånd, håller sig likväl närmare och förtroeligare til de förra, samt söker at föra dessa andeliga bröder til et nogare samfund och andans enhet; söker at mer och mer stadfästa deras Tro på Christum och at upelda deras kärlek til Honom; söker at mota de mångfaldiga afvägar, hvarpå de lätteligen kunna råka, m. m. icke allenast genom predikande i den offentliga Församlingen, utan också i privat umgångelse och mindre sällskaper, emedan en närmare tillämpning af ordet på en hvar särskildt, efter deras yppade och fundna tilstånd, härmedelst aldrabäst kan ske: då han ock af desse sine andelige Bröder och Syskon kan betjena sig först til at komma i ärfarenhet om andras tilstånd, at upföka flere borttappade Får, at uplysa, upväcka och öfvertala flera til den korsfäste JESU Christi kärlek och sanna efterföljelse. Alt detta bör nu ske så mycket som görliget är, icke hemligen, utan uppenbarligen, såvida man ej behöfver skämmas för JESU Namns uppenbara bekännelse. *Den som blyges vid mig (säger JESUS) och min ord, uti detta böreska och syndiga släktet, vid honom skal ock Menniskones Son blygas, när han kommer i sins Faders härlighet med de heliga Änglar,* Marc. 8: 38. Och när man så handlar i all ting, såsom den då vil vara uppenbar, icke allenast i Guds, utan också i människots åsyn; så får icke heller djefvulen och världen tilfälle at blanda bort detta med allehanda Secters, Svärmares och Fanatikens olofliga sammankomster och privata Conventiklar. Förtager och anställer man härvid något af högmod, äresjuka eller för andra köttliga affikers skull (som lätt kunna insmyga sig, om man icke vakar), och därjämte begynner at fortplanta en vilsefarande och skadelig Lära; då må man skylla sig sjelf, om man därpå varder til skam. Men om man är renhertad, drefven af JESU kärlek, har för ögnamärke Guds åra och Själars salighet, lärer intet nytt, utan i allting håller sig efter de hälfosamma ords eftersyn; brukar icke heller, vid detta Själars församlande, uppbyggande och sammanbindande, några oanständiga och mistänkta medel; så skal det ock lyckas härvidt alt, och Guds rika välsignelse skal ymnigt utgjuta sig häröfver: man får se med glädje, huru HERREN föröker tid efter annan Församlingen med dem som salige varda (Apost. G. 2: 47); man finner häruti just et Paradis; och under alt verlden

Skull' jag ock laga mig och tråda på din fida?
 Du fyns ju uppenbart emot min Jesum strida:
 Du drar dit Pantfar på, och mot den Fursten står,
 Som dock få kärleksfull för dig i döden går.
 Ve! dig du blinda folke! hur du Guds hjerta fårar,
 Och, i din Otro hård, utprällar Jesu tårar!

Nog kallar HERren dig til sig du menn'ko-barn,
 Och vill dig reda ut från Satans nät och garn;
 Men si, du kommer ej, tillåter ej, än värre,
 Du för en avfog sköld emot din Gud, din HERre,
 Du kommer ej til Gud; det är, du tar ej mot
 Hvad Han tilbjuder dig. Gud HERren Zebaoth
 Han fänder dig sig sjelf ifrån sin himmel neder,
 Och sig uti din själ et Bonings-rum bereder;
 Den himlen finnes här uti Guds helga Ord,
 Och vid din Sjåla-Vänns beprista Nattvarde-Bord.
 Men är ej denna Skatt högstvärdig, stor at åga?
 Och kan du Ufle! här din frid ej öfvervåga?
 Här blir din fällhet rik, liksom en vattu-flod,
 Då Gud hos dig får bo; är Han då dig ej god?
 Vill du o menn'ko-barn din Frålsferman ej höra?
 Si huru mycket väl Han vill emot dig göra!
 Det goda är en dagg och morgon-regnet likt,

G

Som

nes begabbande, förföljande och förskräckeliga förgrymmande och rytande härvid, skal man få inse och ärfara sanningen af Davids ord: *Vissertliga hafver Israel Gud til tröst, där man vent hjerta hafver!* Pf. 73: 1. (Se Biskop PONTOPPIDANS Collegium Pastorale Practicum, Cap. 48. sid. 494 f. f. Sv. Öfverlätt.)

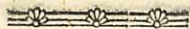

Som faller tidigt ner, gör landet fett och rikt.
 Ur hälleberget fjelf Han låter honung suga,
 Och utur hårda sten Han låter oljo truga:
 Han låter skånka in af drufvors röda must (*),
 Och njuta öfveralt en ångla-fröjd och lust.
 Hvad är all verldens fröjd och hennes glada timmar,
 At hon vid luftans strand i körtslig vållust simmar?
 Hvad hennes rikedom, och vidt utbredda prakt,
 Vett, lårdom, äre-stånd, och därmed följda makt?
Alt är fåfånglighet och jämmer under Solen (r),
 Som Salomo har sagt, en Man på Kunga-stolen:
 All verldens hårlighet en snöpplig utgång har,
 Och menniskornas prål i det fördolda far.
 Såg då! hvad är det vål, som dig o menn'ska felar,
 At på förgänglighet din håg få träget spelar,
 At du förgäter Gud, all verldens Uphofsman,
 Som dock allena nöjd och falig göra kan.

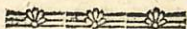
Se

(*) 5 Mos. 32: 13, 14.

(r) Ingen lærer tänka, at man bygt på Fanatikernes grunder, hvilka fördöma rikedomar, ärestånd och vetenskap, såsom Christnom högst farliga och skadeliga, men skilja sig sjelfve därmedelst från de sanna Christnas antal. Gudsfruktan kan nog bestå med rikedom och äre-stånd, kan bestå med vetenskapernes idkande och lårdom: hjertat kan ändå hänga vid Gud, urqveds-källan til all, så vål timmelig, som andelig och evig fällhet, Jac. 1: 17. Många Heligas exempel bevisa detta enfsamt. Men hvartil gagna slike fördelar, när Gudsfruktan är borta, när menniskan saknar det Högsta Goda? Jag vil håldre vara fattig och Gudfruktig, än rik och ogudaktig: håldre må jag vara en Guds vånn i min ringa kallelse, än verldenes vånn i et Äre-stånd; och förr må jag tjena Gud med mit lilla pund, än Satan med min myckna lårdom, öfvertygad, at lårdomen, utan den sanna Gudens tjenst, är et svård i en dåres hand.

Se menniska dig omkring! Alt hvad dit øga skådar
På himmel, jord och haf, Guds vännskap dig bebådar:
Alt kallar dig til Gud, alt talar til din själ:
I Guds förening sök det aldrahögsta Vål!
Det klara Solens blofs, som högt på hvalfvet prälar,
Sjelf Skaparns härlighet och kärleks-låga målar;
Det går i gyldne skrud vid himmelns ånda opp,
Och fröjdar sig hvar dag på vägen af sit lopp.
Nu nattens ljusa Här, som fästet zirligt pryder,
Guds äras vidd och höjd, Dets makt och visdom tyder.
Ho kring om jordens klot det stora urverk rör?
Ho binder Orions band? Ho Karlavagnen för?
Nu ångars fagra fält och blomsterprydda dalar,
Trägårdars täcka prakt och gröna öppna salar,
En spegel ställa fram, däri Guds ljuslighet
Och fågning visar sig; blott man det skåda vet.
Där stå fruktrika Trån, som sig om våren höja,
Men snart af Drufvans tyngd sig ner åt marken böja;
Guds rika gifmildhet har här sin stämpel tryckt:
Han låter up sin hand, ty hjertat är ej lyckt.
Se hafvets bredd och längd; så stor är HERrans nåde:
Förhårdelse, förakt ej vid dit hjerta låde!
De höga forflars fall förnöja människans syn,
Och kasta här och där sin frädga up åt skyn.
Här flyta ålfvar fram, som stoltra Palmen stänka,
Där fiskar hope-tals vid vatners yta blänka:
Hit bygdens glada barn på böljan skynda fram,
Och fångla här det lif, som nyfs i floden sam.

Här mellan bergens krets den klara källan rinner,
 Där ögat himlens bild och molnens skepnad finner;
 Där få en jagad hind som jägarn stadna kvar,
 Och njuta af den dryck, som verdens ålder har.
 Här i en gräsrik trakt de feta hjordar drifvas:
 I Herdens öma famn de spåda Lamben trifvas.
 Af hjordens söta mjölk du daglig föda får:
 Med lambens lena ull du klädd och smyckad går.
 Hvad är den läckra frukt, som all din glädje väcker,
 Som af sit purpur känns och gröna marken täcker;
 Dets fötma kan förta den båtka ödet gaf.
 Men hvilken mäta kan Guds rikedomars haf?
 Är ej den Makten vård at menn'skans hjerta äga,
 Hvars händer alt beredt? O! Stoft, hvad kan du fåga?
 Bör ej det lyfta opp din själ til himlars höjd,
 Då Skaparn få i alt dig låter njuta fröjd?
 Kom, lär af luftens folk! De med en böjlig tunga
 Den Aldrahögstas pris i skyn och skogar sjunga:
 De kunna låra dig det du ej själf förstår:
 Här til Förfynens låf du efterdöme får.
 Men menn'ska! du är blind, och döf emot naturen,
 Och du förnedrar dig långt under stumma djuren.
 Så många ting likväl, som kalla dig til Gud;
 Men du är känslolös vid deras sammanljud.

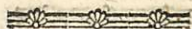
*Mit folk har ingen lust at sig til mig omvända;
 Och Ephraim vil ej för mig sit Rök-verk tända.
 Hvad skal jag göra dig mit folk, min Ephraim?
 Skal jag ej plåga dig, med skål, som Zeboim?*

Men

Men si, mit öma bröst däri ej glädje finner;
 Ty min barmhertighet uti mit hjerta brinner:
 Jag väntar dagen ut uppå din Synda-bot;
 O! at dock någon tid du fölle mig til fot!

Så høre vi vår Gud, jämväl bland ofs, at klaga;
 Med nådig Faders-röst, at kunna ofs behaga.
 Barmhertig, god och mild är HERren, full af nåd,
 Långmodig, kärleksrik uti sit helga råd.
 Han träter ej med ofs, fast vi få illa tänka;
 Just då Han synes vred vill Han ofs freden skänka:
 Han handlar ej med ofs som synden nog förtjent;
 Om vi til Honom fly, vi komme aldrig sent.
 Han känner våra verk: vi äro stoft och aska,
 Ehur vi yfvas stort, och hålla ofs för raska:
 Han tänker däruppå, vi äro idel mull:
 För dödens blotta hamn vi stupe ren ikull.
 Kan det o menn'sko-barn! din själ, dit bröst ej röra,
 O! at du Usle fått den rösten aldrig höra;
 Ty tjenaren som vet sin Herres välbehag,
 Och handlar däremot, får dubbla hugg och slag.
 Hur gråfligt blir det då at falla i Guds händer,
 Då all Hans vredes eld i blicken sig uptänder.

Si jorden skälfver, bryts, af bäfning sjunker ned,
 Och bergens grundval rörs, då Han är grym och vred:
 Damb af Des's näso går, utaf Des's mun en låga,
 Som är en ljungeld lik, de ondas skräck och plåga.
 Han böjer himlens hvalf och hastigt nederfar,

Och nattens svarta dok Han under föttren bar:
 Han far på Cherubim, Han flyger, sig uppsvingar,
 Och sväfvat högt i skyn på vådrens lätta vingar.
 Dets högt upsatta tjäll tjockt moln och mörker är,
 Däri Han är fördold, med en förgrymmad Hår.
 För Honom delar sig af skenet skyars dimma,
 Med bagel och med blix, som utur molnen glimma:
 Den Högstas dunder far kring himla-bvalfvets krets:
 Han låter tordön ut med ljungeld allestäds.
 Han skjuter skarpa skott, de onda grymt förskräcker;
 Och med en glödgad pil Han deras dagar stäcker (f).

Nu

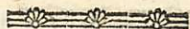
(f) Då Apostelen i Rom. 3: 5. säger at Gud vredgas öfver människornas orättfärdighet, tillägger han straxt: Jag tar efter människofärr; så at Guds vrede är hos Honom icke någon ombytlig häftig finnes-rörelse, såsom vreden hos människorna är; utan i Skriften betecknas därmed dels Guds alfvarliga och oföränderliga vilja och beslut, at straffa det onda, som Han hatar, och at hemlöka dem med sina straff-domar, som Honom förölämpa (Joh. 3: 36. Pf. 6: 2. Eph. 2: 3); dels detta straffets och dessa hände-domars verkliga utbrytande och utförande, så i tiden som förnämligast i evigheten, 2 Mos. 32: 10. 4 Mos. 16: 46. Matth. 3: 7. Rom. 2: 5. 1 Thess. 1: 10. Men ehuru väl Guds vrede således icke är någon upkommande rörelse eller affect, så är däruti ändå något så alfvarligt, så häftigt, starkt och nitiskt, Dets höga Väfende anständigt, at icke ens den aldrahäftigaste och starkaste vredes-affect hos de dödeliga kan jämföras därmed. Skriften nyttjar målningar af de fäseligaste ting i naturen och de starkaste uttryck vid Guds vredes beskrifvande, at vi måtte se huru alfvarlig Guds vilja är at straffa det onda, och huru gräseligit det är at falla uti lefvande Guds händer, Ebr. 10: 31. Jag, HERren din Gud, är en stark bännare, 2 Mos. 20: 5. HERren är en nitisk Gud, och en bännare, ja, en bännare är HERren, och grym. - - Han är HERren, hvilkens vågar äro uri väder och storm, och tjockt moln under Hans fötter. - - Bergen bäfva för honom, och högarna förgås, jorden darrar för Honom, därril jordenes krets och alle de som

Nu därför lämna dig åt den i Sion bor;
 Du annars måste dö; ty si din synd är stor:

G 4

Din

bo där uppå. Ho kan blifva ståndandes för hans vrede? Och ho kan blifva för hans grymbet? Hans vrede brinner som en eld, och hällebergen refna för honom, Nah. 1: 2, 3, 5, 6. Föremålen för denne Guds vrede ibland människorna äro alle de, som icke låta ikläda sig Jesu Christi rättfärdighet, som icke förena sig med Honom genom Trona: Ty fastän Gud, efter sin *Föregående Vilja*, alfvarligen och hjerteligen vill, at alla människor skola frälste och salige varda (Matth. 18: 14. 1 Tim. 2: 4), så vill Han dock, i sin *Efterföljande Vilja*, allenast saliggöra dem som tro på Hans ende Son (Joh. 3: 16), men de öfriga straffa och fördöma, Marc. 16: 16. Joh. 3: 36. Han hafver ingen lust til den ogudaktigas död, utan därtill har Han en stor lust at den ogudaktige omvänder sig ifrån sit väsende och lefver (Hesek. 33: 11); men när den ogudaktige intet omvänder sig, utan i sin otro framhårdar, så vill Han ock le åt des ofärd (Ordsp. B. 1: 26), hvilket *HERren vår Guds leende sprutar helfvetes eld*, efter *Luthers* utfago. Vreden plågar gemenligen hos människorna åstadkomma obehageliga och dem själf smärtande känslor; äfven som djefvulens vrede är des egen högsta plåga. Men så är det icke med Guds vrede beskaffadt. Guds natur är idel kärlek, Han är själfva kärleken, och i sina höga fullkomligheters och egenskapers älskande åtnjuter Han sin eviga salighet. Då nu Gud, såsom rättfärdig, vill straffa och i verket straffar det onda, så gör Han därmed ej annat än vill sig själf eller älskar sin väsendteliga rättfärdighet, och njuter således däruti icke annat än salighet. Och förden skull sker här icke heller vid vredens utbrott något ombyte hos Gud och i des natur, utan blott i vredes-föremålet som straffas. Gjorde man sig nu om Gud och Guds vrede sådana begrep, hvilka så tydeligen äro grundade dels i den *Naturliga*, dels i den *Uppenbarade Theologien*; o! för huru många villfarelser i Lärnan blefve då icke dörrarne tillslutne, och huru antagelig blefve då icke vår Evangeliska Lutherska Religion framför alla andra, emedan denne är den endaste, som med dessa begrep kan förenas. På Lefvernets fida kunde icke de säkre Syndare så sött och bekymmerlöst sofva i det Hus, som altomkring är itändt af Guds vredes eld, och kan således, förrän de veta ordet af, falla in öfver dem, då det är för sent at upvakna i lägan. Men *HERre*, ho tror det, at du så svårliga

Din börda är den sten, som du ej bära mäktar,
 Dit hufvud det är krankt, dit hjerta platt försmäktar,
 Spetelskan fråter dig, din kropp, och dig förtär
 Sår, svullnad, etter-böld; som alt oplästradt är.
 Fly til din Frälserman, med Honom dig förena!
 I Sions Hälso-brunn lät dig från synden rena!
 Tråd fram i barnslig Tro, til Nåda-stolen gå;
 Så skall du evig nåd och evig hälfa få.

Ack, HERre Zebaoth! hur är nu hela jorden
 En syndens ödemark och så förmörkad vorden?
 Du har ju återlöst oss til Guds salighet;
 Hvi är då öfveralt blott orättfärdighet?
 Häf up din Seger-arm, som i de förra tider;
 Dit sära Israël å alla orter lider:
 Det är ju Du o Gud! som draken fargat har;
 Fördenskull från Dit folk ej långt med hjelpen var!

Det synes alt förvåndt! All fannings dag förfvinner.
 En fasslig Synda-flod alt up til halfen hinner.
 All *Säkerbetens* moln omgifva hus och tjäll.
 Det synes lida snart til Tidens sista qväll.

Uti

vredgas, Pf. 90: 11? De Trogna Själur böra äfven frukta för
 denne Guds vrede, så (fast ej på annat sätt) at de icke bryta emot
 Hans Bud: De kunna tillika fröjda sig däraf, at Gud är en häm-
 nare på sina och deras fiender, och för öfrigt i alla anfäktningar
 veta, at de icke i något afseende äro föremål för Guds vrede, ehuru
 deras vidlädande otro vill stundom afmåla Gud för dem såsom
 vred och omskiftelig i sit hjertelag emot dem; utan at de i alla
 hänseenden äro föremål för den eviga Guds kärlek och nåd,
 som uppfyller himmel och jord: *Gud har icke satt oss til vrede,
 utan at äga salighet, genom vår HERra Jesum Christum,*
 1 Thess. 5: 9.

Uti Carybdens svalg det ej få håftigt brufar,
 Som i Fördärfvets gap det vilda slåktet rufar.
 Afguda-Templets dörr för skaran öppen står,
 Och Offer-djurens blod det strömvis rinna får:
 Et syndigt tidsfördrif af Hedna-lekar göres,
 Och stumma gudars låf kring alla nejder höres:
 Af Skökors ljufva fång ungdomen tjufad år;
 Den på fit galna bröft vid jord och himmel svär.
 Sjelf Dygden, Himlens Barn, des vänner fågs förnedra:
 Sjelf Lasten, Afgrunds Börd, skal menn'skligheten hedra.
 Skam, mot Naturens röst, af Heder vinner namn:
 En helgad Blygsamhet utsluts från Årans famn.
 All Sodoms flemhet rår uti de stolta Ståder,
 Och Sodoms öfverdåd sig Bygdens folk iklåder.
 Den största menn'sko-hop i *mörko lande* bor,
 Och vankar af och an, omsvept med nattens flor.
 Där ropar ufven grymt med groft förfärligt låte:
 Där flyger ugglan ut ifrån et skrofligt fåte:
 Där föka Lejon rof, som ner i kulor bo:
 Där vandra skuggors mängd, som sakna hvilans ro.

Nog lysfes Landet up af Ordets klara strålar,
 Där Kristus som en Sol uti des fåste prålar:
 Nog hör man Ordets ljud, Guds Evangelium;
 Så klingar HERRans röst omkring på alla rum:
 Nog Christi Sändebud Des helga Kyrka pryda;
 De Sanningenes ord med tal och lefnad tyda,
 Förmana jämt och samt i Andans rena nit,
 Förkunna alt Guds råd med trohet och med fit.

Men si, man låter ej det Himla-ljusets lysa
 I Själens Boning in: man vil sit mörker hyfa:
 Man hör, men ratar dock det dyra Liffens Ord,
 Och fitter dräfvel-ftinn vid HERrans Nåde-börd.
 Ej har Guds helga Ord förlorat någon styrka:
 Uppå des Guda-kraft alltid man måste yrka;
 Men menniskornas bröst är hårdt som marmor-sten;
 Så grymt förhårdar sig nu nästan hvar och en.
 Mång Sions Herdar sjelf de äro andligt döda,
 Och låta Ulfven fritt Guds dyra Hjord föröda,
 Urdela ofta slätt Guds hälsosamma Ord,
 Och föda ej med nit och visdom Christi Hjord.
 De sjunga HERrans låf med mun uti Hans Tempel;
 Men prisa ej Guds Namn med lefvernets exempel:
 Än hänger skrymtans dok på deras slemma kropp;
 Än fylla de med skam helt synligt nejden opp.
 Så en anledning gifs til stolta Andars låten,
 Som håda HERrans Ord från deras höga Såten (t).

Mång

- (t) Man måste här röra på en obeläggelig Sträng, och gör man ej det, så låter den ändå af sig sjelf: man måste bekänna något som man ej gärna ville. Rättfinte Lärare hafva därför, långt ifrån at dölja detta, offentligen klagat häröfver. Cancelleren v. MOSHEIM säger likasom bedröfvad: „Es ist uns, wie der HErr „weifs, schmerzhaft, das wir hinzu (neml. til de redan an- „förde ordfäker, som underhålla det menniskliga fördärfvet) „setzen müssen, viele von denen, die andere zur Gottseligkeit „anföhren und ermuntern sollen, verursachen selbst die Verach- „tung derselben, womit die Angeesehenen dieser welt und Ver- „nunfftigen angestecht sind. - - - Wir müssen sagen, das viele „Hirten durch den Wandel ihrer Schaafte zum voraus verdam- „met werden und nicht anders leben, als wenn sie gedungen „wären, der Welt zu offenbahren, das sie nichts von der „Lehre glauben, die sie öffentlich verkündigen. Die Einfältigen

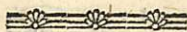
Mång verldfligt vise Mån de fjunga på sin thron,
 Mot Guda-lårans dyrd, ur en ohygglig ton.
 Så hundar på et fålt, de up i vådret tjuta,
 Och gallans båtfka faft utur sin mun utgjuta.

Kom därför store Gud! Din nåde ofs bete,
 Och låt Dit Majeståt i Christenheten se:
 Kom, på Din helga Thron, Din Helgedom at håmna;
 O Konung! Du ej kan Dit folk ohulpet lämna.
 Låt Templet fyllas opp utaf Din hårlighet,
 Af fång och pris, och låf, och fröjd, och fålighet:
 Upråtta ibland ofs vår Gudstjenst och Din åra;
 Då skal på Dit Altar ungdomen offer båra.
 Om någon helig skörd ännu skal återstå,
 Så låt ofs den med fröjd på fålten samla få:
 Låt Dina vagnar snållt fram mellan bergen tråda (*),
 At ån för verldens flut Dit helga Sion glåda.
 Låt Kyrkan pråla högt uti sin fordna skrud:
 Låt hela verlden se at Du år Sions Gud.
 Gif ån den fålla tid som Christenheren prydde,
 Då Guda-lårans helgd en helig lefnad tydde,
 Och Jesu kårleks eld få högt i hjertat brann,
 At på Tyranners svård och Bødlars mord det vann.

Då

„årgern sich lange so viel an diesen unartigen Knechten des
 „Erlöfers nicht, als die klugen und Weltgesinnten Leute. Wie
 „lange haben wir schon mit dem nichtigen, aber bitteren und
 „empfindlichen Grunde des Unglaubes streitten müssen; *Wie*
 „*kan eine Lehre wahr und Göttlich seyn, die so wenig Stärke*
 „*an denen beweiset, welche dieselbe zåglich betrachten und kraft*
 „*ihres Berufs am besten kennen müssen.*“ Kern aus J. L. M.
 Sitten-Lehre], I B. C. 2. § 21. f. 178.

(*) Zach. 6: 1.

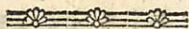

Då stod Martyren glad å Bål i grymma lågor;
 Han fjông sin JESU låf, förglómde egna plågor:
 Då óktes Trognas hop: ju mera ókte qual,
 Ju fler marterings-fått, ju flera Christnas tal.
 O! at få Trognas hop án jorden måtte fylla:
 O! at Guds hóga Son få mången måtte hylla:
 O! at de Christnas tal få skulle ókadt bli,
 Fast ej af mord, och brand, och hedniskt Tyranni.
 Låt därför store Gud! de gälla róster klinga,
 Som af Din Stol utgå, at Sjålar ljustigt tvinga,
 At ila hopetals til Nådens ópna famn,
 At fóka falighet i Frållfarns JESU namn:
 Låt Christenhetens land få blomstras som en Lilja,
 At som i himlens höjd på jorden sker Din vilja,
 At Evangelii klang, ej Hådarns låte, rår,
 Och i vårt ådla land Din Ande hvila får.
 Håf up din róft med kraft du Prästers helga Skara!
 Stig på de hóga berg, at ej ofynlig vara:
 Predika alt Guds ord; du är Guds egen róft:
 Fórkunna fyndens straff: sjung sorgsna sjålars tróft.
 Hvarfóre skulle du af menn'isko-fruktan skålfva?
 De håndren stå dig bi, som himlars himlar hvålfva:
 Tro ej at menn'isko-arm skal vinna på Dets makt,
 Som til sin fota-pall har vida jorden lagt.
 Tråd därför drifigt fram, fórkunna JESU åra,
 Predika Dets Moral, ej Heden-Vifas læra:
 Sprid allestådes ut det åkta Sannings-ljus;
 Och gör dig til en mur omkring Guds helga Hus.

Låt ej de Himla-bud kullkastas och utplånas,
 Ej Lasten Dygdens namn och täckemantel lånas.
 Märk Lasten med des blygd och Dygden med des pris.
 Där är et Pinorum! Här är et Paradis!

Uti sin fulla glans låt Guda-låran stråla,
 Och Lårans klara guld uti din lefnad pråla,
 Den rena speglen lik som visar Solens bild,
 Mot alla kärleksfull, råttträdig, god och mild.
 De hinder undanrój, som Ordets framgång mota:
 Det som obotligt fynes sök envist dock at bota.
 Tänk dag och natt uppå hvad viktigt verk du har:
 Vis, trogen, modig, snäll, och outtröttlig var.
 Så HERRans härlighet du måste uppenbara,
 Så JESU stora Namn och åra högt förklara.
 Och få bereder du et gyldne tidehvarf,
 Samtiden på des lott, framtiden til et arf.
 Så skola mulna da'r i folkskens dagar vändas,
 Och stjernor hopetals å höga fåstet tändas.

Du Sion fröjda dig, Jerusalems var glad!
 Din Konung kommen är, och kommer til din Stad
 På Evangelii vagn, rättfärdig, mild och nådig,
 På hjälp och gåfvor rik, i gärningar allrådlig.
 Bryt Palmer i din hand och gå emot din Kung!
 Låt dina portar opp! Dit Hofianna sjung!
 Låt blåsa i Basun, Högtidens offer höja
 Alt til Altarets horn, at helig vördnad röja:
 Går up til HERRans Hus, församlens allihop:

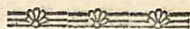
Guds Tempel fyller opp med gälla glädje-rop;
 Ty si, din Konungs makt är alt til verldens ända
 Från floden; och Dets nåd skal aldrig återvånda.

Vål dig du troгна Folk! som bor i HERRans Hus;
 Här lyser dag och natt det klara Nådens-Ljus:
 Här i Guld-kåril jämt en dyrbar olja brinner (*);
 Och undan Templets dörr det Hålfo-vatnet rinner,
 Som til de vida haf igenom marken far,
 Och gör alt friskt och fundt hvad lif uti dem har (**).

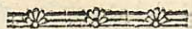
Vål Er, J troгна Barn! J ären de uttagne
 Från mörkfens väldighet, de helade och tvagne
 I Lammets JESU blod: Er salighet är stor:
 Er glädje lefver städs i Sions Sänge-Chor.
 J ej behöfven mer för Morde-Ängeln frukta,
 Ej under Plågarns staf et håpet ansikt fukta;
 Gud har förlossat Er och kallat Er vid namn:
 J kunnen hvila trygt i JESU kärleks-famn.
 När Vreden som en blixst åt alla kanter ljungar,
 At straffa Stad, och Land, och Jorderikens Kungar.
 När Hämnden gjuter ut Dets skålar, ack och ve,
 Som flöda alt omkring. Förskräckeligt at se!
 När hunger, pest och krig hvarannan hämdren råcka,
 Och fälten slagnas blod och dödas lik betäcka;
 Då modren stämmer in, i ynkelig klago-låt,
 Med spåda barnens rop och jämmerliga gråt;
 Då ålderdomen skrämnd, utsträcker trötta händer

Mot

(*) 2 Mos. 25: 31. f. f. 27: 20. - (**) Hes. 47: 1. f. f.

Mot Himmeln som är vred, men vreden ej afvänder.
Si, då är Jacobs Gud Er glafven, sköld och spjut;
J kunnen glade nu med David brista ut:
„Den store Himlens Gud, den vi i Sion dyrka,
„Han är vår hjälp och tröst, vår tilflykt och vår styrka.
„Vi frukte intet ondt, om världen skull' förgås,
„Och jorden som et glas i stycken sönderflås.
„Om vida Ocean få häftigt skulle svalla,
„At bergen af des vrål och buller kunde falla;
„Den store Gudens Stad likväl skal luftig bli,
„Dår HERrans Helga Hus och Boning är uti.
„Den, under Guds beskärm och skugga roligt hvilar,
„Han fruktar ingen tid för Jägarns skott och pilar,
„För skadlig pestilents, som genom luften far,
„Och dödens kalla järn med sig i handen har.
„Han är bevarad väl innom de rika fjäder,
„I hvilka sig des lif om natten heligt glåder.
„Om vid des sido fritt mång tusend falla ner,
„Des hjerta oförskräckt åt alla faror ler.
„Min Herde HERren är, mig skal ej något fattas,
„Fastän af *jordens folk* jag olycksfelig skattas.
„Min Herde föder mig på gröna ångens bådd,
„Och leder mig med fröjd til klara källans brädd.
„Han styrker kropp och fjäl, och hjertat vederqväcker:
„At jag ej vilse går, Han kärleks-handen räcker,
„Och för sit stora namn på rätta vägen för,
„Dår Nådens öfverflöd en evig fällhet gör.
„Om jag än vandra skal i många mörka dalar,

„Ell' ock i haffens djup bland stygga djur och hvalar,
 „Jag fruktar intet ondt, ty Gud är dock min glans,
 „Och är mit Strånge - spel, min fröjd och åre-krans.

Ser, ser J HERrans folk af HERrans prydda gårdar,
 Hur ömsint HERren Gud Er fällhet städse vårdar;
 Med daglig, helig fång til Helgedomen går,
 Låfjunger Jesu Nåd så länge verlden står.

Vår åra vaka up! up Psaltare, Cymbaler!

*Up klara Strånge-spel! up Harpor och Regaler!
 Låffjunger Årans Gud med hjerta, mun och röst;
 Af glädje stämmer in; Han är vår sällhets tröst.*

*Knåböjer, faller ner i Tro och ödmjuk lydnad,
 Tilbedjer evig Gud i belig Høgtids prydnad.*

Ho är som liknas kan vid Jesu Majeståt?

Ho klåder sig, som Gud, med låf och hårlighet?

*Han far i skyn med vagn, och går på vådrens vingar,
 Och jordens Gudar sjelf i mörka kulor tvingar (*).*

Han öppnar up för oss sin kärleks vida dörr,

Och visar dag från dag det vi ej skådat förr.

Hans näsos starka blåst förströr de ondas skara (**),

At de, som rök och damb för östan-våder, fara.

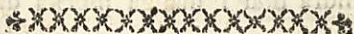
Men Sion, Sion är Guds egen ögnasten;

Dess Döttrar fröjda sig vid Nåde - Solens sken;

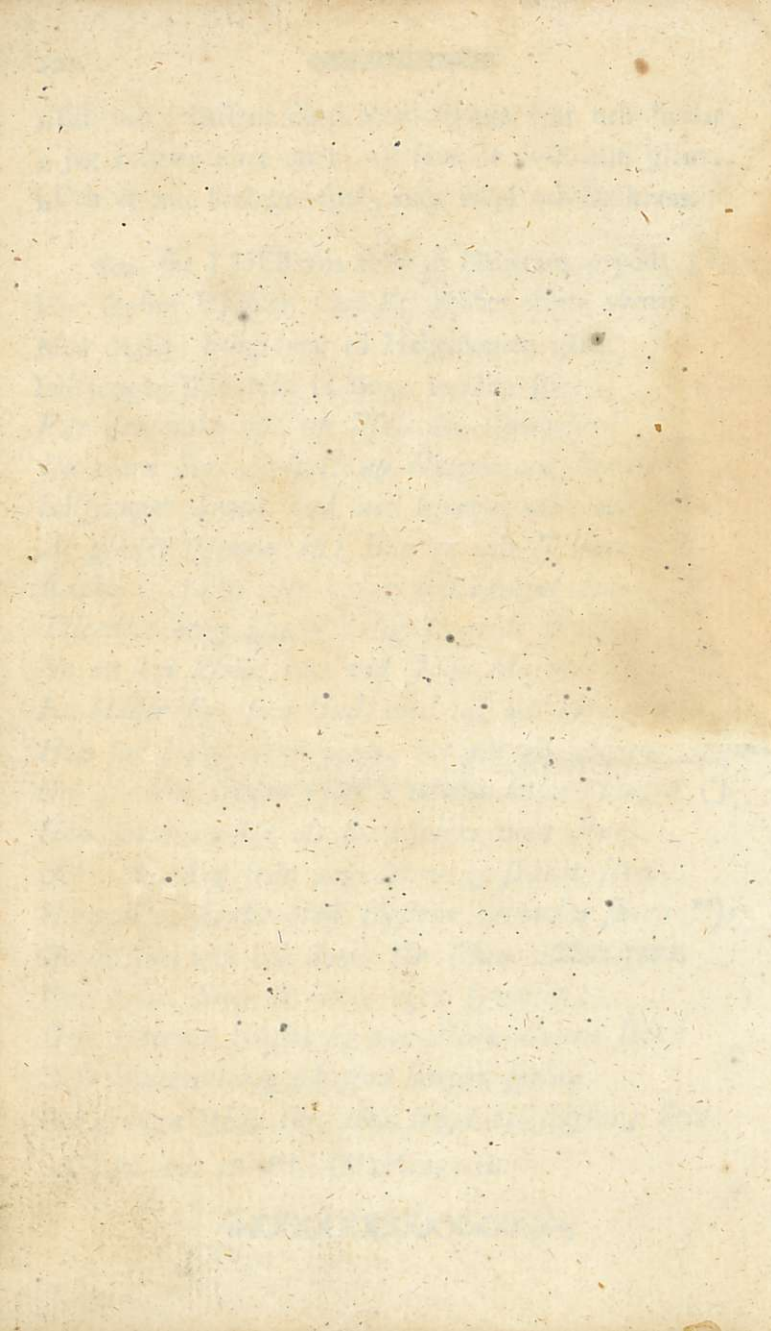
Dess Söner allihop på sina harpor spela,

Och sjunga Jesu låf, med fröjd til skiftes; Sela.

(*) Jof. 10: 16. f. f. (**) Pf. 18: 16.

Rv. Kauno k. ja taide
Stahlberg L.

KPL 2

Mf

